Corneliu LEU

-ciclul misterelor din pașnicul oraș X... -

VAGONUL nr. 13

sau

VIAȚA CA-N FILME

-roman-

REALITATEA

2012

ISBN: 978-973-9025-74-4

Tehnoredactare computerizată: Veronica Ionescu
Coperta: Tudor Leu

Editura REALITATEA
bd. Dacia 126, Bucuresti 020064, tel/fax 040311045047
e-mail: leuc@upcmail.ro

CAPITOLUL ÎNTÂI

Profesorul George Ştefoiu-Mocirloaia, titularul catedrei de „arta imaginii, efecte şi iluminare" de la prea puţin utila facultate de cinematografie spre care veneau valuri de studenţi naivi în iubirea lor pentru cea de a şaptea artă, era un artist sentimental care nu putea să nu sufere văzând cum bieţii copii se aruncau cu capul înainte în prăpastia cursurilor lui şi ale altora, cursuri aducătoare de pretenţii artistice şi de foame. Veneau, sărmanii, pentru o meserie în legătură cu care îşi făceau mari visuri provenite din devorarea peliculelor produse pe vremea când cinemaul era rege, dar menite a se destrăma în perioada barbară a decăderii prin televiziune. Decădere constatată de el pe propria-i piele, fiindcă lucrase în televiziune, covingându-se personal că aceasta batjocorea tot ceea ce sufletul uman produsese ca artă a adevăratului cinematograf, comercializa banalizând toate efectele inventate de oamenii sensibili la frumos din istoria filmului, grăbea producţiile satandardizate într-un ritm biciuit de pofta de bani şi alunga tot ceea ce adevărata trăire artistică făcuse cu meditaţie adâncă şi strădania inspirată de a atinge perfecţiunea. Lucrase acolo şi suportase până la un moment dat acea automatizare insensibilă la frumos, butonată de orice tecknician instruit în banalităţi, produsă de redactori inculţi, habar ne având de vocaţie şi speculată de trusturi multinaţionale indescifrabile, globalizând mediocritatea şi tehnicismul comunercial...

Cărora el, ciufut dintotdeauna ca orice timid, cu expresia neîncrezătoare a nasului său căruia îi mirosea mereu ceva suspect şi orgoliile sale capricioase care-i aduceau în tinereţe sancţiuni şi nepromovări, le-a dat o adevărată palmă: A renunţat la salariul mare ce-l câştiga ca manager de televiziune şi s-a retras în sărăcia lumii academice învăţându-i pe copii sensibilităţile inutilităţilor pe care le practicase odinioară. „Sunt duşmanul digitalului" –îşi găsise el o motivaţie care să-i sublinieze dispreţul faţă de superficialii care se-mbogăţeau şi

deveneau vedete de televiziune în vreme ce gloria lui artistică era de mult uitată, dacă nu chiar batjocorită ca orice lucru vetust, lipsit de productivitatea aducătoare de bani. Nu se sfia să aibă pretenţii ridicole faţă de performanţele tehnice nepreocupate de arta adevărată, le considera insensibile şi, categoric, făcute pentru neprofesionişti dotaţi cu egalizatorul standard tehnologic, ucigător de trăire şi sensibilitate. Şi, aşa cum în tinereţe se purta suspicios cu carieriştii care căutau s-o ia înainte sprijiniţi de ştabi sau de organizaţii unde se băteau cu pumnu-n piept, la fel de nesociabil, acum îi dispreţuia pe îmbogăţiţii ce se lăudau cu scule scumpe, capabile să mulţumească doar comoditatea tehnică. În ciuda faptului de a fi considerat arogant, el se purta cum îi dicta sufletul său romantic, de băiat timid, ajuns cu destule eforturi primul om de artă dintr-o familie modestă. De unde, numai întâmplarea că trebuise să câştige de mic, îl dusese ucenic la meşterul fotograf, unicul artist cu lavalieră din prăfuita lor localitate.

Şi sfidarea îmbogăţiţilor cu maşini scumpe, ca şi comoditatea tehnică a neisprăviţilor cu blugi soioşi care se dădeau astăzi operatorii lui peşte, gâfâind cu aparatele pe umăr să prindă vreo chestie senzaţională, erau incompatibile cu manierele sale alese pe care nu le mai băga nimeni în seamă, dar care-i dădeau mari satisfacţii făcându-l să-şi înnoade cu graţie pedantă lavaliera sub gulerul cămăşii, să poarte batiste cu dantelă în buzunarul de la piept şi să se pieptene migălos aranjându-şi părul ca-n pozele cu bărbaţi visători ce-şi alintă profilul în fumul ţigării. Fotografii de reclamă şi autograf făcute vedetelor din epoca filmului alb-negru, de la care învăţase şi el să pozeze şi să-şi retuşeze mereu ţinuta, ca un bărbat ce se pregăteşte mereu de aventuri frivole într-o cu totul altă manieră decât sportivii grobieni de astăzi. Pentru că, năravr romantic de a se arunca în braţele femeilor deprinsese, iar anul pregătitor în care făcuse actorie cu unul dintre ultimii mari artişti dramatici, îl învăţase a-şi învinge timidităţile rostind scenic tot felul de replici cuceritoare pe care, ca şi ţinuta, şi le pregătea cu pedanterie dinainte. În ciuda faptului că străinilor le părea ciufut, pentru intimii pe care-i accepta cu greu la masa lui avea umor şi îşi trata chiar cu mândră autoironie actele afemeiate ca şi pedanteria vestimentară la care nu voia să renunţe. Iar unul

dintre gesturile prin care-şi devoala mândria de boem întreţesută pe dedesubtul timidităţii artistice, era faptul că nu se sfia să repete o replică, în ciuda faptului că i-o ştiau toţi: „Nu există om să vrea să mă încurce la băutură, sau femeie să mă vrea în pat şi să nu reuşească"... Replică pe care, ca să deruteze, uneori o modifica accentuându-şi cabotinismul: „Pe mine, femeie să mă tragă-n pat, sau bărbat la un pahar, nu există să nu reuşească!"... Şi, chiar dacă ei învăţaseră atât de bine ambele variante, încât i le îngânau în cor, îi punea la punct: „Degeaba! ...Degeaba mă imitaţi. N-aveţi voi ţinuta cu care spun eu aşa ceva!"... - Se complăcea cabotinând frivol în ţinuta de junepriin trecându-şi vârsta şi făcând el însuşi haz de toate eşecurile-n amor pe care le avusese ca atare, numindu-le, de data asta cu aer post-romantic: „Veşnica femeie pe care-o căutăm, sau veşnica-nfruntare cu femeia!"...

Chiar dacă, de la o vreme, mai mult decât înfruntarea cu femeile, îl preocupa cea pentru afirmarea artei sale împotriva televiziunii.

"O femeie te dezamăgeşte odată, dar televiziunea te dezamăgeşte întotdeauna! – le spunea el maliţios studenţilor plăcându-i discursul uşor cabotin, pentru a deveni deodată grav proclamând cu tremolo shakespearian în glas: Disprețuiesc acest digital care aduce vulgaritatea în camera obscură unde se realizează adevărata artă!" ...

La fel se comporta şi la bodegă, aranjându-se pedant pentru întîlnirea cu amicii cărora le ţinea asemenea discursuri, tot despre femei şi despre televiziune, tot între frivol, când îl acceptau - şi grav când se contrazicea cu ei. Iar atunci când se contrazicea, îşi îneca necazul într-un păhărel şi nu-i mai păsa că, tot mai insistent, se asemăna cu Don Quichote dispus să lupte pentru imaginea ideală a unei arte ce nu mai exista decât în aspiraţiile lui. Din pricina aceasta, unicul contact pe care îl păstra cu acest „surogat de a şaptea artă", cum numea el „întâmplările subculturale de pe micul ecran", era chiar o emisiune în grila de programe ale acelui post mărunt la administrarea căruia renunţase, emisiune în care el afirma săptămână de săptămână iar, apoi, o dată la două săptămâni pentru ca acum să rămână numai o dată pe lună, în alternanţă

cu alte arte, că salvarea comunicării prin imagine va rămâne cinematograful, superficialităţilor televiziunii fiindu-le numărate zilele.

Se numea emisiunea aceea „Antidot la TV" şi profesorul îşi manifesta acolo cu îndârjire speranţa revenirii la putere a artei sale. De fapt, însă, servea speranţele ce nu se mai îndeplineau, ale producătorului şi fostului său partener, măruntul şi întreprinzătorul Smeureanu, care îi făcea şi poftele, dar nădăjduise şi la un anume câştig. Care câştig ne mai venind, îl făcea să se poarte bosumflat şi, în loc să-i spună pe numele mic, aşa cum de multă vreme se obişnuiseră, i se adresa rece cu „profesore" atunci când îl anunţa că îi mai răreşte emisiunea. Dar el nu făcea concesii, cum nu făcuse nici pe vremuri când activiştii îl încurajau cu fosta lui condiţie de ucenic, dar el nu dădea doi bani pe cariera politică şi, timid-ursuz dedicat artei sale, se ferea de atotputernicia acelora, mai degrabă dispus să-i renege. La fel cum îşi renega şi acum vechiul prieten care străduia în capitalismul ăsta nenorocit să facă rost de un ban:

-„Profesore", ă?!... Mă pui la punct!... Gigi sunt pentru tine numai când arta mea îţi aduce venituri, capitalistu dracului!

Sufletul său sensibil şi gata de transfocare spre marile frumuseţi ale cadrelor din care era compus spectacolul lumii acesteia, inima sa rămasă tânără - ca pe vremea când înfrumuseţa cu asemenea cadre chiar şi filmele unor regizori tâmpiţi, care le ratau ne ştiind să povestească în imaginile duioase ale lung metrajului clasic – se adresau spectatorului nevăzut mimând multă convingere. Dar asta, numai pentru că nu-l interesa cine era acel spectator de care-l lega numai eterul în care se pierdeau undele. Când era vorba de studenţii săi, însă, acei cincisprezece, apoi doisprezece, apoi nouă şi chiar mai puţini, dar prezenţi fizic şi sufleteşte cu speranţele şi naivităţile aspiraţiilor lor adolescentine, când se uita în ochii lor, când simţea încrederea lor în ce-i învăţa, nu mai putea fi indiferent, nu mai putea teoretiza în abstract.

Şi, astfel, sufletul său acela sensibil, inima sa aceea tânără, simţeau o crispare când îşi vedea studenţii urmărindu-i cu pasiune învăţăturile savante pe care el li le punea la dispoziţie, sublinierile artistice ale mirajului neobservat cu ochiul liber, baletul de contururi şi lumină pe care-l poate produce camera

mânuită cu grație și pricepere. Pentru că, învățându-i toate aceste inutilități pentru industria prezentă a filmării care avea să-i înghită în toată vulgaritatea ei, el trăia chiar sentimentul inutilității propriei sale arte în bălăcăreala unde bieții copii aveau să-și câștige pâinea facând-o pe paparazii, pe vânătorii de știri, de senzații tari și de imagini compromițătoare cu care patronii să poată câștiga sau șantaja, indiferent de efectele așezării luminii în cadru sau a selecției lentilelor și blendelor pentru filmări sugestive. Un crah total, care nu mai avea nimic de a face cu arta pe care el era plătit să-i învețe. Plătit din taxele mari, achitate cu greu de tinerii care visau, ori de bieții lor părinți dorindu-le un viitor cu care să se mândrească.

Mândrească pe dracu !... Cu ce să te mândrești astăzi, când camerele digitale fac din toate filmările aceeași marfă, când tupeul îți înlocuiește profesorii de estetică, iar priceperea nu trebuie să-ți fie mai mare decât de a pune obiectivul pe o mutră care vorbește ce-i trece prin cap?!...

Asta era ceea ce-l făcea să sufere. Și nu cu gândul la perimarea artei sale ci, sincer, la bieții copii care încă erau naivi admirându-i-o și entuziasmându-se s-o învețe. Asta era ceea ce-l obliga să se-ntrebe dacă nu cumva făcea o crimă oferindu-le toată acea învățătură inutilă. Și, tot din acest motiv, de câte ori se ivea vreun loc de ciubuc cât de mic pentru studenții săi, se zbătea să li-l asigure în lumea asta bântuită de criză, pentru ca măcar așa să-i salveze, ne lăsându-i pe drumuri cu visele artistice pe care și le făceau...

Tot din acest motiv, și numai din acesta, nu a refuzat comanda aceea dubioasă despre care i-a vorbit prodecanul ce se dădea mare specialist în a trata cu cele mai jegoase televiziuni, despre care nici măcar nu știai în slujba cui erau puse. Era treaba lor pentru că, de obicei, echipa lui de studenți își făcea prestația, el preda toată materia filmată, prodecanul trata chestiunile bănești, iar folosirea filmărilor, interpretarea și montarea lor, revenea celor care plăteau.

Măcar așa, putea și el să se mângâie: Cu scuza că-i punea pe copii doar la munci tehnice, ferindu-i de murdăriile comerțului cu imagini, de care se apropia, prin relațiile cu abjecții negustori-media, doar prodecanul acela, prost ca

professor, dar uns cu tot felul de asemenea alifii care, cu toate că nu se deosebea prea mult vânzătorilor de poze porno pentru onaniştii juisând la imaginea unor trupuri de multă vreme bătrâne sau moarte, ajunsese a fi apreciat la rectorat ca „negociator".

Dar uite că tocmai acest prodecan guraliv şi lunecos care, de obicei, îi împuia capul cu serviciile pe care i le făcea aducând asemenea prestaţii ce susţineau cheltuielile catedrei şi ale întregii facultăţi, veni la el mimând celebra secvenţă dintr-un cunoscut film istoric, cea în care luptătorul în zale se ridică din nămolul smârcurilor şi, cu ochii injectaţi strigă din toţi bojocii: „Victoooriieee!"... Pentru ca, bătându-l pe umăr să-l flateze:

-Haide, că doar tu eşti autorul acestei secvenţe memorabile; arta imaginii tale îmbină strălucirea platoşei cu noroiul şi sângele sub strălucirea apusului străpuns de suliţe!... Victorie, profesore; cei de la Autoritatea Autonomă sunt încântaţi de studentul tău şi-ţi cer să-i faci echipă s-o trimită pe cheltuiala lor la locul faptei să filmeze; zice că i-a salvat dintr-o mare încurcătură şi că...

- Copii mei trebuie lăsaţi să-nveţe; n-au timp; sunt abia în anul doi – mormăi el – eu am misiunea să-i învăţ artă...

- Iar eu am misiunea să-i ajut să se descurce, ca să trăim şi noi...

- Da, dar să trăim demn – mai mormăi capricios maestrul imaginilor frumos luminate, nu din vreun antagonism personal cu descurcăreţul acela care, totuşi, îl ajuta; ci, pesemne, cu îngrijorare faţă de prostituarea artei sale.

Dar nici celălalt nu cedă în bunele sale intenţii:

- Pe foamea asta, profesore?!... E spre binele şi-al lor şi-al facultăţii. Lasă, mai vorbim noi... Oamenii spun că filmările le-au fost de folos; vor să le extindă. Avem interese; în ciuda crizei, Autoritatea asta are bani; toţi greii sug de-acolo!

Dar el a avut dreptate să nu ia totul în serios. Când l-a-ntrebat despre ce era vorba pe student, acela i-a confirmat că beneficiarul îşi exprimase mulţumirea; însă când i-a cerut să vadă şi el ce filmase, băiatul s-a cam bâlbăit:

-Păi, domn profesor, lor le-a convenit materialul aşa, brut, vă explic imediat de ce; dar eu încă nu l-am montat, nu l-am

lucrat suficient, la nivelul pretenţiilor dumneavoastră... Nu are, încă, valenţe artistice; n-aş îndrăzni să vi-l prezint...

- Explică-mi atunci de ce beneficiarilor le-a convenit aşa de mult.

- Pentru că dădeau din colţ în colţ; că la conferinţa de presă vicepreşedintele lor a spus nişte prostii şi n-a mai ştiut cum s-o-ntoarcă. Ei s-au agitat şi-au chemat-o pe doamna aia căreia îi spun „Bomba sexi", care-a intrat lăsând o dâră de parfum şi i-a liniştit imediat pe ziarişti; dar n-a ştiut nici ea să le răspundă, aşa că le-a spus că urmează o şedinţă importantă iar conferinţa de presă ia pauză până după. Şi aşa, mai împingându-i şi cu mângâieri, i-a scos din sala de Consiliu unde-au venit ceilalţi şi-au început să se certe. Dar eu n-am apucat să strâng aparatele aşa că am rămas acolo pe când ei se certau. Iar ei...

- Care „ei"?

- Ei; Consiliul de administraţie.

- Al beneficiarului la care te-am trimis să lucrezi?

- Bine-nţeles, domn profesor. Eu vă spun totul clar: Beneficiarul. Autoritatea Autonomă. Consiliul de administraţie era făcut numai din granguri de pe la ministere care au început să ţipe, fiecare cu interesul lui.

- Şi ce spuneau?

- Se-ntrebau unul pe altul că ce vor spune gazetarilor când îi vor primi înapoi în sala de consiliu unde se ţin şi conferinţele de presă... Numai că eu nu ieşisem odată cu ceilalţi; că rămăsesem să-mi strâng aparatele. Ei se certau; ţipau şi la Bomba sexi spunându-i că ar fi trebuit să-i expedieze pe ziarişti, nu să le-anunţe doar pauză; dar îi dădeau în cap şi vicepreşedintelui care spusese prostii şi nu mai ştia ce anume spusese, aşa că nici ei nu găseau ce explicaţii vor da când vor reveni ziariştii; iar aparatele mele mergeau...

- Mergeau?

- Da; mergeau, când ei strigau la vicepreşedinte că n-ar fi trebuit să pomenească de export, iar acela nu-şi amintea dacă spusese în ce ţară, sau nu spusese... Pesemne că asta era important, că-l tot sileau să-şi amintească.

- Îl sileau?... Şi tu ce făceai?

- Eu?... Eu eram singur, domn profesor, şi nu apucasem să decablez ca să strâng... Ştiţi, domn profesor, sunt atât de bucuros, am lucrat cu trei camere plus cea suplimentară cum ne-aţi învăţat dumneavoastră; mi-a reuşit!... Sunt atât de bucuros... De asta era mai greu să le strâng şi ele au funcţionat...

- Şi ei ce-au zis?

- N-au apucat să zică, fiindcă eu le-am zis!

- Tu le-ai zis? Ce puteai tu să le zici grangurilor ălora?!

- Păi le-am zis ce trebuiau să zică; fiindcă ei nu ştiau ce să zică gazetarilor după pauza anunţată de Bomba sexi şi, v-am spus, o înjurau chiar şi pe ea, cu toate că, ehe, e o femeie super...

- Ţi-a plăcut, şmecherule; lasă că văd eu cu ce ochi ai filmat-o!...

- Domn profesor, dumneavoastră ne permiteţi, că sunteţi ca şi tatăl nostru: Ştiţi ce mişto e!... – rosti acela umil, pofticios şi rugător din toată înălţimea staturii sale deşirate.

- Iar tu, cavalerule, ai fi vrut s-o aperi de ştabii care ţipau la ea!

- Are ea un ştab mai mare decât ei, domn profesor! Am văzut eu după cum îi lua pe sus şi pe ei şi pe gazetari!... O certau, dar pe urmă se scuzau şi dădeau toată vina pe vicepreşedinte; am văzut eu!

- Şi ai şi filmat?

- Păi dacă n-am apucat să decablez toate camerele!... Acum, dac-o să-mi daţi şi echipă, o să-mi fie mai uşor, o să fiu mai „elaborat" cu unghiurile, cum spuneţi dumneavoastră, domn profesor...

- Şi le-ai arătat ce-ai filmat?

- Păi mi-a venit ideea asta ca să-i scot din încurcătură; de asta sunt ei mulţumiţi, că vicepreşedintele nu mai ţinea minte tot ce spusese gazetarilor, aşa că nici ei nu-şi dădeau seama ce corecturi trebuiau să facă: să confirme, sau să infirme. Iar eu le-am pus filmul.

- Care film?

- Ce filmasem mai înainte, la conferinţa de presă, domn profesor!... Că era acolo tot ce spusese vicepreşedintele. Aşa că ei au încetat cearta când le-am spus că eu le pot proiecta ce-a spus.

- Şi le-ai proiectat?

- Bine-nţeles; altfel cum ar fi apreciat ei şi ar fi mărit comanda.

- Eşti încântat, nu?

- Cum să nu fiu încântat, domn profesor?!... Întâi n-au ştiut de ce eu interveneam în cearta lor. Apoi au văzut ce filmasem, adică ce se spusese la conferinţa de presă şi m-au pus să mai proiectez o dată, şi încă o dată... Şi şi-au făcut însemnări, învăţându-l pe vicepreşedinte cum trebuie să întoarcă lucrurile ca să nu iasă scandal de presă... Au fost foarte încântaţi. Ba mi-au spus chiar „Bravo puştiule"!... Iar, când am vrut să strâng aparatura mi-au spus că nu; s-o las să se înregistreze şi partea a doua a conferinţei de presă, ca să nu poată gazetarii răstălmăci... N-am făcut bine, domn profesor?...

Ştefoiu-Mocirloaia nu-i răspunse imediat. Rămase pe gânduri, concentrat, ca-n tinereţea când făcea filme artistice şi rumega mult până când găsea unghiul cel mai expresiv, sau mai dramatic, cu lumini şi umbre pentru care lucrau ore întregi, nu ca acum, cu lumina otova a focalizărilor ăstora prin obiective digitale. Când ajunse la o concluzie ridică fruntea:

-Să-mi arăţi şi mie ce-ai filmat. Uite, du-te la masă şi eu rezerv sala de montaj pentru ora două. Acolo dăm înainte, dăm înapoi...

- Dar, domn profesor...

-Ce-i?

- N-am montat decât începutul, un fel de pregeneric. Restul e un material brut. Eu aş vrea să vă prezint ceva cu amprenta şcolii dumneavoastră – îl flată puştiul parcă temându-se.

- Ţi-am spus că dăm înainte, dăm înapoi... îmi arăţi ce rămâne şi ce vrei să tai; privim profesionist. Hai, fugi la masă şi vino cu marfa!

CAPITOLUL DOI

Culmea e că Mocirloaia, modestul sat de câmpie cu pâraie leneşe, mai mult şuvoiae temporare ce rămân apoi băltite sau, după anotimp, secate într-o crustă de noroi crăpând sub arşiţă guri deschise spre mocirlă, păstrând amprente înfundate de la paşii de cataligă şi altele palmate de la labele gâştelor, sat al cărui nume George Ştefoiu îşi propusese să-l ducă spre glorie şi recunoaştere universală adăugându-şi-l într-un mod semiseniorial la identitatea artistică, apărea acum în ştirea de senzaţie pe care studentul o filmase ca un pregeneric şi o montase elegant, cu transfocări, distorsionări, clarificări, anşeneuri şi alte efecte artistice, aşa cum învăţase de la maestrul său: FURT DE ARME ŞI MUNIŢII DINTR-UN TREN SECRET, LÂNGĂ HALTA MOCIRLOAIA.

Ştirea propriu zisă, culeasă cu literă măruntă, nu aducea nimic mai detaliat faţă de titlu, dar modul demagogic al gazetăriei de „ţânţar-armăsar" ştia să speculeze agăţând cititorul şi cu un redundant subtitlu mai mare decât textul: „ încotro mergea şi unde s-a oprit trenul cu transport secret; misterul dispariţiei unor focoase de arsenal militar, hoţi abili cu dotări performante; focoasele sustrase de sub nasul jandarmilor din paza armată şi a personalului feroviar care sigilase totul; există suspecţi de mai multe categorii, dar nici una clară; poliţia de transporturi în plină acţiune; deocamdată rezultate zero; procuratura preia investigaţiile dar singurul martor e debil mintal; scurgere de informaţii la nivel înalt sau internaţional; interpolul alertat dar nu implicat; se pregătesc arestări dar nu se ştie în ce direcţie; halta Mocirloaia şi fenomenele paranormale; alertă şi mobilizare de pompieri în oraşul X... din apropiere; pericolul unor explozii imanente sau chiar provocări teroriste; experţii susţin că focoasele erau dezamorsate; oamenii politici fac ancheta în paralel cu serviciile de contrainformaţii militare; dublarea gărzilor la toate depozitele armatei".

Profesorul privea cum literele de tipar valsau elegant subliniate de câte o tuşă de efecte cu spoturi, aşa cum numai la clasa lui de imagine se învăţau asemenea meşteşuguri suplimentare şi cum, cu îndemânare, studentul suprapusese aceste subtitluri peste textul ştirii care, astfel, nu se mai putea citi constatându-se că era chiar mai puţin concretă decât ele. Fiindcă ştirea nu confirma nimic din bănuielile subtitlurilor, singurul lucru concret fiind, mai degrabă, anunţul că un echipaj al trustului de presă respectiv pornise spre oraşul X..., care era un fel de centru al acelei zone prăpădite, defavorizate, plină până acum doar de şomeri, de ţărani bătrâni cu palmele de multă vreme nemuncite, de mica bişniţă caracteristică şi de anonimat... Numai pentru el, pentru George Ştefoiu-Mocirloaia, născut lângă halta din apropiere, mai însemna şi amintirea fetelor cu şosete albe de la şcoala profesională cărora el le făcea în adolescenţă poze cu un aparat cu burduf şi le developa într-o soluţie de bisulfit furată de prietenul său, băiatul farmacistului. Era un bisulfit pentru medicamente umane, fără concentraţia necesară în laboratorul fotografic şi, din pricina aceasta, pozele ieşeau cam roşcate şi cam spălăcite. Dar fetele din oraşul X... ca şi din satele înconjurătoare se bucurau când le primeau cu autograful: „Amintire de la artistul-fotograf, George"...

Da, artistul fotograf George, băiat harnic pe care meşterul său îngălbenit la mâini de soluţii şi la mustaţă de tutun, dar purtându-se cu plete şi lavalieră, îl lăsa să se ducă dimineaţa la liceu ca să stea după-amiaza la atelier. Meşter bun, cu pantalonii găuriţi de acizi, lăsându-i lui ciubucurile mărunte şi părăsind bodega alăturată unde se spăla de bromurile revelatorului şi de sărurile fixative, numai când era vorba de vreo poză mai importantă: „la opt zile cu retuş"... Ce amintire duioasă!... Ce ambiţii ale tinereţii care-l făcea să-şi calce pantalonii presat la maximum şi să-i ferească de soluţii ca să nu semene cu ai meşterului, dar, în acelaşi timp, să-şi facă rost de o lavalieră ca a aceluia!... Ce remember seducător al balurilor unde apărea el cu lavaliera aceea şi pantalonii călcaţi la nebunie, târând cablul reflectorului cu bec periculos de puternic!... Ce nostalgie a momentului când în vitrina atelierului apăruse prima poză din

acelea la opt zile făcută de el, retuşată de el şi aşezată de el în passe-partout de carton argintat!...

Legănându-se în amintiri, profesorul dădu o notă bună studentului pentru acest pregeneric în care-şi simţea arta transmisă urmaşilor, cu toate că, în continuare, aşa cum recunoscuse şi acela, materia era într-adevăr neprelucrată şi curgea otova, cum o surprinseseră camerele automate.

Venea mai întâi o adunare guralivă de aşa zişi gazetari cam rufoşi sau cam jegoşi, îmbrăcaţi neglijent cu ostentaţie, ca şi cum ar fi fost pregătiţi să-nnoate prin locuri murdare unde li se ponosesc hainele sau, tot cu ostentaţie făcând notă discordantă, câteva toalete şi coafuri excentrice, mai ales la debutantele care încă învaţă cum să ţină microfonul, sau cum să pună a doua întrebare după „Ce aveţi de declarat?". Apoi zâmbetul vicepreşedintelui purtător de cuvânt care li se punea la dispoziţie. Apoi o bâlbâială banală a acestuia cum că avusese loc un eveniment şi apelul de a nu se insista pe amănunte întrucât „faptele nu erau elucidate"; apoi apelul terminal la „a nu tulbura ancheta până nu se ajunge la concluzii demne de a fi publice" filmat printr-o transfocare pornită de la batista ce se revarsă din buzunarul ministeriabilului şi oprită pe buzele lui care parcă-i pupa, îi dezmierda şi-i alinta pe gazetari, doar să tacă. Şi, deodată, tirul cu întrebări-bombă ale unui antipatic uns cu multe alifii:

-Trenul mergea pe-o linie secundară?

- Da.

- Trenul avea o destinaţie internaţională?

- Da.

- Trenul avea un traseu special?

- Asta ştie CFR-ul.

- Trenul făcea un transport secret?

- Asta ştie expeditorul. Vă mulţumesc. Să lăsăm loc şi pentru întrebările altora. Poftiţi!

- Domnule vicepreşedinte, aş vrea să vă întreb în legătură cu traseul trenului...

- La asta s-a răspuns mai înainte.

- Atunci spuneţi-ne de câtă vreme fabricăm noi focoase de un asemenea tip.

- Întrebare irelevantă; noi am anunţat furtul care s-a produs acum. E vorba despre ce s-a furat, nu despre ce fabricăm.

- Dar fabricăm?

- Fabricăm, sigur că fabricăm!... Avem o industrie şi fabricăm.

Exact ca la box, se simţea din imagini întărâtarea produsă prin tehnica eschivelor iar profesorul, slujitor al profesiei sale artistice îşi notă ceva prin care să propună un efect de potenţare a conflictului ce se întrevedea. Nu mai fu însă nevoie, deoarece un alt personaj şi mai antipatic, uns altfel, dar cu aceleaşi alifii, dădu turnura necesară.

-De ce nu răspundeţi? –veni strigătul lui – De ce vă eschivaţi şi vă faceţi că ne daţi informaţii?!

- Pentru că suntem de abia la începutul anchetei şi organele nu ne dau dreptul să o periclităm – îşi păstră încă ponderea vicepreşedintele rostindu-şi răspunsurile stereotipe.

Dar nu pentru multă vreme.

Deoarece masa aceea prelungă cât întregul Consiliu plus râdurile doi şi trei de scaune suplimentare, umplută în ciuda restricţiilor crizei cu etichetate recipiente de sucuri care să stingă setea de detalii a gazetarilor, se cutremură de modul cum, deodată, mai mulţi se-nghesuiră să protesteze, dar din impulsuri diferite. Însă, vicepreşedintelui îi mai reuşi o eschivă din arsenalul celor care dau interviuri colective: Îşi afişă zâmbetul larg îndreptându-l, odată cu întregul său gest de bunăvoiţă, către unul dintre participanţii care i se păreau cei mai inofensivi sau, poate, chiar ştia despre ei mai multe:

-Ati vrut să puneţi o întrebare. Vă rog!...

- Eu? Păi eu...

Se făcu a nu-i vedea ezitarea, îndreptându-se spre ceilalţi care trebuiau potoliţi:

-Vă rog, să nu pierdem timpul; colegul dumneavoastră întreba... - şi se roti din nou spre acela cu gest de dirijor ce dă intrarea solistului, fapt pentru care profesorului îi veni iarăşi o idee de montaj şi şi-o notă.

- Întrebam; da, întrebam...

Pe ecran apărea un chip ceva mai vârstnic de reporter ratat sau sastisit care vorbea gros şi cu prune-n gură:

-Aţi spus că avem o industrie şi fabricăm...

- Corect.

- Dacă fabricăm înseamnă că şi vindem...

- Corect.

- Dacă vindem, puteţi să ne spuneţi unde?

Din celălalt unghi, vicepreşedintele îl încuraja - „Aşa, aşa..." - pentru ca deodată să se facă alb, iar obrazul să i se lungească, să i se tot lungească tras de bărbie în jos:

- Asta nu mai e corect!

- Cum să nu fie corect, domnule vicepreşedinte?! – se zborşi acela parcă scuipându-şi prunele din gură şi vorbind fluent.

- Întrebarea nu e-n logica faptelor. Noi anunţăm un furt; la CFR se fură multe; mai ales pe-o linie secundară...

- Unde circulă un tren fantomă, cu paza fantomă şi hoţi bine informaţi! – se răzbună, trântindu-i-o, cel pus la punct după primele întrebări. Şi se grăbi să mai pună una: Putem să ştim şi noi de ce un tren cu încărcătură atât de importantă circula pe o linie secundară?!

- Cefereul şi comanditarii lui fixează traseul. Noi doar am constatat jaful... – răspunse vicepreşedintele atât de neconvins chiar el, încât nu-i merse.

- Da: jaful!... Vorbim despre jaf!... Vrem să ştim cum au aflat hoţii! – strigă un altul precizând: Asta nu puteţi spune că nu e o întrebare în legătură cu cazul.

- Fiţi convins că vă vom comunica cum vom afla.

- Şi cine sunt hoţii pe care-i interesează focoasele? – strigă un altul.

- Şi destinaţia focoaselor ca să ne dăm seama cine se poate opune! – adăugă încă unul.

- Iar asta vă obligă să ne daţi toate datele despre fabricarea lor; eu protestez dacă nu ne daţi aceste date! –se răzbună din nou primul – Nu ne mai chemaţi aşa, la conferinţe de presă, ca să ne îmbrobodiţi!

Atunci vicepreşedintele chiar că-i admonestă:

-Sunt probleme politice internaţionale care mă depăşesc. Vă rog să gândiţi responsabil: Facem parte dintr-un pact şi

avem mai multe alianţe... Sunt probleeeme careee, măăă depăşesc, domnilooor!

Atât le trebui ca să nu mai poată fi opriţi. Imaginea era foarte alertă pentru că te punea bine în atmosfera întregii colcăieli. Gazetarii somau:

-Nu ne pasă!... Să vină să ne explice unul pe care nu-l depăşesc!... Să vină cu date concrete... Să ne explice... Unul pe care nu-l depăşesc!... Da, vrem date concrete!...

Atunci, pentru că nu ştia către care dintre filmări să se îndrepte mai repede, profesorul simţi o atractie. Mai ales auzind glasul acela de femeie languroasă care-i suna cunoscut şi mângâietor:

-Vă dau date concrete, dragilor, vă dau: S-au furat două-trei lăzi, dar nu se ştie dacă erau pline... Şi, încă o cifră şi mai concretă: vagonul jefuit este vagonul numărul treisprezece, dintr-o garnitură de... circa şaptesprezece... Aveţi aceste amănunte noi din care se poate lega o ştire; nu vă las eu să vă duceţi la redacţie cu mâna goală!... Nu-i aşa, dragilor?...

Dar nu era vorba numai de cunoscutul glas mângâietor. Experimentat în lucrul cu tinerii care se înflăcărează, profesorul Ştefoiu-Mocirloaia simţea un fior venind din partea celui care filma. O admiraţie, o epatare, o încântare bruscă, aşa cum trăiesc tinerii când se aprind. Şi simţea avântul ce-l cuprindea pe student filmând. Opintindu-se şi filmând; încăpăţânându-se pe subiect şi filmând... Admirând ce vedea prin obiectiv şi filmând... Filmând, filmând... Filmând trăsăturile teribil de tentante ale unei femei ce apărea, cu regizate mişcări lasciv provocatoare, din unghiul fiecărei camere... Nişte foarte bine regizate mişcări care promit şi provoacă; nişte mişcări, fie ele studiate sau instinctuale, menite să bage-n draci orice bărbat, făcându-l să simtă iz de femeie chiar şi dacă nu-i funcţiona mirosul, sau o privea prin sticlă. Nişte mişcări, Dumnezeule!... Mişcări cu atât mai provocatoare din partea fiecărei părţi a anatomiei personajului ce se simţea dorit, pe cât de femeieşte promiţătoare arătau acestea în întregul lor ce emana atracţii!... Mişcări pe care o vedeai că era perfect stăpână, pe măsură ce le făcea. Le făcea din instinct, dar devenea conştientă de tentaţia pe care o reprezenta prin ele!...

Era o femeie încă tânără, plinuţă doar cât trebuia să fie provocatoare prin formele pe care şi le mişca cu ştiinţă sau, mai degrabă, cu conştiinţa contururilor lor apetisante. Alintându-se, vorbea insinuant, puţin pe nas, ceea ce-ţi crea senzaţia de fruct zemos din care-ţi vine să muşti; şi-i îmbrăţişa pe toţi cu o intimitate altfel decât maternă, un fel de legătură conspirativă, ca a acelora care fac amor în grup şi, nu numai că le place, dar se simt legaţi unii de alţii camaradereşte. „Hai că ne cunoaştem bine şi n-au rost gesturi din astea" –părea că spune comportarea ei cerându-le gazetarilor să fie rezonabili, asigurându-i că-i va servi şi că va fi mulţumit fiecare:

-Trenul avea, deci, ca să vă dau o cifră exactă, şaptesprezece sau optsprezece vagoane, vagonul jandarmilor fiind la urmă. Lovitura s-a dat la vagonul numărul treisprezece, fiindcă acesta era oprit într-un lan nerecoltat. Dacă se dădea lovitura la alt vagon, poate că acolo n-ar fi fost focoase. Aşa, s-au sustras patru sau şase lăzi. Am cerut date câte focoase sunt într-o ladă şi vi le vom comunica. Se estimează la vreo optzeci în total, dar există contradicţii pe tema asta... Acum, am să vă rog să facem o pauză, să ne vedem după masă, fiindcă aici urmează o importantă şedinţă a Consiliului de administraţie. Tot ce primim nou, vă spunem după masă... Haideţi: La revedere... – îi îndemna ea să iasă – Pentru ştirea de prânz aveţi date... Nu vă las eu să vă duceţi la redacţie cu mâna goală... Puteţi lua şi sucurile... După masă aducem prăjiturele şi cafea... La revedere dragilor...

Şi, astfel, cu căldură feminină în glasul destul de gros şi puţin nazal, ca o rinită care-o făcea sentimentală, ea îi împăca pe toţi ducându-i spre uşă ca să elibereze sala şi făcându-i semn vicepreşedintelui să dispară ca să nu mai provoace, cine ştie cum, vreun val de întrebări.

I se simţea ascendentul prin care ştia să-i îmbrobodească pe toţi, chiar şi pe femei; iar profesorul îşi dădu seama că asta era cea pe care, cu entuziasm juvenil, studentul o numea „Bomba sexi" şi era gata s-o filmeze în cele mai amănunţite detalii. Dar încă nu-i spuse aceluia o asemenea constatare freudiană pe care numai el, cu marea lui experienţă, o putea distinge în imaginile de pe răceala ecranului. Se mulţumi să constate, sau să-i provoace o reacţie de confirmare:

-E formidabilă!... În afară de numărul vagonului, nici una dintre cifre nu e sigură. Dar le-a schimbat cum a vrut şi tot i-a înbrobodit!... Nu-i aşa?

- E formidabilă, domn profesor, v-am spus eu! – răspundea măcinat de dorinţe studentul, ca şi cum ar fi salivat.

CAPITOLUL TREI

-... Vă rog să fiţi convinşi că am folosit toate metodele de a nu le spune nimic!... striga vicepreşedintele apărându-se de acuzele membrilor Consiliului de administraţie care, aşa cum îi surprinsese obiectivul camerei, continuau să umple sala venind precipitaţi la convocarea şedinţei extraordinare pe care tocmai o anunţa preşedintele luând servieta din mâna bodigardului sau şoferului care-l adusese de la sediul celuilalt important post pe care-l ocupa pentru a fi remunerat în mod suplimentar, rotunjindu-şi astfel veniturile de la bugetul guvernamental pe care-l votase în Parlament.

Anunţând asta,era văzut pe ecran făcând un prim semn că vrea linişte; apoi un al doilea prin care-i îndemna pe cei care tot veneau să-şi ocupe mai repede locurile. Şi obiectivul îl urmărea cum se ridica cu întreaga-i statură scundă, precizând:

-Vreau să se-nchidă uşa dacă au venit toţi; iar de la tine, domnule vicepreşedinte, nu vrem scuze, nici asigurări. Vrem să ne informezi în legătură cu tot ce le-ai spus gazetarilor, ca să ştim cum o-ntoarcem... ăăă, adică, vreau să spun – se corectă repede: ce informaţii le mai putem oferi... ce informaţii sunt obligatoriu de făcut publice... ăăă ... mă-nţelegeţi dumneavoastră, că de asta v-am convocat!...

Urmărind înregistrarea, Ştefoiu-Mocirloaia îşi spuse că acest preşedinte, pe care-l ştia a fi şi senator, avea o faţă prelungă, ca de cal care ar fi arătat mai bătrân decât era el, omul, ca bărbat încă în putere. De cal plictisit în ham, cu buza de jos răsfrântă blazat, dar nări fornăitoare care-i trădau încăpăţânarea de a-şi păstra locul şi rostul rezervat lui între loitrele de care trăgea. Cu toate gesturile care-l trădau, arăta a fi

făcut să prezideze. Ştia să-şi impună autoritatea fără ezitări, ca oamenii brutali care au scopuri bine definite, fapt pentru care vicepreşedintele nu crâcnea. Ba, chiar recunoştea că fusese atât de asaltat încât nu-şi mai amintea tot ce le spusese gazetarilor. Putea doar să dea asigurări că nu scăpase lucruri nedorite. Că un număr mai mare de date fusese comunicat de doamna care-i venise în ajutor, chiar ea făcând asta cu buna intenţie de a-i potoli pe aceşti apaşi de presă care, toată lumea ştie cum sar pe tine!... Că...

Dar, aflând asta, preşedintele îl opri pe cel care voia disculpare generală şi, făcând semn să ia loc întârziaţilor care rămăseseră în uşă, întrebă cu nejustificată ranchună, fără a privi spre frumoasa femeie, devenită acum gazdă care tocmai îi punea în faţă cafeaua:

-Cum?... Şi tu le-ai dat apă la moară?!... Ce prostii aţi mai făcut?!

Pe ea, însă, n-o afecta deloc intrigata întrebare. Aşeza graţios ceşcuţa în faţa lui, îşi relua locul pe scaunul ei cu aceleaşi mişcări de candoare trupească şi, la un moment dat se auzi vorbind, dar parcă îmbrăţişându-l pe preşedinte cu acelaşi ton cu care-i mângâiase pe gazetari scoţându-i din sală:

-Vai, domnule preşedinte, doar mă cunoaşteţi prea bine!... Prea bine – repeta ea punând altfel accentul pentru a-l corecta pe cel de prima dată care lăsa loc de interpretări -Fiţi sigur că vom recapitula tot ce s-a spus şi vom fixa cele mai pertinente răspunsuri... - şi ţinu să repete precizarea: Doar mă cunoaşteţi!...

- Bine, bine – se fâstâci mutra de cal bătrân ca-n faţa unei insinuări ce nu-i convenea, cedând cam prea necondiţionat - ... Bine, să recapitulăm ce s-a spus.

Atunci se văzu cum începea marea ceartă, deoarece fiecare dintre cei care fuseseră de faţă, sau ascultaseră dintr-o încăpere alăturată, spuneau altceva, unii luând drept bune ca răspunsuri chiar întrebările puse de gazetari, iar preşedintele simţindu-se obligat să privească din când în când spre ea cu întrebarea bleagă: „chiar aşa a fost?”... Iar, când ea a încercat să nege luând, totuşi, apărarea vicepreşedintelui, scandalul a devenit general. General şi ameninţând cu cine ştie ce alt pericol, fiindcă fiecare membru consilier se gândea din punctul de

vedere al instituţiei din care provenea în acel consiliu şi ale cărei interese, sau secrete, sau manevre era obligat să le susţină.

Oricât s-ar fi străduit autoritarul preşedinte s-o apere şi să facă pe placul privirilor pe care ea i le adresa cu imputare, oricât ar fi încercat să o tempereze cu un „ai răbdare" spus prea intim sau prea pe ton conjugal, interesele celor deranjaţi că fuseseră scoase la iveală focoasele, ale celor deranjaţi că se vorbea de focoase la export, ale celor deranjaţi că fuseseră pomenite relaţiile internaţionale sau alianţele militare - ca şi altele mai mărunte, ca ale celor care foloseau liniile secundare ale cefereului, celor care primeau diurne pentru asigurarea pazei, celor care furnizau sigiliile de siguranţă şi alte consumabile plătite de guvern de zece ori mai mult decât costau pe piaţă - interesele tuturor, de la firmele intermediare până la marile acorduri de stat şi de la pompierii supăraţi că, prin neasigurarea pazei contra incendiilor, nu făcuseră şi ei un ciubuc, până la ministere grele, cum ar fi cel al Apărării sau al Economiei, sau al Mediului, sau al multor Agenţii guvernamentale inutile care-şi aflau prin asta rost, erau toate deranjate şi deveneau prilej pentru membrii Consiliului de a se manifesta în plen apărându-şi instituţiile cărora trebuiau să le fie recunoscători pentru numirea la această substanţială vacă de muls.

Iar superba femeie care, cu puţin timp înainte îşi folosise farmecul în slujba lor, salvându-i de atacul gazetarilor, era acum incriminată. Obiectivele care filmau urmăreau chipul ei, gesturile ei, trăind parcă întregul dramatism al indignării cu care ea îi făcea semne preşedintelui în sensul că „e un bou, dacă nu le pune ăstora pumnul în gură"... sau, poate în sensul şi mai subtil că "nu mai pupă el nimic... dacă nu le pune ăstora pumnul în gură"!...

Însă, bietul preşedinte, cum să poată pune pumnul în gurile care găsiseră calea de a-şi justifica ceea ce roseseră înainte ca diurne şi îndemnizaţii?!... Aşa că scandalul nu făcea decât să se amplifice, să fiarbă, să clocotească în unele dintre imagini, în vreme ce, în altele, să surprindă chipul torturat al bietei femei frumoase.

Dar, tocmai atunci, pe una dintre înregistrări, cea care cuprindea cadrul general al sălii, se văzu un salt formidabil,

precum al unui Don Quichote care-şi apără idealul feminin. Şi, cu camera portabilă pe umăr, aducând tot mai în gros-plan nările nărăvaşe din chipul de cal al preşedintelui, apăru studentul jucându-şi marea carte a salvării Dulcineii sale. El striga; pur şi simplu, striga:

-Am eu soluţia, domnule preşedinte; am eu soluţia!... Veţi putea lua cunoştinţă de toate declaraţiile făcute!... Am eu soluţia, domnilor consilieri... Vă rog o secundă de atenţie, domnilor consilieri!... Veţi fi satisfăcuţi, domnilor consilieri!...

Iar obiectivul acela larg, cuprinzând cadrul general, îl arăta cum, strigând acestea, se dădea tot mai mult într-o parte, folosindu-şi spatele ca o pavăză pentru cea care, înlăcrimată de jignire, parcă mai frumoasă astfel, stătea cu umărul întors spre preşedintele căruia-i arăta că nu mai vrea să-l vadă la faţă. În acest timp, o altă înregistrare, venită de la un alt obiectiv, îl arăta pe student cum, apărând onoarea femeii visurilor lui, cea pe care voluptuos chiar şi în faţa profesorului său, a denumit-o „Bomba sexi", dădea filmarea înapoi realuând-o de la început şi proiectând-o întru edificarea alertatului Consiliu de administraţie.

Dar şi liniştirea preşedintelui pe care profesorul îl ştia mai de mult după porecla „Muşcatu" asociată cu faima de a fi mare crai, dar şi cu cea că era unul dintre cei mai vechi oameni care se menţineau în funcţii importante, trăgând sfori încă de pe vremea cu „nu ne vindem ţara"...

CAPITOLUL PATRU

Partea a doua a conferinţei de presă începea cu un prim plan al femeii, obiectivul mângâindu-i sprâncenele trasate în contur arcuit, buzele nuanţate ca o reclamă de ruj şi decolteul urmărit nesăţios în aplecarea deasupra mesii pe care mâinile ei aranjează farfuriile cu prăjiturele; dar surprindea din când în când şi modul cum, obturând imaginea bombată a sânilor şi făcând-o astfel mai misterioasă, coafura din şuviţe colorate îi flutura ca-n sveltеţea unei reclame de şampon. Ochiul versat al

profesorului remarca prea bine toate aceste amănunte, descifrând mult mai multe înţelesuri şi amănunţind substratul expresiilor.

Desigur, ajungând la o asemenea descifrare îşi notă iarăşi ceva, pesemne în legătură cu exprimarea stării de admiraţie a celui care, râvnind, se află în spatele camerei. Şi, tocmai de asta, dându-şi seama că nurii aceleia îl preocupau şi pe el, se gândi să-i propună să n-o mai numească aşa, agresiv "Bomba sexi", ci să găsească un diminutiv mai mângâietor, cum fetiţa merita. De exemplu „Bombiţa", îi veni lui în minte şi trecu repede peste momentele de început, ajungând la o imagine care se repeta dovedind logica celui pe care-l învăţase cum să filmeze: batista debordantă din buzunarul de la piept al hainei vicepreşedintelui, asupra căreia obiectivul revenea pentru a porni lărgirea cadrului în care acesta tuşea discret anunţând că va începe să vorbească. Îl văzu apoi cum îşi consulta încă o dată hârtiile pe care avea pesemne notate toate indicaţiile hotărâte în Consiliul Autorităţii Autonome, pentru că se vedea pe ele antetul cu C.A.A; îl văzu şi cum schimba o privire cu frumoşii ochi ai bombei sexi al cărei bust tentant se contura consistent pe scaunul de alături; şi cum, abia apoi ridica fruntea adresându-se mutrelor de ziarişti înfulecând la prăjiturele, sau bâjbâind după termosele din care să-şi mai pună cafea:

-Sunt împuternicit de Consiliul de administraţie să vă pun la dispoziţie toate informaţiile de care dispunem, pe care le-am printat dându-le la multiplicat şi, ca să nu existe dubii, vă vom oferi imediat câte o copie... Tot pentru deplina transparenţă şi împotriva dubiilor despre care v-am vorbit, Consiliul a hotărât formarea unei echipe de filmare a autorităţii noastre care, din când în când, sau la sfârşitul anchetei, nu s-a stabilit încă, vă va pune la dispoziţie materiale filmate ce elucidează cazul – mai adăugă el către invitaţii cu blugi jegoşi, tricouri transpirate sau fustiţe bine aerisite, ca nişte umbreluţe menite să arate direcţia spre chiloţi, de la care imaginea se ridica până la buzele şi dinţii ce molfăiau prăjiturelele, ne lăsându-le să se topească în căldura începutului de vară.

Pentru ilustrarea acestei idei, cu camera suplimentară pe care o ţinea în mână, studentul chiar făcuse o transfocare de la

aparatele cu aer condiţionat la farfuriile pe care rămăsese, cu ceva firmiturele, hârtia creponată de la ambalaj; iar, de acolo, la un pahar de apă minerală băut cu atâta poftă încât, parcă însetatul i-ar fi crănţănit bulele gazoase ce explodau înţepător. Apoi revenea, pe lângă batista vicepreşedintelui, la mâna acestuia luând hârtia cu care fusese înarmat ca să nu poată luneca nici într-o direcţie nici în alta:

-Unu!... – citea acela: Informăm opinia publică, prin prezenta, că industria noastră de armament care este înregistrată în cataloagele internaţionale, foloseşte la produsele sale focoase de tipul celor care au constituit obiectul jafului de lângă halta Mocirloaia unde a oprit garnitura de tren. Doi!... Informăm că prestatoarea transportului, regia feroviară de transport marfă a informat că în ordinul de parcurs nu era prevăzută oprirea respectivă şi că transportul s-a făcut pe o linie secundară, unde staţiile şi mişcarea au fost abandonate din motive de criză, tocmai pentru a i se asigura libera circulaţie, dar este posibil ca anumite lucrări, fie de întreţinere a căii ferate, fie de dezmembrare a ei prin furt de metale, să fi necesitat oprirea. Trei!... Informăm că paza transportului a fost asigurată cu un echipaj înarmat al jandarmeriei căruia i s-a pus la dispoziţie un vagon echipat cu grup sanitar şi televizor, la care uitându-se şi ne având alte nevoi ca să coboare, jandarmii au neglijat oprirea care trebuia făcută sub pază şi au ratat prinderea infractorilor, dar declară că nici mecanicul locomotivei nu le-a semnalat nimic. Patru!... Informăm că procuratura, poliţia feroviară şi alte organe abilitate au intervenit organizând un birou operaţional de anchetă specială în centrul cel mai apropiat de halta Mocirloaia: oraşul X... , unde funcţionează organisme ale Ministerului Public. S-au luat toate măsurile şi s-a detaşat întregul personal necesar care şi-a început activitatea în acţiuni conjugate, dar unicul martor care a fost găsit pe raza jafului, a fost un cioban care dormea învelit în şubă pe miriştea unde-şi plasase oile fără voie de la cultivatorii locului, fapt pentru care a fost amendat; dar s-a constatat că nu poate fi util anchetării pe care au organizat-o procurorii locali împreună cu personalul detaşat, fiind debil mintal; fapt pentru care s-a obţinut transferarea şi a unui psihiatru la centrul de anchetă, dar constatându-se că ciobanul are pe lângă debilitatea mintală şi defecţiuni de

vorbire, încă nu se ştie dacă a văzut ceva, aşteptându-se acum şi transferarea unui logoped. Cinci!... Informăm că, în prezent, se procedează la un calcul din care să rezulte numărul focoaselor dispărute, unicul indiciu de până acum fiind găsirea sub tren a unei scânduri inscripţionate de la o ladă de ambalaj, dar pe care nu se poate citi seria completă deoarece se bănuieşte că cifrele treceau şi pe o altă scândură încă neidentificată. În plus, această parte de corp delict găsindu-se pe terasamentul de piatră de sub vagon, nu indică nici o direcţie în care au putut să dispară infractorii, lanurile încă nerecoltate din ambele părţi fiind călcate în mai multe direcţii de hoţii care vin să fure grâul lăsând alt fel de amprente. Şase!... Mai informăm că garnitura de tren făcea un transport autorizat, cu toată documentaţia şi aprobările necesare unei ieşiri temporare din ţară, focoasele fiind trimise pentru remedieri şi reparaţii la o uzină specializată din Bulgaria, după care aveau să revină la fabricile respective, spre a fi montate la armamentul pe care ele îl au contractat cu diverşi beneficiari. Şapte... Autoritatea Autonomă se angajează să ţină la curent opinia publică şi să pună la dispoziţie material documentar în măsura în care aceasta nu mai poate dăuna anchetei. Opt!... Paragraf nenumerotat: Prezenta informare este făcută oficial în conferinţa de presă de astăzi... etc.etc...

Urma un alt moment în care bomba sexi se întindea peste masa de consiliu adunând prăjiturelele rămase pe câte o farfurie, prilej pentru operator de a filma plonjat dezvelirea părţilor posterioare ale pulpelor ei bronzate, insistând pe culoarea marmorată a încheieturilor de sub unghiul pe care îl făcea genunchiul, pentru a se insinua apoi în sus, pe direcţia unor promiţătoare umbre care-şi lărgeau cadrul; demonstra apoi atenţia ei gospodărească de a aranja delicat resturile culese, ca o fetiţă ce se joacă lăsând să-i cadă păru-n ochi, pe o farfurie ce devine plină şi e oferită musafirilor cu gest de gazdă primitoare: „Mai poftiţi!”... Tocmai ca să le închidă gura în vreme ce vicepreşedintele dă să încheie:

-Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, aceasta este lista problemelor asupra cărora am dorit să vă informăm. Vă mulţumim pentru prezenţă şi pentru sprijinul acordat şi vă mai aşteptăm să...

- ...Să punem întrebări nu e voie?! – îi luă cineva vorba din gură.

- E voie, de ce să nu fie voie? Sigur că e voie – se grăbi el să nu mai facă vreo gafă – dar noi considerăm că v-am informat asupra a tot...

- Aproape tot! – îl puse la punct altul, furios că storcea ceainicul în care nu mai era cafea.

- Aproape tot, fiindcă atâta ştim! – îşi dădu în petec vicepreşedintele cu toată rigoarea pe care şi-o impunea, în vreme ce obiectivul o urmărea pe bomba sexi controlând ceainicele ca să mai găsească o scursură de zaţ.

Dar, cum ea nu găsi, iar confratele ei de suferinţă o făcuse de oaie cu acea neînsemnată provocare, colcăiala reîncepu:

-Vă ajutăm noi să ştiţi mai mult!

- Am eu o întrebare la care sigur ştiţi răspunsul!

- Dacă ne-aţi dat ştirea pe puncte, haideţi să lămurim tot pe puncte!

- Punctele astea sunt cu puncte-puncte; trebuie să le elucidăm!

- Conferinţa de presă înseamnă întrebări şi răspunsuri!

- Vrem răspunsuri la întrebările noastre, nu ale voastre!

- Ehe, nu mai merge ca dimineaţă; acuma se-ncheie ediţia!...

Şi, cum astea toate veneau cam deodată, aproape concomitent, amestecând vocile în fraze fantasmagorice rostite pe mai multe glasuri, căpătând mai multe direcţii şi creând tot mai mare confuzie, bomba sexi intră în rol înălţând braţele ca şi cum li s-ar fi dăruit deodată, sau i-ar fi atras măcar la căldura subsuorilor ei bine depilate, suave, parcă oferind tuturor, în bloc, liniştea celui care avea norocul să adoarmă cu nasu-n ele:

-Dragilor, dar se poate, dragilor?!... Suntem pregătiţi, dragilor!... Suntem pregătiţi pentru câte întrebări vreţi!...

- Şi cafea?! – răsună o voce singulară, ca a unuia care până atunci dormise.

- Şi cafea, dragilor!... În ciuda crizei, dragilor, va mai veni cafea, chiar dacă o plătesc eu, cu bănuţii care ştiţi cum îi câştig...şi cât de greu...

- Ştiiim! – strigă atunci sala amuzată, relaxându-se.

Iar vicepreşedintele, profitând de această relaxare, făcu gestul concesiv de a desface cureaua ceasului pentru a-l pune pe masă, însoţindu-l cu cel demonstrativ de a arăta că se pune-n ham şi e gata să tragă:

-Poftiţi; să ne grăbim că timpul este scurt!

- Replica asta am mai auzit-o! – îl luă careva peste picior dar fu pus repede la punct de un altul:

- Taci scurt!... Am eu o întrebare scurtă: I-aţi arestat pe jandarmi?

- Să-i arestăm pe jandarmi?... de ce să-i arestăm pe jandarmi?... Adică, da; poate c-ar trebui!... Nu am informaţii pentru această întrebare. Alta, vă rog... Poftiţi! – se orientă vicepreşedintele, printre mâinile ridicate, către una spre care bănuia că poate fi mai sigur.

- Focoasele! –auzi el şi se grăbi să nu lase timpi de intervenţie:

- Focoasele?... Scurt: Am vorbit despre focoase. Poftiţi, altcineva! – precipită el lucrurile făcându-se că nu auzea protestul „Dar eu întreb ce..."... Vă rog!

- Jandarmii...

- Iar Jandarmii? Am răspuns cu jandarmii.

- Vreau să-ntreb dacă jandarmii au arestat pe cineva din personalul trenului! – fu acela mai norocos reuşind să-şi precizeze întrebarea.

- Aaa... foarte bună întrebare; foarte bună! – fu vicepreşedintele mulţumit, făcându-se că nu-l auzea pe cel care tot striga cu focoasele; şi confirmă: Foarte bună întrebare. Păcat că nu ştiu ce răspuns să vă dau. Aţi auzit că s-a constituit un birou operaţional de anchetă, unde au fost transferaţi specialişti. Vom întreba şi vă vom răspunde... - şi, ca şi cum ar fi dat un pumn în gura celui care insista cu focoasele, îndreptă mâna spre unul de alături: Vă rog!

- Linia ferată secundară...

- Vă rog foarte mult!

- Linia ferată secundară a mai fost folosită pentru asemenea transporturi?

- În general... cred că da. Răspunsul e pozitiv, dar nu am acum detalii.

- Ştiu, ni le veţi da – îşi dezvălui gazetarul tactica – dar dacă răspunsul e pozitiv, înseamnă că noi facem mai multe transporturi cu asemenea focoase, sau... chiar şi cu alt fel de armament!... Poate că facem chiar transporturi zilnice, sau săptămânale... poate chiar că ne-am specializat în asemenea transporturi. Ce părere aveţi?! – îl încolţi acela spre satisfacţia sălii care începuse să se amuze, să comenteze şi să râdă.

Dar şi spre surprinderea profesorului care, urmărind înregistrarea, o vedea din când în când pe frumoasa bombă sexi cum râdea laolaltă cu ei, ca şi cum ar fi fost de partea lor şi, convinsă de eficienţa unei asemenea tactici, îl împungea şi pe vicepreşedinte făcându-i semn să râdă şi el. O vedea cum râdea cu dinţii ei albi, după părerea lui făcuţi spre a-i dori să te muşte; râdea cu deplină voinţă, pesemne ca să râdă laolată întreaga sală, să nu fie disensiune... Pe urmă, abia, avea să afle profesorul că Bomba sexi, a carei figură i se părea teribil de cunoscută dar nu ştia de unde s-o ia, avusese în ultima vreme o ascensiune foarte rapidă şi se-întorsese recent de la un mare colegiu de pe coasta de est a Statelor Unite, unde urmase un curs intensiv de relaţii publice, cu toate secretele, tertipurile şi tehnicile de ultimă oră practicate în domeniu. Îi plăcea femeiuşca; trebuia să recunoască mai ales că îşi dădea seama cum numirea ei cam vulgară ca „Bombă sexi" îl deranja. Fetiţa merita să fie mângâiată, nu vulgarizată. Aşa că, după cum îşi propusese mai înainte, pentru el va fi „Bombiţa"; o bombiţă dulce, pe care abia aştepta s-o simtă explodând în braţele sale, conform principiului că nu e femeie care să-l atragă şi să nu reuşească...

Cu farmecele pe care bine şi le ştia, ea îi împăca pe toţi, îi liniştea, îi înveselea. Datorită ei şi îndemnurilor ei, filmarea arăta clar cum, mai întâi mânzeşte, apoi mai plin de curaj, iar apoi chiar amuzându-se el singur de răspunsul pe care-l dădea cu convingerea că nu-l crede nimeni, începu şi vicepreşedintele să râdă, spunând ca şi cum le juca un renghi:

-Nu am nici o părere, pentru că despre problema focoaselor v-am vorbit mai înainte şi nu mai revin!... Ha, ha, ha, ha!... Ha-ha!

În panoramările făcute de aparate se vedeau toţi cum râd, chiar şi cel care insistase pe întrebarea cu focoasele şi ar fi avut

tot dreptul să fie nemulţumit că nu i se răspundea. Ba, acela chiar râdea mai tare, ridicându-se de pe scaun şi venind mai în faţă ca să pescuiască ultima prăjiturică de pe farfuria reumplută. O degustă, înghiţi, cercetă masa constatând că apă minerală nu mai era în nici un caz şi-i spuse vicepreşedintelui de aproape:

-Am o întrebare despre oi.

- Despre oi?

- Despre oi; da: Oile ciobanului debil mintal. Oile care-l înţeleg pe ciobanul debil mintal, în vreme ce procurorii au nevoie de logoped ca să-l înţeleagă şi, astfel ancheta stă pe loc, iar specialiştii detaşaţi la biroul operaţional al anchetei... ha, ce superbă denumire care arată temeinicia organizării: „Bi-roul o-pera-ţional al anche-tei spe-cia-le", domnilor!... Ei bine, aceşti preţioşi specialişti detaşaţi, care nu-l pot ancheta pe ciobanul debil mintal, se consolează cu deliciosul Risling de Mocirloaia, sau cum s-o fi chemând podgoria din preajma celebrului oraş X...!

Respectându-i tirada cu ochii pe ceas, vicepreşedintele servi la plasă, cu tăietură scurtă:

-Poftiţi! Ascultăm întrebarea despre oi.

- Da, întrebarea despre oi... Iat-o: Oile, oile astea păscute de ciobanul debil mintal, pesemne că nu ştiu să repare focoase şi, de asta, transportul este trimis la uzinele din Bulgaria, nu?!

Urma iarăşi un râs colectiv pe tot felul de tonuri şi vocale, încât, dacă nu ai fi urmărit mutrele ce se-mbulzeau sau se succedau în cadru, nu ţi-ai fi dat seama cine lua şi cine dădea interviul, cine era investigatorul şi cine era purtătorul de cuvânt, cine oferea cafeaua şi prăjiturelele şi cine le ronţăia, cine era publicul şi cine era public-relationul, cine întreba şi cine răspundea... Era un amuzament total. Pe care, profesorul devenea din ce în ce mai convins că îl provoca Bomba sexi prin ştiinţa ei de comunicare proaspăt perfectionată peste ocean.

CAPITOLUL CINCI

Cu toate că, în tot ce vedea, era doar un material de televiziune din acelea care îl enervau, fără a recunoaşte pe şleau, profesorul începu să capete un interes faţă de desfăşurarea propriu zisă a faptelor, să se întrebe şi el ce era cu focoasele, să vrea să descopere unde minţeau cei cărora li se filmau răspunsurile şi cam cât ştiau, sau mimau că ştiu cei care puneau întrebările... Adică, ar fi vrut să priceapă în jocul acesta, cam cât era bănuială şi cât era lucrătură ascunsă. Pentru că bănuielile se confirmă doar întîmplător, dar lucrătura ascunsă, mai devreme sau mai târziu nu avea cum să nu iasă la iveală şi, atunci, va afla mai multe atât despre frumoasa femeie care începuse să-l preocupe, cât şi despre ticăloşii ăia eleganţi din jur, care-l peocupau doar în măsura întrebării:„cine dintre ei o călăreşte?"...

Cine era, oare, preferatul ei? Care dintre aceştia era bărbatul ce-i dădea cu adevărat fiori?... Că doar, bătrânul care-şi dădea importanţă cu statura sa scundă şi mutra ca de cal pe care tocirea dinţilor îl încăpăţânează, pesemne că doar o făcea pe arnăsarul; fiindcă nu mai era la vârsta la care să-l şi crezi. Îl cunoştea Ştefoiu pe acest bătrân care era de prin locurile lui, avusese funcţii ce-i dădeau autoritate şi înainte de '89; apoi, după '89, nu numai că se înfipsese şi mai bine, ci era dintre puţinii care se menţinuse mereu în posturi importante, se bucura de influenţă şi chiar de teamă în surclasarea altor concurenţi, bănuindu-se că era susţinut şi din exterior. Însă toate acestea nu ajutau cu nimic atunci când era vorba de potenţă şi de vârstă, aşa că profesorul nu se sfia ca, în sinea sa, să râvnească a-i sufla bucăţica.

Fiindcă, lucru evident, bucăţica aceeea care ştia să se pisicească atât de frumos, nu putea să nu intereseze un bărbat, aşa cum el, alintându-se şi studiindu-se narcisiac în oglindă atunci când îşi araja meticulos frizura, legăturile de la gât şi liniile corecte de la haina bine călcată, nu putea să nu se considere încă. Ba, chiar se încuraja dându-şi dovadă de sinceritate şi asigurându-se că nu era vorba doar de a pofti, ci şi de a putea face faţă. Aşa cum, la vârsta lui, e obligat să înceapă

a se întreba bărbatul, mai ales când e becher, precum el. Încerca astfel să se aprecieze realist şi să-şi spună că, dacă nu avea el vârsta aceea când le-ar fi putut călări pe toate, cum frivolul din el ar fi dorit, dacă cele mai bătrâne şi, mai ales, cele în făptura cărora distingea semnele îmbătrânirii nu-l mai interesau ca ofertă, dăruirii unui trup tânăr i-ar fi făcut faţă foarte bine.

La bodega unde se ducea, chiar glumea pe această temă cu cei de-o vârstă în momentele când o făceau camaradereşte pe cocoşii; şi, toastând pentru neîntrerupta bărbăţie, se declarau adepţii acelui principiu că: „Nu există bărbat impotent, ci doar femeia care te face să-ţi treacă poftele!"... Aşa că, gândindu-se la femeiuşca ce începuse să-l obsedeze, nu-şi făcea probleme de nici un fel şi nici nu avea complexe faţă de alţi bărbaţi cu care ar fi concurat, darămite faţă de bătrânelul acela care, desigur, profita de funcţii ca să se arate că e şi afemeiat, cum devenise moda de când se făcuseră publice petrecerile lui Berlusconi la peste şaptezeci de ani.

Or, el mai avea mult până la o asemenea vârstă. E drept, la eşecuriile inerente, când nu mai putea mulţumi vreo congeneră la care se dădea din prostia aceea agresivă de a nu rezista nici unei femei ce-l lăsa s-o-nghesuie, se consola spunându-şi că era normal ca acele semne de bătrâneţe femeiască menite să dezarmeze un bărbat, să-şi producă efectul. Dar nu-şi făcea nici o dată griji, dacă norocul îi aducea în braţe un trupşor tânăr... Pentru că, în ultimă instanţă - îşi spunea el - bărbatul îşi poate face probleme doar în asemenea relaţii care-i transformă poftele în refuz, respingere şi, până la urmă, preferinţa pentru un pahar de băutură în locul unei secvenţe de amor ce s-ar sfârşi în dezagreabil; dar când totul e atracţie, când nimic din ce-şi dezvăluie partenera nu-ţi provoacă reţinere, sau milă, sau dispreţ, atunci eşti şi poţi fi bărbat până-n pânzele albe!...

Aşa se-mbărbăta el oferindu-şi explicaţii pentru unele neputinţe provocate în ultima vreme de modul său sentimental de a se arăta oricărei femei ca un bărbat dispus de aventură, folosind una dintre şmechereştile replici abandonate de mult de tineretul care acţiona direct; replici, cum am spus, de genul: „Nu există femeie pe care să n-o vreau, dacă ea vrea!"... Dar

oferindu-şi şi argumente încurajatoare pentru a râvni la personajul ce începuse să-l preocupe dincolo de stângăciile tehnice sau artistice ale filmărilor cu superficialităţi de televiziune pe care i le adusese studentul. Cert lucru: râvnea. Renăştea în el adolescentul timid care râvnea de la distanţă şi, de-abia mai târziu, ca să-şi învingă timiditatea adoptase acele câteva replici cu aluzii prin care doar juca rolul glumeţului îndrăzneţ. Dar replicile alea, erau vetuste, erau pentru altă generaţie; iar pofta lui pentru femeiuşca asta modernă, învăţată cu golănimea bogată şi sfidătoare de astăzi, eşua în amuţeala timidă din tinereţe, pe măsură ce nu-şi mai putea abţine interesul.

Şi poate că ar fi ajuns chiar să-şi recunoască acest interes confirmând astfel şi unele merite mult hulitei televiziuni; poate că l-ar fi încurajat pe student să „filmeze brut" cât mai multe mişcări în cadru ale unor forme anatomice care să-l delecteze, dar şi cât mai multe dedesubturi ale afacerii cu focoase, care să-i satisfacă interesul. Ar fi mers pe direcţia asta de încurajare naivă a sexualităţii care-l cam părăsea, dacă alte întâmplări nu l-ar fi condus spre reacţii mai grave; dacă nu s-ar fi întâmplat ca, ceva care-l zgândăra de mai multă vreme, să se amplifice ajungând la o formă de agasare ce-i alunga alte preocupări. Tocmai pentru că în ultimele zile, o serie de mesaje semnate aiurea, nu cu litere, ci cu o pereche de buze ce sărută o floricică desenată cam pătrat, mesaje pe care le respinsese si pe face-book si pe twitter, începură să se înmulţească; iar unele semne începură să-i parvină chiar de la postul de televiziune la care de multă vreme renunţase să mai fie manager, păstrând doar acea emisiune artistică lipsită de audienţă care, din ce în ce mai rar şi mai fără succes, se programa de hatârul lui, fiind lăsat acolo, cu pieptănătura sa bine studiată şi eşarfele sau lavaliera ce-i subliniau personajul retro, să dezvolte teorii estetizante ce nu interesau pe nimeni. Ba, de când fiecare porcărie de telefon mobil ajunsese să aibă încorporat un obiectiv care face fotografii de la sine, fara ca să existe măcar un buton prin care să-l reglezi, savantele lui demonstraţii de unghiuri şi lumină, de abordare în spaţiu şi de subliniere a simbolurilor prin încadratură, chiar că nu mai foloseau nimănui.

Dar, mai întâi sub formă de întrebări de la un spectator ce i se arăta devotat, apoi ca mesaj direct de atragere în cursa cine ştie căror interese, veniră nişte misive insinuante care-l întrebau despre crezul artistic al tinereţii lui, despre pozele pe care le făcea adolescentelor de la Şcoala profesională, despre ce amintiri mai păstra în legătură cu prima sa iubire... Tot felul de lucruri dintre acestea care nu aveau nici o legătură cu conţinutul propriu zis al emisiunii aceleia mereu mutată mai spre periferia grilei de programe, dar purtau semnătura buzelor cu floarea.

Era un soi de insinuare în cotloanele intime ale persoanei sale făcută cu insistenţă şi cu dorinţa de a se divulga a cuiva care numai în aparenţă vrea să pară discret, în fond căutând să te preocupe, să te domine şi să-ţi intre-n suflet. Ceea ce pentru el, bărbat pedant care, pe parcursul vieţii, avusese multe ocazii să cadă în plasa femeilor ce ştiau să-i lase impresia că el le-a cucerit, era, desigur, mai mult decât dubios. Iar, când într-una dintre misive i s-a transmis şi scanarea acelui portret de femeie cu care, în tinereţe, el luase marele premiu, poza fiind intens folosită de la afişele mobilizatoare ale organizaţiilor de femei până la reclama cosmeticelor produse de industria socialistă, el şi-a spus că, e clar vorba de vreo femeie singură şi bătrână care vrea să-l zgândăre la vârsta aceasta. Categorie de care avea cea mai mare oroare, fiind sătul de actriţele care o făceau pe tinerelele sexi fără să le fie jenă de riduri sau reumatisme şi care, foste amante sau, două dintre ele chiar neveste, ştiindu-l încă burlac, îl căutau ca şi cum nu l-ar fi părăsit cândva cu speranţa vreunui rol în care le-ar fi distribuit altul. Îl căutau fără a se jena de ridurile pe care li le dezvăluia decolteul, de surâsul dinţillor falşi, sau de cărnurile lăsate pe sub croielile ce s-ar fi dorit tinereşti.

Dar el, de asemenea femei se ferea ca de dracu; atenţie reţelelor de socializare cu care-ţi împuie mintea internetul nu dădea; de discuţii despre televiziune pe marginea puţinelor scrisori care veneau la emisiune îi lăsa pe alţii să se ocupe. Aşa că nu-i prea păsa de asemenea implicaţii.

Mai târziu, însă, constatând unele modalităţi şi procedee care nu erau specifice femeilor şi, mai ales intrigat de modul cum părea a fi înfăşurat prin altfel de manevre decât ar fi

acţionat insistenţele feminine, i-a venit ideea că ar putea fi vorba de un Big-Brother care vrea să-l domine cu ceva, semnătura aceea cu buze cam rujate pe floare având doar rolul să deruteze. Astfel, când a început a primi anunţuri cum că ar fi câştigat la nu ştiu ce loterii, ştiind că asta era o escrocherie facilitată de apariţia poştei electronice, a refuzat contactele propuse. Dar când a văzut apoi o ştire adevărată cu cineva care încasase un asemenea premiu refuzat de el şi când, alte mesaje care-şi băteau joc tot de el că refuzase, au venit atrăgându-i atenţia că dă cu piciorul la cine-i vrea binele, nu a putut să nu cadă pe gânduri întrebându-se cine-i acesta care-i vrea binele şi, mai ales, ce urmăreşte printr-un asemenea bine?... Apoi, a primit o scrisoare foarte fastuoasă din partea unui ordin ezoteric, nu chiar dintre cele mai importante, dar în care apartenenţa era destul de strictă, cotizaţia de primire fiind considerabilă; scrisoare care-l anunţa că o persoană care vrea să se păstreze cu discreţie ca un necunoscut i-a plătit această cotizaţie şi-l invita să înceapă a veni la iniţieri. Bine înţeles că a răspuns cu mândrie afirmându-se ca un liber cugetător care refuză orice iniţiere. Dar apoi a regretat gestul acesta. Nu pentru că s-ar fi dorit introdus în acea lume de misterioasă putere, ci fiindcă, ducându-se, poate ar fi aflat cine era cel atât de preocupat să-l atragă, să-l îndrume, să-l iniţieze... Şi, în ultimă instantă să-i dirijeze mişcările!...

Da: să-i dirijeze mişcările lui, care toată viaţa fusese un independent şi un om cu pretenţie de şiră a spinării!... Cine era acela şi de ce o făcea? Ce urmărea şi, de ce, tocmai cu el sau prin el?!... Cine avea, sau strânsese anumite amănunte din viaţa lui intimă, pentru ca, din când în când, cu semnătura aceea idioată pe care începuse s-o urască, să i le servească precum o nadă prin care să-l prindă?... Şi de ce să-l prindă? In ce scop?!... Spiritul său independent se-nfuria şi reacţiona tot mai puternic; dar, ne având faţă de ce să reacţioneze, ne având o direcţie sau o ţintă spre care să reacţioneze, îşi înăbuşea această dorinţă spre a nu se face de râs, spre a nu apărea în faţa cunoscuţilor cărora li s-ar fi mărturisit drept un obsedat sau un bolnav imaginar, lipsit de explicaţii logice... Se dorea logic şi se obliga să se comporte ca atare, dar credibilitate în această direcţie ar fi avut doar de la cel care-şi manifesta prezenţa din umbră, cel care-i trimitea

mesaje ca să-i semnaleze o existenţă reală, chiar dacă era ascunsă. S-ar fi pututu răzbuna răspunzându-i misteriosului, înjurându-l pe misterios, aruncându-i în faţă refuzul şi pentru sprijin şi pentru contact. Dar asta ar fi însemnat să-l recunoască, adică să muşte nada, deci să se minimalizeze, să se lase prins de acel individ încurajandu-l să-şi dea importanţă şi să i se considere Big-Brother. Or, Ştefoiu-Mocirloaia tocmai asta nu voia... O fi el un bărbat frivol în materie de femei, dar era un artist mare, căruia, chiar cu riduri, încă îi stătea bine să facă asta! O fi el un pedant al îmbrăcăminţii şi al aranjatului cosmetic, dar lumea ajunsese a recunoaşte că asta făcea parte din personalitatea sa! O fi el puţin cabotin în conversaţiile care încep la şprişuri, dar ăsta îi era farmecul!... Dar să se lase preocupat, ocultat dintr-o direcţie obscură, nu voia! Nu se lăsa îngenunchiat nici măcar de curiozitatea de a-şi cunoaşte urmăritorul din umbră, demonstrându-i aceluia întregul dispreţ prin negarea oricărei reacţii. Numai prin asta îl putea umili şi minimaliza; îl putea covârşi printr-un dezinteres care să-l îngenunche pe acela şi să-l facă să i se supun devoalându-se cu umilinţă!

Aşa gândea, sau aşa spera în sinea sa, căutând să-şi pună la contribuţie capacităţile deductive, să analizeze frimiturile unor amănunte din viaţa sa intimă pe care urmăritorul i le arunca din când în când ca o aluzie la faptul că-l studiase bine şi ştia totul. Dar şi aceste firimituri erau atât de disparate, încât îl derutau. Doritul Big Brother proceda fie cu inteligenţă, fie avea învăţată o anumită tactică din cadrul strategiilor folosite de anumite organizaţii secrete, fiindcă uneori îi arunca un amănunt despre modul cum tuşea, alteori ceva în legătură cu una dintre fostele neveste, îl flata cu citate de pe dedicaţiile pe care unele femei i le scriseseră chiar pe fotografiile pe care el li le făcuse, sau îi amintea de medicamentele pe care le lua pentru unele beteşuguri intim-bărbăteşti mai recente. Lucruri cu totul disparate care, oricât s-ar fi străduit, nu permiteau deducţiilor sale să se aşeze pe vreo anumită direcţie. Până când a ajuns şi la momentul ce l-a înfuriat la culme, moment în care, venind aferat la el, Smeureanu, omul acela mărunţel şi bine calculat

care rămăsese producătorul delegat al postului, i-a spus că se găsise un cumpărător.

Cumpărător pentru ce?... Pentru nişte acţiuni, dar care aveau legătură cu ansamblul şi formatul emisiunii sale în care, la microfoanele unui post de televiziune, el înjură tocmai televiziunea. Aşa scria in oferta trimisă pe o hârtie cu antetul unei firme de avocaţi, care cerea însă discreţie până la înregistrarea mărcii ca atare.

-Profesore, pe lângă ratingul cel mai scăzut, iată că ai şi un fan!... Da – îi confirmă mărunţelul Smeureanu dovedind că nu ieşea niciodată din nişte calcule atent făcute – Dacă nu eşti tu acela, dacă ce-am primit eu nu e o laudă sau o manevră de a ta, atunci ai un fan. Şi, aş fi aproape convins că tu însuţi ai provocat o asemenea ofertă, dacă acum câteva zile nu aş fi primit o scrisoare de la unul care vrea să-ţi vadă toate emisiunile. Aşa că poţi fi mândru că ai şi tu măcar un telespectator, sau chiar un fan!

Era maliţios cu el Smeureanu, fost prieten şi asociat care, de când fusese lăsat să se zbată singur în jongleriile financiare prin care se menţinea modestul post de televiziune, nu putea să să nu-i tachineze moşturile de artist cu care-l părăsise. Ceea ce, pe Ştefoiu-Mocirloaia mai întâi îl sensibiliză simţindu-se vinovat faţă de amicul său, dar apoi, după firea-i arogantă, îl ambiţionă făcându-l să respingă orice:

- Nu mă interesează! - proclamă cu donquihotismu-i cunoscut – Fanii de televiziune sunt o pacoste şi mai mare decât chiar televiziunea; sunt cea mai vulgară speţă a existenţei spirituale!

- Te priveşte - îi răspunsese acela care, în faţa moşturilor lui, se obişnuise de multă vreme să nu-i mai pese atât de politeţe cât de adevărurile practice ale falimentului spre care îl ducea – dar eu de la fanii ăştia îmi şi câştig pâinea, ba mai susţin şi emisiuni păguboase...

- N-ai susţine tu – îi respinse el categoric aluzia – dacă n-ai şti că alea nepăguboase te duc la belea, iar ce prestigiu mai ai, prin asta ţi-l păstrezi! - Şi, ca să se răzbune mai tare, deodată deveni rău: Spune omului tău că nu avem nimic de vânzare! Eu mă opun categoric.

- Te opui?... Eşti de-a dreptul sinucigaş! – îi strigă acela – Ai rating de doi spectatori pe lună şi mai ţii coada sus?!

- Nu mă interesează nici ratingul de televiziune; pe mine mă interesează doar adevărul artistic! – rosti cu emfază ceea ce nu credea nici el, în forul său intim – nu vând nici un format!

- Nu vinzi nici un format, pentru că emisiunea ta n-are nici un format! – îi spuse de la obraz producătorul privindu-l în sus cu ochi destul de sinceri .

- Nu vând pentru că nu vreau eu!... Aşa să le comunici! – îşi permise el să joace pe durul.

Dar nu cu acel biet om mărunţel, meticulos, corect, calculat, care oricând i-ar fi putut da cu piciorul dar, sentimental fiind, n-o făcea; ci răzbunându-se pe ăia din umbră, care acum voiau să-l şi cumpere. Aşa că iertă reacţia celuilalt care nu se mai abţinea înjurându-l de-a dreptul şi spunându-i pe şleau.

-Eşti un tâmpit!

Şi, fiindcă-i era prieten - ba, chiar prieten care se sacrificase preluând acel tronson de televiziune când el îl părăsise mai mult ca să facă pe nebunul, cum recunoştea acuma subliniind doar orgoliosul amănunt: „pe nebunul artistic, nu pe nebunul inconştient" - îl luă pe după umeri întinzând spre statura lui scundă braţul său osos şi încercă să-l îmbune:

-Da, sunt un tâmpit; dar unul care dă o bere!... Hai, c-o să-ţi spun eu de ce m-ai făcut vesel!...

În sinea sa însă se-ntreba dacă merita să se veselească numai pentru faptul că dădea o asemenea lecţie de refuz, nu omuleţului cu ochi bine deschişi şi bine intenţionat în afacerile sale, ci ăluia care, din urmăritorul ce-i sufla în ceafă, devenea acum agresorul său, voind de-a dreptul – uite poveste! - să-l cumpere. Şi, gândindu-se la asta, îl apucau din nou furiile abţinându-se cu greu să nu strige:

-Tot te strâng eu, bă, de gât; oricât de Big Brother ai vrea tu să fii!

CAPITOLUL ŞASE

Era bodega lor preferată, la care veneau cândva, în timpul marilor filmări de odinioară. El o cultiva în continuare, dar selectiv faţă de alte categorii de clienţi, precum îmbogăţiţii recenţi pe care nu putea să-i sufere, doar cu vreo câţiva actori depăşiţi care-i rămăseseră prieteni de pe vremea când îi făcea frumoşi şi monumetali în filmele patriotice, cu scriitorul care decăzuse fiindcă se specializase numai în scenariile unor asemenea filme şi nu se mai pricepea la ciubucurile cu reclame ale televiziunilor de acum, alţii câţiva la fel, sfidând lipsa de acces prin afirmaţia că ei nu se degradează, dar cam trăgând mâţa de coadă, ca şi cealaltă categorie, fie tot autori de pelicule sau interpreţi de roluri serioase odinioară, fie versificatori şi recitatori de versuri omagiale pentru„partidul părinte", care sfidau astăzi cu câştigurile lor realizate prin compromisul de a face clipuleţe şi reclame lăudând cele mai indezirabile produse... Şi, din când în când, în fauna aceasta care era, totuşi, a generaţiei sale vârstnice şi atât de convulsionate, studenţii pe care-i aducea spre a cinsti vreo primă pe care le-o dădea rectoratul după încasarea anumitor comenzi prestate de clasa lui, din păcate tot pentru televiziuni. Dacă nu chiar pentru filmări şi mai de belea, cum era cea în care se implicase acum, ajungând să tânjească alături de studentul său, dar fără ştirea aceluia, după trupul drăcoasei şi tentantei femeiuşti care-şi tot plimba nurii prin cadru trezindu-i tot felul de nostalgii; şi, pesemne din acest motiv, ne mai suportând să privească binevoitor la mutrele îmbătrânite din jur, pe care le saluta cu ironia privirii agere din care-şi făcuse artă şi profesie:

-Salut tinereilor!... Că eu tot aşa vă văd, ca pe vremuri!... Nu-i vina mea dacă la mesele astea aţi îmbătrânit!... Zău; parcă nici nu v-aţi ridicat de pe scaune; aici aţi albit, aici aţi chelit, aici v-aţi schimbat dinţii cu proteze!... Ha, ia uite-l şi pe...

Prietenul său producătorul Smeureanu, care-l aştepta să-i salute pe toţi fiindcă îl rugase dinainte să stea la o masă separată, se dezobişnuise de panopticul acestei boeme atât de contradictorii, în care el se simţea bine doar fiindcă putea să-şi dea în continuare importanţă. Cu toate că lucrase cu ei la filmele

de odinioară deprinzând latura financiară ca şi cea boemă, se vedea că acum când, mărunţel cum era îşi juca modestul capital, nu mai avea timp de gargaragii. Hatârul acesta i-l făcea doar profesorului cu care afacerile sale aveau un interes recent apărut. Pentru că, dacă ar fi fost vorba de interese mai vechi, înghiţise hapul şi era sătul de această lume boemă, el fiind cel care-i atrăsese la începuturi să facă o mică televiziune dar, cum televiziunile se supuneau unor capitaluri, a rămas singur; ultimul dându-i lovitura chiar profesorul, care acceptase cândva să-i fie partener în producţia asta banală şi conformistă pentru micul ecran dar apoi, apucându-l hachiţele de mare artist (pe care nu le avea de acum, fiindcă timid agresiv fusese toată viaţa, timiditatea producându-i o slăbiciune frivolă la femei şi un mârâit ursuz la ştabii care dădeau indicaţii băgându-se în arta sa), a făcut acel scandal de demascare a „manelismului reprezentat de televiziune" lansând apelul pentru regruparea adevăraţilor artişti în jurul marelui ecran, apel pe care - la banii care se tocau pentru televiziunile ce aduceau profit, în loc să fie pierduţi în experimente cinematografice - nu l-a luat nimeni în serios.

Aşa că, Smeureanu care cunoştea locul, se arăta bucuros de amintiri, ba, într-un mod misterios, chiar dornic de confidenţe cu vechiul său prieten; mai ales că, în ultima vreme, păstraseră acea oarecare supărare...Fiindcă, de când pe Ştefoiu-Mocirloaia îl apucase damblaua de a strâmba din nas la ceea ce numea „făcăturile neartistice cu ai căror bani vă prostituaţi", relaţiile lor se răciseră şi, omul mărunţel, meticulos, corect, bine calculat, dar sentimental, declara că îi părea foarte rău... Îl bucura revenirea la localul lor de odinioară şi se arăta bucuros de amintiri cu vechiul său prieten... Iar, ca şi cum l-ar fi tatonat ciocnind paharele, încercând să se scuze adăuga chiar că, poate, i-ar fi trecut cu vederea asemenea moşturi; dar nu putuse ierta faptul că l-a părăsit abandonând acţiunile pe care le păstrau amandoi ca un mic tampon faţă de abuzurile celorlalti proprietari... Da, fiindcă el a făcut eforturi mari ca să recupereze de la speculatori o parte din aceste acţiuni dar, cum îi mărturisea acum cu un anume interes, n-a mai reuşit să aibă cuvânt de spus în Consiliul de administraţie, mulţumindu-se să rămână un

executant, avantajat doar de faptul că firma era foarte anonimă, iar pachetul majoritar nici nu se mai ştia unde ajunsese, pesemne la nişte politicieni, cum era acel bătrân senator cu apucături dictatoriale, care cumpăra orice îi dădea posibilitatea să se simtă stăpân manipulând media.

La rândul său, profesorul recunoscu că moftuile lui îi provocaseră aceluia necazuri şi îi mulţumi pentru că, amic vechi fiindu-i şi om sentimental, tocmai ca să nu rupă definitiv o prietenie atât de lungă, i-a făcut până la urmă hatârul cu emisiunea aceea inversă, în care înjurau televiziunea. La care, ca şi cum erau acolo ca să se scuze unul pe altul, Smeureanu recunoscu că făcuse gestul acela nu numai din prietenie, ci sperând şi el să scoată un ban măcar dintr-un asemenea demers contradictoriu. Aşa că oferta de acum nu trebuia pierdută – încerca el să reajungă la miezul discuţiei şi, când nu reuşea din pricina grandomaniei celuilalt, căutând să-l înfricoşeze măcar cu exemplele pericolelor pe care le prezentau manipulatorii de genul senatorului care investea în ei, numai pentru a-şi întări influenţele politice. Asta, măcar, îi făcea să se simtă apropiaţi şi să se bucure că s-au revăzut

În acest mod, gestul lor de a veni împreună la cârciuma din anii tineri, ca pe vremea când erau prieteni la cataramă, pe lângă scopul, evident în intenţiile de producător ale lui Smeureanu, de a discuta despre dedesubturile cu care se complicase afacerea, căpăta în relaţiile dintre ei amândoi şi caracterul unei împăcări... Dar o împăcare ale cărei rezultate se defineau mai greu, punând la încercare eforturile bietului amic. Fiindcă profesorul era profesor, iar orgoliile lui asemănătoare cu umflarea eşarfelor pe care le purta, dorinţa de a afişa megaloman refuzul său la adresa lumii parvenite, nu-l lăsau pe acela să spună mare lucru din ce tot încerca.

-Hai mă, lasă că nu mă interesează ăştia care vor afaceri de televiziune! – se dădea mare profesorul, dar nu se mai abţinu: Ba chiar mă deranjează dacă se tot bagă în sufletul meu!... Cine-o fi?

- Am impresia că e cineva care ne cunoaşte mai de mult... O fi lucrat cu noi?... Şi-o fi amintit de vreo coproducţie, sau de prestările alea pe care le făceam când aveam cavalerie?

- Şi ce cavalerie aveam!... Ce cai frumoşi, că filmam şi pentru westernuri şi pentru filme cu lupte militare! – pufni înciudat pe cineva Ştefoiu-Mocirloaia – I-au vândut la salam escrocii, aşa cum au vândut fabricile la fier vechi!...

Smeureanu suportă divagaţiile despre filmările cu cavalerie de odinioară, ce deschideau apetitul de şpriţ al celui care, iniţial, îl invitase „la o bere"; dar la un moment dat încercă să readucă în discuţie tristeţea lui de om de afaceri care se ştia limitat la un capital mic şi depinzând de alţi patroni nu prea generoşi:

- Păi vezi, eu aş vrea să redresăm lucrurile, să reajungem în momente ca acelea; să producem noi măcar prestaţii parţiale; dar dacă tu îi sfidezi...

- Îi sfidez! – găsea el prilej să se dea mare, pentru ca până la urmă, cu expresia neâncrezătoare a nasului său căruia, de data asta, chiar că-i mirosea ceva suspect, să mărturisească – ei îmi dau semne, mă caută, se bagă-n sufletul meu şi, tocmai de aia, eu de-al dracului nu le dau nici o atenţie!...

- Crezi că pedepseşti pe altcineva decât pe tine?

- Pedepsesc; da, pedepsesc fiindcă-i simt că sunt din ăştia cu bani care cred că pot să cumpere orice. Ei bine, te rog spune-le: Ştefoiu-Mocirloaia nu-i de vânzare!...

Obişnuit să privească în sus, la cei mai înalţi, dar mai puţin înţelepţi decât el, cu ochii săi ce nu ascundeau deloc echilibrul unor calcule, omul nu mai avu răbdare pentru gratuitatea gesturilor cu care Ştefoiu-Mocirloaia poza întotdeauna, mai mult în câte un personaj decât în propria-i persoană. Şi, spre a pune punctul pe i, îi aminti cu modestă imputare:

-Măi băiete, hai să lăsăm fleacurile; doar ţi-am spus de la început cinstit: Dacă ce-am primit eu nu e o provocare sau o manevră de a ta, ca să te poţi lăuda, atunci ai un fan!

- Dar ce-ai primit că e aşa de important şi mă bănuieşti atât de ticălos?!

- Cineva se oferă să cumpere acţiunile pe care le-ai avut tu; dar nu pentru el, ci ca să fie înscrise din nou pe numele tău!

- E nebun! – reacţionă profesorul exact cum trebuia, pentru ca celălalt să fie cât se poate de sincer:

- Tocmai de asta am bănuit că poate fi vorba de tine. Tu eşti nebunul care crede că rupe inima târgului cu arta lui!

Asta îl înfurie îndeajuns ca să nu mai divagheze şi să se arate răzbunat, vorbind cu cea mai apăsată satisfacţie de artist impus şi recunoscut:

-Ei bine, află că bănuiala ta e o tâmpenie! Îţi jur că nu e o manevră de-a mea!... Sunt oameni care mă recunosc, mă admiră!...

- Cu atât mai bine! – prinse şi acela curaj – Atunci, hai să profităm, să nu scăpăm ocazia!...

Însă, de la înălţimea don-quihoteştilor sale pretenţii, înfoindu-şi eşarfa care-i ieşea de sub gulerul cămăşii, dar schimbându-se răutăcios la faţă, Ştefoiu-Mocirloaia făcu un gest care-i arăta întreaga imaginară îngânfare într-un duel inexistent.

-Nu... – începu el să zică făcându-l pe omul normal şi lucid din faţa sa să nu se mai abţină, să sară, să-l oblige să tacă, să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Smeureanu îl cunoştea cum juca teatru împotriva propriilor sale interese şi trebuia să-l aducă cu picioarele pe pământ înainte de a rosti vreo declaraţie pe care, acea megalomanie să-l oblige apoi să nu şi-o mai retragă; să ţină de ea cu dinţii, să se opună oricărei raţiuni de afaceri, cum îl împingea copilăreasca infatuare cu care se mint artiştii; aşa că îl făcu să tacă spunându-i repede şi cu toată sinceritatea:

-Te rog să mă iei în serios! Uite, ţi-am spus că m-am gândit şi nu-mi pasă: N-ai decât să fii tu, chiar tu, în spatele acestei afaceri... Eu, care nu stau prea bine financiar, recunosc că am nevoie de o asemenea afacere...

- Dar nu sunt eu! – reuşi să strige profesorul.

- Nu mă interesează dacă eşti sau nu eşti – strigă şi celălalt – Nu te întreb de unde ai banii; nu te întreb dacă ai pe cineva în spate...

- Nu am bani; nu am pe nimeni în spate! – se mândri el ca un vagabond sărac şi demn, în tăcerea care urmă strigătelor.

- Poate că nu ştii; poate că ai pe cineva în spate, fără să ştii! – insistă Smeureanu în speranţele sale, parcă provocându-l să se gândească mai bine.

Iar insistenţa asta, rugămintea asta de a-şi aminti dacă nu cumva avea pe cineva, îl făcu pe Ştefoiu-Mocirloaia să-şi dea seama de exact ce-l enervase mai mult în ultima vreme:

- În spate?!... Da, am pe cineva în spate! – răspunse el rău.

- Cu atât mai bine; să fiţi sănătoşi!... Pe mine mă interesează afacerea!

Omul vorbea plin de speranţă; dar, tocmai când se credea mai înţeles de vechiul său prieten prin faptul că i se dovedea atât de sincer, cerând şi din partea lui aceeaşi sinceritate ca să poată pune la cale ceva profitabil, acela i-o trânti:

-Pe mine mă interesează să aflu cine-i nenorocitul ăsta pe care-l am în spate şi care vrea să mă domine! - Şi, apucându-l de revere pufni atât de sincer încât nu puteai să nu-l crezi:

- Spune-mi cine e, ca să-l omor!... O face pe Big-Brotherul cu mine!... Auzi: Vrea să-mi cumpere acţiuni!

- Da; vrea; am oferta... – mai răsună în glasul omuleţului o urmă de speranţă.

- Păi spune-mi cine e ca să-l omor!... De mai mult timp îl simt cum îmi dă târcoale! – îi spulberă el şi această urmă – Mi se înscenează ceva, înţelegi tu?! - şi, bând apăsat şuieră prelung ameninţarea: Dacă nu spui tot ce ştii...

Încet, convins acum că, aşa cum i se confirma încă o dată, nu va avea nici un câştig cu unul ca el, Smeureanu scoase hârtia cu care venise de prima dată, jurând la rându-i:

-Pe cuvânt de onoare că nu ştiu mai mult decât atâta. E un birou de avocaţi prin care tratează şi mi-au comunicat că păstrează întreaga confidenţialitate a ofertantului.

- Confidenţialitate?! – pufni profesorul convingându-se că n-avea cum să nu-l creadă; şi-l luă martor: Păi vezi? Ţi-am spus eu că-mi suflă-n ceafă, mă spionează, e cineva care...

- Îmi pare rău că nu te pot ajuta cu mai mult! – îi spuse acela sincer întristat. Şi pentru sine, dar şi înţelegând situaţia.

Dar caracterul incendiar al lui Ştefoiu-Mocirloaia reacţionă cu totul invers, ca şi cum ar fi fost de datoria sa să-şi consoleze vechiul prieten:

-Nu trebuie să-ţi pară rău!... Îi sfidăm, le arătăm că nu ne interesează. Televiziunea e un lucru mort, iar ei nu mă pot tenta pe mine cu aşa ceva... Eu...

Bietul om micuţ, producător şi fost prieten, care spera să facă o afacere cu unul ca el, nu mai reuşi să scoată vreun cuvânt. Debitul verbal al profesorului încurajat cu şpriţuri

aducea atâtea argumente, că nimeni nu-i mai putea face față. Și, chiar dacă i-ar fi putut face, nu mai avea rost. Avea un întreg curs prin care desființa televiziunea și nu se sfia deloc să se dea mare față de vechiul său prieten, mai ales că palma pe care o dădea nu-i era adresată aceluia, ci Big-Brotherului din umbră, care trebuia lecuit să mai vrea să-l manipuleze. Așa că tăcea, îl asculta incapabil de replică la fel cum își dădea seama că era și incapabil de a-l atrage pe profesor în vreo asemenea afacere, lăsându-se chiar căinat:

-Tu stai ca șobolanu acolo, douăzeci de ore pe zi în televiziunea aia împuțită și nu știi!... – îi spunea arătând mica grădină primitoare – Gata, s-a depășit momentul; la generația tânără nu mai ține!... Eu vin aici mereu cu studenții mei, tocmai pentru că ducem discuții libere despre revenirea la marele ecran... Norocul tău că ai fost bun om de producție și acolo; o să te poți redresa lucrând din nou pentru marele film; dar alții, toți ăștia care se dau azi drept mari vedete și nu știu decât căcăițișurile televiziunii?... Ehe, vor trebui să se recalifice!... Ai răbdare, în curând vin studenții mei și ai să-i vezi cum gândesc!...

Exagera doar pe jumătate, pentru că acela, într-adevăr, era localul la care, suflet bun în fondul lui, îi cinstea din când în când pe studenți. Dar nu așa cum se lăuda: Că ei ar veni din frondă față de superficialitățile televiziunii. Ei veneau fiindu-i încă ascultători, până când își vor fi luat zborul. Și, bine înțeles că, putându-le spune orice, el profita oricând de ocazie spre a aborda subiectul preferat invectivelor sale. Avea cincisprezece în clasă, dar cum unii alergau între servici și facultate, nu reușea să strângă mai mulți de nouă-zece; destui dintre aceștia mai mult pe fugă fiindcă, după ce beau berea, mulțumeau politicos și plecau. Așa că, deseori la asemenea peroroții, și cu trei-patru dintre cei mai fideli ucenici, care-i dădeau dreptate, plus mai adunându-se câțiva dintre vechii companioni care, deseori, nu că nu-i dădeau dreptate, dar îi și combăteau ideile contrazicându-l și făcându-l să se încingă, el îl asigura acum pe Smeureanu că tot se simțea mai bine decât vorbind de unul singur în cabina de emisie: Către cine vorbești, la televiziune? Către niște reflectoare față de care trebuie să mimezi gesturi și sentimente circumstanțiale, doar în speranța că ar exista vreun

tâmpit de telespectator pe lumea asta, care să se uite la sticla pe care tu deschizi gura şi să rămână interesat, fără a butona căutând alte programe... – Aşa suna concluzia în adevărul căreia, atât de inspirat încât vorbea numai el, profesorul încerca să-l convingă să creadă tocmai pe amicul său care din asta trăia.

Iar, când câţiva studenţi începură să apară, ambalat în discursul său, chiar luă drept politeţe faptul că ei se arătau afabili şi emoţionaţi aflând că prietenul lui era acel nume cunoscut dintre oamenii patronilor de televiziuni, ei fiind nu numai încântaţi a-l cunoaşte, dar chiar, când discuţia se mai încinse, nemairămânând deloc respectuoşi cu ce spunea maestrul. Ba, de-a dreptul neglijându-l pe el, pentru atenţia pe care se simţeau datori să o acorde unuia care mâine-poimâine i-ar putea angaja. Dându-şi seama de asta - de faptul că , în loc să caşte gura la peroraţia pe care el nu numai că şi-o începuse, dar i-o ştiau prea bine pentru că, pe buzele lui era aproape permanentă - studenţii răspundeau interesaţi întrebărilor lui Smeureanu şi-i puneau ei întrebări în legătură cu anumite amănunte specifice televiziunii sau modului cum îţi puteai întemeia prin ea un rost, lui Ştefoiu-Mocirloaia nu i-a mai rămas decât să bea. Aşa că la ora închiderii era tot acolo, dar cu alţi perteneri de masă. Mai greu de descifrat în înceţoşarea privirilor dar, pesemne, care-i dădeau dreptate, pentru că el nu divaga deloc de la subiectul cruciadei sale...

A doua zi, pe lângă capul mare şi greu cu care s-a trezit în eforturile de a şi-l desprinde de pe pernă, mai găsi în cutia de scrisori şi un plic în care era un fel de cartelă de hard, un card de memorie pe care cineva trasase cu markerul conturul acelei floricele cam pătrate, asociată de obicei, cu buzele roşii ce-o sărutau.

Ce să facă?!... Asta era menirea lui: Să stea, să se holbeze la filmările altora şi să-şi dea cu părerea!... Aşa că a început să privească înainte de a-şi da seama că, de fapt, începuse să se privească. Pentru că personajul filmat era chiar el. Cu strălucirea aceea a privirilor fascinate de propriile-i idei când devenea persuasiv sub influenţa unei băuturi care-l cucerea şi-i dădea avânt în inspiraţia artistică, dar din unghiuri proaste, furate, improvizate, care nu întotdeauna îl avantajau.

Aprecierea asta, însă, o făcu doar pentru o clipă, fiindcă ruşinea pentru starea ameţită în care arăta îl podidi ne mai lăsându-i liniştea de a-şi face observaţile tehnice de specialitate cu care instinctul său profesoral era obişnuit. Nu-i mai ardea s-o facă pe profesorul când imaginea îl arăta descheiat la mai mulţi nasturi decât îşi permitea de obicei, cu eşarfa deznodată atârnând într-o parte şi colţul acela de frizură răsucit savant ca să puncteze fruntea gânditoare, căzut de-a dreptul, parcă special pentru a-i arăta obrazul îmbătrânit, cu piele ridată care nu mai exprima bărbăţie... Da, pielea înfăţişării lui virile de altă dată se scofâlcise şi nu mai exprima bărbăţie ci, cel mult, începuturile resemnării de bărbat... Şi, cum naiba, tocmai trăsătura asta i se sublinia, văzându-se mai bine şi find surprinsă mai în amănuntul ridurilor alternând cu părţi adipoase, de acel obiectiv ţinut ascuns, cât mai fix pe chipul lui care se mişca dezvăluind defectele vârstei?!... Era un obiectiv, nenorocit, care filma alandala; că nu i-ar fi dat nici nota doi dacă i s-ar fi prezentat aşa ceva la un examen!... Aşa îşi spunea el cu ciudă pentru filmarea aia proastă; dar o ciudă disimulată, fiindcă nu ştiai dacă era adresată neîndemânării tehnice, sau calităţilor de focalizare ale noilor lentile produse, ce se concentraseră tocmai pe asemenea detalii ale degradării lui bărbăteşti.

Degradare care se vedea că-l obsedează dând vina pe femei şi numai pe ele; ba chiar ridicând în slavă potenţa bărbatului... Făcea asta ţinând lecţia din care i se oferea o probă filmată, unui public care din când în când râdea, dar nu ştiai dacă râdea la spusele lui sau râdea chiar de el. Ţinându-şi lecţia acolo, în cârciuma unde, conform năravului, el rămăsese ultimul schimbând mai multe rânduri de parteneri. O lecţie despre acele defecte ale femeii care puteau să facă un bărbat a nu mai fi bărbat.

De unde o fi pornit, nu-şi dădea seama, adică de la ce fel de amănunt sau informaţie; dar asociaţia de idei era, în orice caz, direcţionată pe cealaltă obsesie a lui, cea cu televiziunea. Fiindcă filmarea începea chiar cu cele ce-i spusese el lui Smeureanu mai înainte de venirea studenţilor: „...Către cine vorbeşti, la televiziune? Către nişte reflectoare faţă de care trebuie să mimezi gesturi şi sentimente circumstanţiale, doar în speranţa că ar exista vreun tâmpit de telespectator..."... Dar aia

era doar ca o probă făcută de camera ascunsă care-l spiona, fiindcă declanşarea următoare avea loc mult mai târziu, ca şi cum spionul făcuse o pauză, ca să-l lase să bea spre a-l surprinde în postură mai avansată, când nu mai era atent la ţinută, iar obrazul i se scofâlcea de dispreţ pentru celaltă categorie de dezamăgiri: Cele pe care ţi le produc femeile trecute, femeile care, prin lipsa de nuri a trupurilor îmbătrânite, te duc la gândul că nici tu nu mai eşti bărbat!... Aşa că, afirmaţiile lui profesorale despre „mimarea unor gesturi şi sentimente circumstanţiale" în faţa reflectoarelor care te opresc să vezi sau să simţi dacă ai sau nu spectatori, ajungeau acum la alt fel de mimări: acelea când te faci a trăi actul sexual doar pentru a-ţi amăgi partenerul de pat. Fapt care (ca de obicei la chef, pesemne că ştia asta porcul care-l filmase), îl făcea vehement şi lăudându-se, dar şi din indignare pentru ceea ce ar fi putut să-i ruşineze lăudăroşenia:

-Eu, şi prin zodie şi prin potenţă, sunt gata să sar pe orice femeie!... Dar s-o simt că mai e cât de cât femeie!... Trupurile femeilor mă cheamă şi mă-ndeamnă şi-mi dau tinereţe - se lăuda el, ca un biet şpriţar visător ce era, pentru a-şi găsi justificare la tot ce se temea: Sar pe ele imediat!... Dar nu vreau să sar într-un hârdău de cosmetice!... Astea, babele astea americanizate care nu mai au ruşine în sexualitatea lor şi se cosmetizează crezându-se standardizate ca femei care ţi-ar putea face o plăcere, dar în natura lor sunt vlăguite făcându-ne să simţim că nu mai au de dat nimic!... Aceste pacoste bătrâne care vor să se confrunte cu potenţa noastră, trebuie refuzate categoric!... Astea sunt moartea bărbăţiei şi inhibarea bărbatului! – proclama el spre a conchide triumfător: Pentru că virilitatea noastră, domnilor, se trezeşte oricând dacă simţim animalul cu căldurile lui; dar se moaie, cum să nu se moaie, când simte sub el numai cosmetice, şi vopsele de păr, şi exerciţii de fitness!?... Domnilor, v-am spus: eu sunt sclavul femeilor, eu nu refuz nici cel mai mic zâmbet prin care mă-ndeamnă vreuna. Dar nu mai vreau dezamăgiri!...Urăsc babele astea care cred că standardizarea modernă le poate aduce vârsta la un numitor comun şi, în loc de a se retrage ca bunicuţe sau de a se duce la mănăstire, umblă după noi anihilându-ne poftele!...

Asta e decăderea pentru bărbat, domnilor; andropauza nu există. Există numai aceste bătrâne care ne-o produc, prin menopauza lor nesatisfăcută!...

Ăsta era un fel de al doilea citat din înţelepciunile prin care se manifestase el în mod public cu o noapte în urmă. Fiindcă filmarea transmisă prin acel card de memorie părea a fi formată doar din nişte extrase pe care le montase cineva care voia să-l aibă la mână arătându-i doar mostre din situaţiile în care-l surprinsese, sau din secretele pe care el şi le devoalase la beţie. Un fel de citate prin care-i atrăgea atenţia că, de fapt, fiind pe urmele lui cu această cameră-spion, îl putea avea la mână nu numai cu hachiţele lui de artsit care îmbătrânea şi de fost june prin care-şi pune problema dacă mai face faţă ci, poate, şi cu lucruri mai compromiţătoare: „Ai grijă profesore; ai grijă maestre Ştefoiu-Mocirloaia: Nu te da aşa mare şi nu ne sfida că...!"... Era un avertisment pe care mintea lui, pe deasupra fiind şi malumură, îl amplifica; aşa că se cam ruşina văzându-se în filmările acelea perorând cu încăpăţânare beţivă:

-Femeia după patruzeci de ani... ce zic eu patruzeci? Chiar treizecişicinci, treizecişi opt, hai!... Să se ducă la mănăstire sau să se retragă la ţară crescând găini şi nepoţi!... Că eu vreau să călăresc un trup fierbinte, nu reumatisme; vreau să-mi plimb buzele pe piele catifelată, nu pe cosmetice franţuzeşti, vreau să-mi lipesc obrazul de unul tânăr, nu de liftinguri!... Da, o să vă arăt eu o filmare adevărată, cu un asemenea trup; studenţii mei au deprins de la mine să pună în valoare asemenea frumuseţi şi... şi... Da, vă pot arăta, nu spun mai mult acuma, dar nici nu vreau să mai aud de babele care mă fac să nu mă mai simt bărbat!...

Pentru ca logica sa, o logică subterană care-i structura cât de cât divagaţiile de băutor inspirat, să-l conducă cine ştie când la legătura dintre cele două subiecte care-l obsedau, făcându-l să proclame cu răutate, ceea ce-i accentua îmbătrânirea ridurilor de pe obraz şi de pe buza superioară, ne lăsându-i nici o şansă a vreunui retuş, sau machiaj, sau iluminare, cum era el meşter în a-şi salva interpreţii filmelor. El, maestrul filmării machiajelor, fusese filmat demachiat. El nu avea norocul de a fi sub propria-i mână exigentă, aşa că trebuia să-şi suporte devoalarea şi a hachiţelor, şi a aspectelor neplăcute ale vârstei:

- ... Cosmetice?... Eu fac de-o viaţă meseria asta şi ştiu ce e machiajul!... Asta merge numai în film!... Femeia bătrână care, prin cosmetice, crede că o poate face pe fetiţa şi televiziunea superficială care limitează şi degradează lecţiile de cultură, sunt cele două rele ale acestei epoci care se pretinde modernă, domnilor!... Lucrurile trebuie luate în piept, bărbăteşte, dacă vrem să ne redresăm!...

- Să ne redresăm ca bărbaţi sau să ne redresăm cultural? – întreba cineva din afara cadrului întreţinând râsetele celorlalţi.

- Să ne redresăm cultural iubind femei tinere! – se ambiţiona el să răspundă chiar dacă n-o nimerea din punct de vedere logic; şi sfida replici de genul:

- Păi dacă sunt tinere sunt mai puţin culte; asta-i dilema!

- Dacă sunt tinere ne plac; iar dacă ne plac, bărbăţia noastră intră în acţiune! – proclama el şi pofticios şi sigur pe sine, mai ales că avea la îndemână cel mai bun exemplu negativ: Altfel, faci amor în abstract, exact cum la televizor vorbeşti unui microfon şi unor reflectoare!... Da; nu râdeţi, domnilor!

... O ultimă secvenţă, distanţată şi ea de celelalte, îl surprindea într-o expresivă întristare romantică, ţinându-şi faţa-n palme şi parcă recitând împiedicat ceva... despre o femeie tânără la care el râvnea, despre o Bombiţă care exploda şi despre o afacere dubioasă cu nişte focoase pe care el ameninţa că o va da în vileag, dar nu putea fiindcă trebuia să facă un gest cavaleresc s-o salveze pe femeiuşca aceea frumoasă despre care tot vorbea, salvare care-l înfuria pentru că îi avantaja pe nişte escroci care-l urmăreau, care-şi permiteau să intre-n intimităţile lui şi cu care tare ar fi dat de pământ dar îi era teamnă să nu explodeze o bombiţă; acea Bombiţă despre care vorbea tot mai incoerent, bâlbâindu-se şi punându-şi întrebări neînţelese... Singurul lucru înţeles fiind ameninţarea pe care o rostea cu buze crispate şi ochi îmbătrâniţi de furie, spre un Big-Brother care săruta o floare sau îl săruta cu o floare, sau punea o floare să-l sărute, cam aşa ceva... Un Big-Brother pe care se va răzbuna fiindcă îl ţinea departe de Bombiţa care ar fi trebuit să explodeze în braţele lui... Dar şi aceasta era o ameninţare incoerentă, din care nu puteai pricepe prea mare lucru dacă nu erai în pielea sa, de om care, înţelegând anumite sensuri, se

ruşinează pentru sine sau pentru prestigiul său; sau, poate, de teama că, dacă l-ar fi înţeles cineva, s-ar fi făcut şi mai de ruşine decât cu beţivăneala agresivă de care dădea dovadă sufletul lui de artist dăruit unor asemenea zbuciumări.

CAPITOLUL SAPTE

-De unde şi până unde Bulgaria? Se pricep Bulgarii la focoase mai mult decât noi?... Au mai multă experienţă, sau mai performantă tehnică în materie de focoase?...

- Sau, măcar, sunt bulgăroaicele mai focoase decât ale noastre?!

Unul dintre gazetari încercă astfel un joc de cuvinte care nu produse prea mult haz fiindcă, incitaţi de întrebarea care nu primea răspuns, oamenii chiar începuseră să-şi pună problema cu seriozitate. Până când, pe firul logic, un alt glas exclamă:

-Sau aţi ales Bulgaria fiind evident că nu doar până la graniţă se îndrepta trenul, în vreme ce destinaţia lui, ehe, putea să fie cine ştie unde, la dracu-n praznic?!

- Exact! – se lumină încă unul – Trecea graniţa şi ajungea cine ştie unde, la ce baiaram!

- Domnilor – sări ca ars vicepreşedintele – nu poate fi vorba de nici un baiaram; v –am citit clar! - Şi, atent, crispat, jurat să nu-şi mai permită vreo reacţie subiectivă, flutură foaia de pe care citise, extrăgând şi subliniind: „ieşire temporară din ţară”... Deci forme de export temporar, ca pentru orice utilaj care se-ntoarce înapoi.

- Ehe; parcă formele astea nu pot fi o mănărie!

- Mănărie? Ce cuvânt e ăsta „mănărie”?!... :Şi, apoi, se zice „mănărie, sau „mânărie”?

- Indiferent. E un termen nou şi încă n-a fost studiat pentru dicţionar –spuse unul cu cunoştinţe lingvistice.

Iar vicepreşedintelui care, până la a-şi descoperi demagogia necesară în cariera politică fusese profesor navetist la ţară, convenindu-i ca disputa să fie de natură filologică, îi căzu asta foarte bine:

-E un neologism, deci?... Ia să vedem noi din ce limbă vine: Mănărie... Ca şi „Nasulie", „Paranghelie"... ca şi... Dar e posibil să nu fie neologism, ci expresie argotică... – trase el de timp - şi atunci nu vine dintr-o altă limbă, ci dintr-un alt mediu...

-Mediu intelectual, nu? - îl luă din nou glumeţul peste picior fără să ştie că-i făcea jocul.

- Intelectual, de ce nu?!... Fiecare mediu are nivelul său intelectual.

- Mai brunet sau mai blond, nu?

- Stimate domn, eu nu mă refer la rasă – găsi vicepreşedintele o nouă pistă de divagaţie.

Spre aprobarea Bombei sexi (când se supăra pe ea, profesorul n-o mai mângâia cu diminutive, ci filosea denumirea inconştient brutală a studentului) care, împărţind zâmbete ce spuneau „vedeţi, vedeţi, suntem deschişi la toate întrebările", îl privea admirativ pe vicepreşedinte... Dar, în legătură cu această admiraţie, profesorul avea să afle mai târziu, mult mai târziu, că admiratoarea şi cu acela formau împreună cu preşedintele un fel de menage en trois, uneori fiind acceptat un al patrulea, chiar un al cincilea, după cum cereau interesele firmelor private la care ei erau acţionari valorificând facilităţile pe care le aveau prin asemenea funcţii ce le ocupau în instituţii şi companii ale sistemului de stat. În aceste condiţii, un zâmbet promiţător sau o mângâiere cu înţeles venită din partea Bombei sexi, putea garanta chiar un procent mai mare decât rata inflaţiei, indicele down jones sau coeficientul de risc maxim care se aplica doar la tranzacţiile speciale între favoriţi. Doar nu degeaba făcuseră ei toate eforturile ca s-o trimită la acele superselecte şi ultra restrictive cursuri de pe Coasta de Est, acolo unde erau concentrate toate metodele secrete de conquistadorie ale marilor capitaluri!... Aşa că, încurajat de aprobarea admirativă a celei cu care se încurcase încă de când îi era elevă, el făcând naveta, iar ea luându-l uneori în maşinile elegante ce veneau să o preia pentru anumite petreceri private ale unor granguri serviţi prin patroana unui fost local de perdiţie ajuns în pretenţiosul limbaj esopic al comerţului contemporan club privat, el continuă pe această temă:

-... Democraţia nu ne permite considerente de rasă fiindcă delincvenţa este egală în faţa legii... Noi ne referim aici la un caz de delincvenţă care s-a produs, indiferent de originea infractorilor...

- Păi, de asta am întrebat eu de jandarmi, domnule vicepreşedinte, fiindcă şi dacă-i ţigan, şi dacă-i jandarm, hoţul tot hoţ este şi trebuie anchetat! – i-o trânti cel de mai înainte stricându-i construcţia logică, făcându-l să ezite, să bâjbâie şi să piardă în faţa celui care-l pândea cu întrebarea esenţială:

- Ia mai lăsaţi, domnilor!... Întrebarea este: Unde sunt fabricate şi unde sunt, ehe, unde sunt valorificate aceste focoase?!

- Nu văd ce legătură are una cu alta, se crispă vicepreşedintele.

- Bine; reformulez. – folosi acela replica din filmele cu avocaţi – Aceste focoase se fabrică la noi?

- Cred că da. De ce nu s-ar fabrica? Avem o industrie omologată; nu e nimic netransparent.

- Deci de fabricat putem să le fabricăm, dar de reparat nu putem să le reparăm.

- Cine a spus asta?

- Dumneavoastră. Sau cei care-ntr-adevăr le-au trimis pentru reparaţii la bulgari.

- Şi, ce insinuaţi prin asta? - ţinu el piept cerând tacit aprobarea femeii.

- Nu insinuez, ci doar bănuiesc.

- Ce anume?

- Că transportul putea să nu fie pentru reparat, ci pentru folosit.

- Domnilor, noi vorbim despre furtul focoaselor, nu despre alte operaţiuni. Are chiar atât de mare relevanţă faptul că...

- ...Că destinaţia era alta decât Bulgaria iar motivul era altul decât reparaţiile!

- Speculaţii, domnule; de asta nu are credibilitate presa, fiindcă faceţi asemenea speculaţii! Ce relevanţă are?

- Păi una e să le trimiţi în Bulgaria şi alta e să le trimiţi în cine ştie ce pustiu, la cine ştie ce turbane!

- Ce mai contează asta dacă tot au fost furate? Noi anchetăm furtul, domnilor!

Dar pledoaria nu-i mai reuşea. Iarăşi călcase greşit provocându-i. Se vedea asta şi-n portretul lui şi-n mişcarea celorlalţi din cadru. Iar reacţia nu întârzie:

-Spuneti, domnule, ce e cu focoasele astea, de unde provin, unde se duceau!

- Se duceau la reparat în Bulgaria. S-a comunicat explicit lucrul acesta.

- La ce uzină?

- Vă vom comunica lucrul acest de cum îl vom afla – veni răspunsul după un schimb de priviri semnificative cu tânăra şi atracţioasa femeie.

- Să aduceţi atunci date şi despre marea specializare a bulgarilor în reparat focoase! – i-o trânti cel care nu arăta atât curiozitate cât contrariere.

- Vom aduce.

- Chiar credeţi că sunt?

- Sunt.O spune comunicatul; de ce n-ar fi?...

- Bulgarii!

- Da, bulgarii!

- Sunt ei specialişti în focoase?

- Sunt. De ce n-ar fi?!... Aşa cum sunt specialişti în tutun, în cojoace şi în brânză, pot fi şi în focoase.

- Înseamnă că industria noastră de specialitate apelează de multă vreme la ei.

- Desigur!... Ăăă... am vrut să spun „pesemne".

- Deci retractaţi.

- Nu retractez nimic.

- Nimic?... Perfect! Înseamnă că răspunsul e „desigur" şi putem să strigăm „trăiască industria bulgărească de focoase!"... Putem să strigăm, domnule vicepreşedinte?

- Domnilor, haideţi să lăsăm copilăriile!... De ce e nevoie să strigaţi?

- Pentru că suntem presă şi ăsta-i rostul nostru. Din asta ne câştigăm pâinea!

- Are dreptate, domnule vicepreşedinte: Da, dati-ne dumneavoastră declaraţia asta cu marea specialitate a bulgarilor în reparat focoase, apoi noi le propunem să facem o campanie

de presă şi le luăm bani pentru publicitate: Industria bulgară şi marea ei specialitate în focoase!

- Exact. Vă dăm şi dumneavoastră procentul... nu, nu ca şpagă; legal: ca lobby!

- Domnilor!... Doamnelor şi domnilor... Vă rog, doamnelor şi domnilor, vă rog!... Vă rog respectuos să luaţi notă de faptul că în comunicatul nostru, făcut cât se poate de punctual, nu se spune nicăieri că bulgarii ar fi cei mai mari specialişti în repararea focoaselor...

- Atunci ce căutau focoasele noastre la ei?

- Domnilor, industriile au multe căi de co-laborare, de coo-operare, de parteneriat sau asociere. Posibil să fi fost vorba de un barter convenabil ambelor părţi...

- Adică noi le dăm lor talibani, iar ei ne repară focoase!

- Nu le mai repară, domnilor şi doamnelor; înţelegeţi că focoasele au fost furate şi pe noi ne preocupă recuperarea lor prin găsirea delincvenţilor. Ăsta e subiectul pe care îl dezbatem astăzi!

Dar degeaba striga şi se precipita; chiar şi pe chipul dulce al Bombei sexi se citea dispreţul pentru neîndemânarea lui. Iar din sală, lovitura veni fără cruţare.

-Domnule vicepreşedinte, aţi spus că s-au furat optzeci de focoase.

- Circa.

- Circa optzeci de focoase – acceptă acela pentru ca să pună întrebarea cu şi mai puternic accent: Dar restul?!... Dati-ne adresa fabricii unde ele trebuie să ajungă spre a fi reparate, noi verificăm acolo şi nu mai întrebăm nimic; nici măcar de ce a trebuit să fie reparate... – pentru ca deodată să o întoarcă ameninţător: Cu toate că şi asta este o întrebare care poate conduce la multe necunoscute.

- Necunoscute?... Ce fel de necunoscute?! – îşi pierdu vicepreşedinte cumpătul ţipând – Ce fel de necunoscute?

- De exemplu: de unde am luat noi aceste focoase. Şi de ce le-am luat dacă sunt stricate?... Sau, nu cumva, noi facem doar hârtiile certficând că ele sunt stricate, punem eticheta noastră şi facilităm altora trecerea pe la noi spre Bulgaria şi din Bulgaria cine ştie unde, a acestui tren cu focoase?!

- Cred că aţi văzut prea multe filme poliţiste, sau de spionaj! – îşi consumă vicepreşedintele şi această replică pe care o ţinea numai pentru cazuri grave, pregătindu-se, fie ce-o fi, să încheie conferinţa de presă. Când, mâna frumos cosmetizată a Bombei sexi îi strecură un bileţel dinainte, confirmând în acelaşi timp ceva pentru miniaturalul microfon care părea pe umărul ei o aluniţă mângâiată de mişcarea părului.

Pesemne că de abia după ce va fi avut timp să-şi dea seama cât de fierbinţi erau aspiraţiile studentului care urmărea prin obiectiv întreaga răsuflare a făpturii ei dorite, profesorul avea să tragă concluziile sale tehnico-ştiinţifice despre ce înseamnă dragostea amplificată de obiectivele digitale. Pentru că, mângâindu-i degetele frumos alungite, unul dintre aceste obiective citea biletul. Cam strâmb, dar destul de lizibil:

„Zice s-o lungeşti. Se caută un acord cu o firmă bulgărească. Trage de timp."...

CAPITOLUL OPT

Aşa se încheia materialul filmat până atunci.

Ca profesionist care lucra cu ochii, concentrându-se pe meditaţia în legătură cu cele văzute, profesorul Ştefoiu-Mocirloaia şi-i păstră închişi, ca şi cum ar fi făcut economie de lumină în clipele când nu avea nevoie de imagine. Medita la cele văzute, aşa cum făcea de obicei, ţinându-i crispaţi pe studenţii nerăbdători să-l vadă ridicând pleoapele ca să-i afle aprecierea din priviri.

De data aceasta, însă, meditaţia la cele văzute nu era tot una cu indicaţiile tehnice şi artistice pe care ar fi trebuit să le dea studentului, ci simţea cum şi pe el îl atrage, îl fascinează, îl intrigă, misterul femeii catalogată drept bomba sexi. Iar, la un moment dat, când descise ochii, chiar se trezi exclamând:

-Ha!... Bombiţa... Apoi se corectă repede, ca şi cum n-ar fi vrut să se devoaleze în faţa studentului: „Bomba sexi şi focoasele ei"!...

- Ar fi un titlu formidabil, domn profesor, dar credeţi că-l acceptă?

Nu se gândise la asta, aşa că-l privi la fel de straniu şi pe naivul student sârguincios, parcă descoperindu-i unele amănunte care, până atunci, trecuseră neobservate.

-Îţi place femeia, eşti mort după ea; nu-i aşa puştiule? – vorbi el cum nu vorbea de obicei, cu toate că obişnuia să fie intim cu studenţii – simţi cum te-ai considera mai bărbat dacă ţi-ar da atenţie una ca asta, nu?

- Ei, domn profesor, vrabia mălai visează! - răspunse băiatul cu tristeţea existenţială a celui care îşi şi doreşte ascensiunea, dar îşi şi recunoaşte condiţia inferioară - Eu aş... - înghiţi el în sec mofluz încercând a se autosfătui de bine – dar nu-mi permit să-mi fac visuri; e prietenoasă ea cu mine, da-mi spune tot „puştiule" aşa cum îmi spuneţi şi dumneavoastră!

Fără a-şi recunoaşte slăbiciunea care-l împingea aşa, deodată, să gândească mai mult decât trebuie la femeia din film, chiar refuzând să-şi confirme faptul că imaginea ei, contururile trupului ei şi mişcările ei îl intrigau într-un mod concupiscent, profesorul îşi dădu seama că îl încuraja aşa cum s-ar fi încurajat pe sine şi îi dădea speranţe aşa cum şi-ar fi dat sieşi:

-Visurile ni le facem tocmai atunci când ni le putem permite mai puţin; că de aia-s visuri! Dar, dacă perseverăm, cine ştie!... Îţi spune "puştiule, puştiule" iar tu pândeşti, pândeşti şi, când prinzi ocazia, sări. Sări pe ea!... Da; să ştii că femeile de genul ăsta prezintă surprize şi nu e imposibil să le cadă cu tronc unul, tocmai pentru că-l consideră puşti. Femeile au în instinctul lor ceva matern, aşa că...

Dar se opri deodată din raţionamentul acesta devenind şi el mofluz; fiindcă era un raţionament care-l îndepărta pe el, maturul sau chiar vârstnicul profesor, de o asemenea şansă, cu toate că mai devreme, incitat de prezenţa ei atât de bine marcată în filmări, cert lucru că şi-ar fi dorit s-o aibă; s-o dezgolească şi s-o mângâie spunându-i „Bombiţa"... Tuşi grav, ca şi cum s-ar fi admonestat şi se obligă la rigoarea rolului său:

-Oricum, ai filmat-o bine; ai filmat-o cu artă şi pasiune; trebuie să ne gândim amănunţit cum folosim acest material şi în alte lucrări decât treaba asta de strictă măiestrie pe care o vor ştabii... Da – se redresă el intrându-şi tot mai mult în atribuţii –

acuma, că s-a ivit problema asta că ei vor să facă echipă permanentă, tu ai să filmezi mult.

- Da, o să filmez; mă vor trimite chiar la halta Mocirloaia... Domn profesor, tocmai asta voiam să spun: Mocirloaia înseamnă că e chiar...

- Notează întâi, ca să nu uităm lucrurile importante.

- Notez, domn profesor.

- Importantă este lucrarea ta, filmul tău care poate deveni chiar lucrare de diplomă. Nimic altceva nu e mai important. Ai înţeles? – întrebă el cu acea autoritate pedagogică prin care-i cerea să-şi ia gândul de la orice altceva, chiar şi de la frumoasa Bomba sexi.

Sau, poate că nu-i cerea băiatului; ci îşi cerea chiar sieşi.

- Am înţeles şi vă mulţumesc, domn profesor - ridică solemn băiatul recunoscătoarea lui frunte bombată, atunci văzându-se cât era de înalt: Un găligan făcut parcă înadins ca un trepied care să ţină aparatul de filmat cât mai sus, dându-i lărgime de cadru şi vizibilitate spre a capta cele mai cuprinzătoare imagini – principiul dumneavoastră, domn profesor: „Servim beneficiarul cum vrea el, dar ne facem arta noastră cum ştim mai bine".

- Bine-nţeles!... În vremurile astea nenorocite nici nu se poate altfel. Eu vă învăţ în aşa fel încât să puteţi filma şi la nunţi, ca să câştigaţi o pâine, dar şi pentru marile festivaluri internaţionale ca să vă câştigaţi gloria... îşi devoală Ştefoiu-Mocirloaia latura sentimental-pedagogică, de data asta.

În vreme ce găliganul acela încă puber şi cu părul ţepos într-o elaborată răvăşire de neglijenţă artistică înconjurând bombarea frontalului său fasonat ca la unii extratereştri, se gudura simţindu-i căldura sufletească.

- Vă mulţumesc; vă mulţumesc domn profesor, vă mulţumesc!

- Deci, pe lângă documentul vizual, prin care ei, fără să-i intereseze arta, îşi iau nişte măsuri de precauţie, tu trebuie să ai în cap şi anumite direcţii care să-ţi folosească apoi la o lucrare artistică. Da, nu totdeauna ai şansa să ţi se pună la dispoziţie o echipă şi utilaje suficiente.

- Asta mă gândeam şi eu domn profesor: E o şansă; sunt fericit de şansa asta!

- Fericit nu-i deajuns; trebuie să fii lucid: Pe lângă filmările pentru ei, hai să le numim convenţional „documente", care rămân ca nişte procese verbale, tu trebuie să-ţi fixezi şi o altă categorie de secvenţe, alea pe care să le urmăreşti mai artistic, să revii asupra lor, să ai cât mai multe unghiuri diferite cu ele şi mult material concomitent pentru a combina. Pe astea le numim, tot convenţional: „filmul paralel"... – îi sistematiză el profesional problema pentru ca entuziasmele puştiului să n-o ia razna; şi insistă ca să-i intre-n cap: Astea sunt cele din care trebuie să iasă filmul tău de artă cu care să-ţi dai examenul, să poţi participa la festivaluri... să-ţi faci drumul, adică... Un film scurt. De exemplu, frumuseţile femeii ăsteia – spuse el pofticios amintindu-şi – pe care tu i le descoperi, pot căpăta şi mai multă graţie dacă anşenezi cu o floare care se deschide... Pricepi?

Floarea se deschide ca şi cum şi-ar trezi din somnn petalele transparente, iar ele dezvăluie, şi mai transparente, frumuseţile pe care se vede că tu le doreşti la femeia asta... Floarea se deschide... tu doreşti... petalele sunt transparente... Ea e şi mai transparentă şi se vede tot, tot... I se văd toate frumuseţile, toate splendorile toate... Toate frumuseţile-, ţi-am spus, pe care le doreşti la femeia asta!...

Se descoperi gemând de plăcerea cu care îşi descria propria viziune, sau propria atracţie către subiectul filmului care, din păcate, nu era al lui, ci ale acelui lungan cu palme mari care transpirau de emoţie. Şi, ca şi cum ar fi primit o asemenea palmă peste gură, se obligă să tacă. Să tacă spre a nu reajunge timidul penibil care în adolescenţă îşi făcea asemenea visuri de la distanţă, că i-a trebuit multă, foarte multă vreme până când şi-a inventat replicile alea de aluzivă şmecherie cu care, cabotin, încerca să facă faţă luându-le pe unele femei repede.

Pe unele!

Pentru că, uite, în faţa uneia ca asta, redevenea timidul plin de jind şi lipsit de replică.

CAPITOLUL NOUĂ

- Frumuseţile pe care eu le doresc la femeia asta – bâlbâia uimit găliganul; uimit şi recunoscător, parcă ne putându-se desprinde de idee: ...Frumuseţi... pe care... le doresc...

- Păi, ce, nu le doreşti?! – întrebă profesorul repede şi autoritar ca să nu se demaşte recunoscând că le-ar fi dorit şi el, că şi el, în sinea lui, bâlbâia acelaşi lucru: Frumuseţi... da, dulci frumuseţi... minunate frumuseţi... ah ce frumuseţi pe care le doresc!... - Şi, spre a-şi ascunde sentimentul de culpă proprie, repetă autoritar, ca şi cum numai celălalt ar fi fost de vină: ...Ce, nu le doreşti?!

Studentul părea a suferi crunt în neputinţa de a recunoaşte şi, concomitent, în cea de a nega. Iar până la urmă, prin gesturi din ce în ce mai puţin căutătoare, parcă în paralel cu modul cum îşi obstrucţiona şi profesorul recunoaşterea tentaţiei, se lăsă în voia inimii:

- Le doresc, domn profesor, ah!... Le doresc! – striga entuziast găliganul, spre a-şi marca deodată căderea: Le doresc, fir-aş al dracu... – Pentru ca apoi să se deplângă singur: Că n-ajung eu vreodată să am parte!...

- Poate c-o să ai! – bâigui profesorul ca şi cum s-ar fi încurajat pe sine însuşi, cel care străduia să nu se trădeze a fi concomitent şi asemănător în asemenea sentimente; fapt care-l făcu pe student aproape să plângă:

- Vă mulţumesc, domn profesor!... Îmi daţi curaj.

- Îţi dau curaj, ca să faci un film bun – spuse profesorul ceea ce nu credea nici el, doar pentru a sublinia interesul său strict didactic.

Şi, tot temându-se că studentul i-ar putea bănui gândurile la fel de pofticioase în legătură cu bombiţa sexi, tuşi grav uitându-se la acela într-un fel anume, care nu permitea nici un fel de comentariu.

Îi privi obrazul imberb, prelungit de tăierea perciunelui retezat total în stilul bizar al tunsorii ce intriga generaţiile vârstnice, buzele înroşite de emoţia cu care mulţumea, nasul

puţin strâmbat, ca de la un pumn ce i-a lăsat o nară ceva mai mare, ceea ce-i sublinia puţină bărbăţie mai reducându-i din aerul puber. Şi-i cercetă ochii senini, creduli, larg deschişi din deformarea profesională a privirii prin obiectiv, ca şi cum ar fi vrut să citească-n ei înţelegerea priorităţii raţionamentelor pe care i le punea la dispoziţie, mai presus de orice preocupare, chiar şi cea legată de atracţia bombei sexi. Dar, cum era o fire sinceră, profesorul constată şi nu putu să nu-şi spună că, dacă la băiat se putea vedea lucrul acesta, la el era invers: preocuparea creştea. Ca dovadă chiar faptul de a cerceta tocmai asta la studentul său. Aşa că, din nou, o tăie scurt, ca şi cum s-ar fi admonestat pe sine însuşi:

- N-o să fixăm acuma care sunt toate aceste direcţii. Procedăm aşa: Îmi trimiţi mereu, de câte ori ai un material cum a fost ăsta pe care l-am văzut azi şi, după ce-l vizionez, alegem elementele pe care să insişti. Poate c-ai să dai de peisaje frumoase care, la subiectul pe care-l cer ăştia, nu interesează; poate dai de vreo tradiţie a locului, sau a oamenilor, care iarăşi, pe ei, nu-i interesează... Şi, bine înţeles, frumuseţile acestei femei, care sunt reale, meritând să le subliniezi... Îmi faci regulat câte o copie şi mi-o aduci sau mi-o trimiţi...

- Păi, domn profesor, mă gândeam că... dumneavoastră... halta Mocirloaia...

- Ei vezi, vezi... Şi nu numai asta. Mie, şi femeia pe care tu o numeşti „Bomba sexi" mi se pare de undeva cunoscută – nu se mai putu abţine George Ştefoiu-Mocirloaia şi se dădu pe mâna studentului său.

- Domn profesor!... Ce bucuros sunt, domn profesor că simţiţi cum simt şi eu!... Ce întâmplare fericită!... Ştiţi, domn profesor, eu la început n-am îndrăznit; voiam să vă întreb, dar n-am îndrăznit.

- De ce n-ai îndrăznit?

- Puteaţi să vă supăraţi, domn profesor: Să leg numele dumneavoastră de halta unde ăştia au furat focoasele... Puteaţi să spuneţi că vă impietez numele.

- Nu, mă băiatule, nu-mi impietezi nici un nume. Eu acolo m-am născut, de locurile alea sunt legat sentimental...

- Şi sunt locuri frumoase, domn profesor?... O să vedeţi cum o să le filmez şi o să le pun în valoare frumuseţea, domn profesor!

- Frumoase pe dracu!... Baltă şi mocirlă şi un fel de Bărăgan!

- Fiecare loc are frumuseţile lui, domn profesor!... eu o să le descopăr, de dragul dumneavoastră o să le descopăr!

- Posibil. Nu zic nu. Dar frumuseţea e subiectivă. Iar, de la o vârstă, ce-ai trăit în tinereţe e şi mai subiectiv de frumos – spuse profesorul rămânând pe gânduri.

Dar, de fapt, nu rămânea pe gânduri, ci descifra ceva: Anumite trăsături, din anumite imagini i se conturau acum mai bine... Se clarificau, veneau lângă el şi-l mângâiau şi-i puneau altfel de întrebări... Însă îi fu din nou ruşine să recunoască lucrul acesta, fapt pentru care şi le alungă. Se obligă să le alunge cu un gest nebinevoitor care-l sperie pe student:

-V-am supărat cu ceva, domn profesor?... Vă rog să...

- Nu, de ce să mă superi?! – se feri el – N-ai cum să mă superi. Mă gândeam la... Vezi, acolo, la trei kilometri jumate... chiar trei kilometri trei sute de metri dacă mergi pe terasamentul căii ferate, e un oraş; nu prea grozav, dar unde mi-am trăit eu anii de liceu... Făceam până acolo douăzecişicinci-doauăzecişiopt de minute; nici o dată peste treizeci... Eram cronometrat; purtam pantofi de tenis, cu talpa moale, aşa că aveam grijă să nu calc pe piatra de la terasament care m-ar fi şi înţepat, mi i-ar fi şi stricat mai repede, aşa că păşeam de pe traversă pe traversă, în ritm egal, parcă bătând tactul, aşa cum îl bătea şi locomotiva... Doamne, ce zdravăn şi sportiv mă simţeam. Aş fi putut să fac drumul ăsta şi de patru-cinci ori pe zi, dus şi-ntors, că tata era cantonier şi stăteam chiar lângă barieră, că nu era pe atunci haltă... Halta au făcut-o mai târziu; a fost un succes fiindcă trenul oprea de-a binelea, nu numai îl încetinea mecanicul ca să ne ia din mers!.. Ehe, am devenit boieri atunci: două trenuri pe zi şi, numai între ele, mersul pe jos!... Pe urmă, s-a dus naibii totul. Am auzit că linia-i părăsită; cresc pe ea bălării şi fură ţiganii fierul – continuă el în dulcea melancolie a amintirii...

Şi ar fi continuat încă mult, dacă nu s-ar fi auzit un semnal în telefonul mobil al băiatului. Un semnal din acelea ridicole, cu frânturi de melodii, cum se amuză puştimea instalându-şi-le.

-E telefonul tău, desigur, de ce nu răspunzi?

- Îmi permiteţi! - exclamă politicosul băiat ca şi cum ar fi spus „mulţumesc" şi de-abia apoi îşi permise dă deschidă telefonul; dar nu apucă să spună „da", că sări deodată strigând fericit: Da şefa!... Sigur şefa!... Voi fi acolo, şefa!... Am grijă, şefa!... Să trăiţi, şefa, să trăiiiţi!... Era şefa; era şefa domn profesor! Şefa! Mergem acolo, la anchetă!... Mă iertaţi c-am strigat, domn profesor, dar mergem la anchetă în oraşul despre care tocmai vorbeaţi. S-a obţinut aprobarea să filmăm nişte concluzii la anchetarea ceferiştilor şi jandarmilor... Plecăm dis-de-dimineaţă, domn profesor. Merge şi şefa, domn profesor!... Fiindcă, nu ştiu dacă v-am spus, domn profesor, dar Bomba sexi e şefa mea... Ei, e ea şefă mult mai mare; am văzut eu cum dirijează totul peste capul ălora; dar important este că e şefa mea!... Filmările, chiar că intră în departamentul ei, de vreme ce ea merge cu mine acolo, ca să ducă procurorilor aprobarea... Acolo, la biroul operaţional al anchetei... Exact; exact oraşul despre care vorbeaţi dumneavoastră, la trei kilometri şi trei sute de metri de halta Mocirloaia!... De unde făceaţi exact douăzecişiopt de minute pe terasament, ferindu-vă tenişii şi călcând numai pe traverse!...

CAPITOLUL ZECE

„Are şi memorie auditivă, nu numai vizuală" –se felicita profesorul pentru studentul său invidiindu-l, fără să ştie prea bine din ce motiv: Pentru că, a doua zi în zori, pleca spre locurile lui natale, sau pentru că o însoţea pe femeia aceea care-l preocupa din ce în ce mai mult şi pe care, iată, chiar uitase să-ntrebe cum o chema, ştiind-o numai sub atributiva formă de „bombă sexi"... Bomba sexi cu care găliganul ăsta respectuos ce-i sorbea cuvintele ca la curs, reţinând totul: şi distanţa exactă şi tenişii cu care călca pe traverse, avea norocul să călătorească spre aşezarea aceea modestă, pe atât mai plină de praf pe cât

împrejurimile îi erau mai pline de mocirlă, pe atât mai lipsită de haz pe cât viaţa oamenilor era mai banală şi mai provincială, pe atât, pesemne, mai tristă şi mai lipsită de interes astăzi, pe cât sărăcia şi mizeria spirituală se accentuau...

Pentru că era un fost târg, foarte prăfuit şi provincial, dar important ca legătură în mijlocul unei întinderi de sate şi moşii care-şi făceau acolo comerţul şi aprovizionarea, perfectau tranzacţii sau acte şi-şi plăteau dările, îşi aveau judecătile, doftoriceala, poliţia, şcolile din care copii puteau ieşi ceva mai răsăriţi, abatorul unde duceau vitele, morile şi silozul unde-şi puteau valorifica grânele, ceva depozite cu materiale produse industrial şi ateliere ale meşteşugarilor mai pricepuţi în comerţ decât cei de la ţară; mai aveau acolo rudele ce părăsiseră satul pentru a lucra în industrii mărunte, misiţii de vite şi cereale care-i dijmuiau şi, desigur, jocurile de noroc sau locurile de petrecere mai atractive, mai de laudă, mai deocheate decât hanurile, chiar dacă erau mai costisitoare. Adică, printr-o asemenea anvergură, prin centrul necesar pe care îl reprezenta, fie ea şi modestă, era localitatea de răspântie ce dădea locuitorilor ei o oarecare mândrie în ascendenţa asupra sătenilor, într-o viaţă, dacă nu bună în ori ce caz tihnită. Târgul era ceva, un mic moţ, sau o treaptă spre ceva mai cu moţ; iar târgoveţii se fuduleau faţă de ţărani, ne având convingerea că şi ei trăiau o viaţă despre care se spune că, în afara rutinei nu se-ntâmplă nimic; adică distracţia e promenada duminicală cu muzică militară, oamenii sunt cam aceiaşi, de schimbat schimbându-se numai militarii regimentului, familiştii au principii şi prejudecăţi iar tineretul arată la fel, chiar dacă se primeneşte de la o vacanţă la alta. Evenimente mai deosebite au loc rar, de obicei în câte o zi de târg, când apar jandarmi şi agenţi în civil şi dau lovituri, dacă nu hoţilor de cai care ştiu să dispară din faţa zorilor, măcar celor mai fraieri, pe care aceştia îi pun mâna a doua, ca să rămână-n obor cu animale furate de la cine ştie ce depărtări, pe care ei n-au reuşit să le vândă repede, până la venirea poterei.

Fudulia asta reţinută, dar izbucnind la petrecerile unde omul se poate da mare, venea şi din faptul că, asupra aparent liniştitei aşezări, dăinuia un asemenea miraj al cailor furaţi, al

hergheliilor aduse noaptea la întâlnirea cu cumpărătorii la fel de nărăviţi ca şi hoţii, al oborului plin de freamătul animalelor mânate-n goană din cine ştie ce ascunzişuri şi a mişcărilor rapide de înţelegere negustorească între personaje stranii şi periculoase, ale căror trăsături se vedeau scurt, numai la fulgerătură, ca şi luciul spinărilor de cai asudaţi ce-şi schimbau acolo şi stăpânii şi direcţiile unde aveau să ajungă. Tot misterul noptatec plin de răsuflarea fremătândă a animalelor ce se ridica asemenea unui duh secret al străzilor şi potecilor prin care ele erau împinse în tăcere, scârţâitul câte unei porţi sau pocnetul neaşteptat al unor uşi de la case în care, pe ziuă, aveai impresia că locuiesc numai oameni cumsecade şi cu frică de legi sau de cele sfinte, accentuau misterul acestui loc adormit sub aparenţele lui de tihnă tembelă şi sărăcie lenevoasă, dar avându-şi, mai mult simţite decât observate, anume nopţi de veghe în care-l invadau mişcările crispate şi tăcute ale unor alt fel de instincte. Al unor afaceri dure, al unor trăiri arzânde, al unor îmbogăţiri rapide, chiar şi cu morţi misterioase care nu se puteau încadra în tagma crimelor, dar nici de la Dumnezeu nu veneau cu adevărat.

Dar toate astea, numai pe durata nopţii; a unor anumite nopţi în care vârcolacii înghiţeau luna; a unor nopţi din negurile cărora dimineaţa scotea la iveală lenevosul oraş blazat în toată resemnarea cuminţilor săi locuitori, umili sub soare, ca şi cum niciodată n-ar fi fost mânate în hoţească strecurare pe lângă curţile lor umbrele năvălitoare cu freamăt ale nărăvaşelor herghelii furate.

De la aceşti cai de furat al căror târg se înrădăcinase tradiţional aici, unde se desfăşura rapid, venindu-se cu ei noaptea şi tocmindu-se la mijitul zorilor, pentru ca, în chilipir sau înşelaţi, cumpărătorii să dispară cu ei repede pe drumuri pierdute-n câmpie, iar vânzătorii să prindă trenul de dimineaţă, a rămas şi atmosfera de mister a orăşelului care, când ajungea sub lumina soarelui prăfos părea adormit într-o inerţie lipsită de imaginaţie, de inedit şi de orice impuls spre aventură, ascunzându-şi bine ecourile vânzolelii de strigoi şi fornăitului de armăsari puternici ce-l bântuiau în nopţile premergătoare târgului. Ieşea lenevos la lumină etalând doar moţăiala modestă a oamenilor ce nu se ocupau de afaceri, iar oborul ce trăise

agitaţia cailor fornăitori mânaţi cu şoapte şi şuierături, păstra numai urmele copitelor lor, care se ştergeau treptat sub călcătura celui de al doilea rând de cumpărători, cei veniţi cu paporniţa la târguială, cu ulcica pregătită să ia lapte proaspăt sau smântână, cu tolba de pânză ori ziarul vechi din care să-şi facă pungă pentru grăunţe, bulgur sau arpacaş; târgoveţi tocmind cu ţăranii zarzavat sau legume, afumătură sau păsări, sau ouăle şi brânza aduse de băbuţe colţoase, care ţineau la preţ până ce se ridica soarele mai sus şi le podidea căldura. Din noptatecii cai nărăvaşi şi plini de vână rămâneau doar gloabele aduse la vânzare cinstită alături de tăuraşii pe care măcelarii îi plăteau şi-i băgau direct la abator, de capre sau oi care puteau fi mulse şi pe loc, de măgari încăpăţânaţi preţuiţi şi tocmiţi după dinţi, sau berbeci pe care cunoscătorii îi căutau sub coadă ca să le vadă rasa. Depinzând de sezon, mai erau vânzătorii de pepeni, apoi de varză, apoi de cartofi care dormeau lângă marfă întinzând noaptea preşuri, argeşenii cu prune, muscelenii cu mere, mocanii cu miei, cu piei şi cu lână, moţii cu ciopliturі, olarii şi strâchinarii trăgându-şi singuri cărucioarele pline, ţiganii pieptănari, lingurari sau zlătari lucrând cu fundu-n praf şi negustorii aceia bizari, care vând rădăcini tămăduitoare dând şi consultaţii, pe lângă barbugiii sau cei cu alba-neagra care umblă cu taburetul pe umăr în căutare de clienţi, precum şi obişnuitele meserii de târg: plăcintarii ducând tava pe cap, bragagiii purtându-şi marele ibric în spinare, grataragiii afumându-te cu miros de mici, vânzătorii de nasturi, ace şi papioate sau de planete binevestitoare extrase cu adulmecarea şoriceilor albi, telali cu marfa pe braţ şi hoţi de cearceafuri furate cu pisica aruncată în rufele puse la uscat, frizerul care te tundea pe trotuar sau cârpaciul cizmar cu calapodul la îndemână, câte-o ghicitoare sau doftoroaie care în timpul liber fura găini ascunzându-le sub fuste, misiţii de ocazie gata să-ţi faciliteze o intermediere sau să-ţi vândă un pont. Şi oameni cu coşniţă. Mulţi oameni cu coşniţă, dar care nu căutau ceva anume ci, mai degrabă, se-nvârteau pe acolo pentru spectacolul târgului, printre negustori improvizaţi, meseriaşi fără atelier, cărăuşi şi hamali tăcuţi care aşteptau să fie angajaţi, zmintiţi care făceau nebunii pentru un bacşiş, cerşetori şi falşi ologi care numai

atunci, o singură dată pe săptămână apăreau în oraşul pentru care sălaşul unde dispăreau era un mister . Toate astea sub aspectul monoton al zilei larg desfăşurate peste întinderea de bărăgan apăsat şi aplatizat în lumina unei inerţii cu totul contrarii misterelor nopţii dinainte, noapte cu freamăte nărăvaşe de herghelii împinse-n forţă şi tocmite rapid, într-o grabă mereu accentuată de ivirea zorilor, sub şoaptele, jurămintele şi înjurăturile tocmelii în care fiecare voia, dacă nu să-i dea celuilalt lovitura, măcar să se elibereze de povara sa, unul scăpând de marfa vie şi fremătătoare, altul pierzându-se cu ea în praful drumurilor şi prin vadurile râurilor spre cine ştie ce alte târguri sau afaceri, legaţi doar prin clipa aceea de primă lumină răspândită larg, când se pot vedea bine şi animalele pe care dai banii, ca să fie de rasă, dar şi banii pe care-i iei pe ele, ca să nu fie falşi. Un fel de ritual rapid şi sigur în mijlocul frumoaselor animale cărora le simţi clocotul sângelui şi între oameni cărora le simţi crisparea grabei încheierii afacerii, pentru ca într-o clipă totul să zboare pe la ieşirile din obor sau să se ascundă în buzunarele unora care dispar, iar, odată cu răspândirea acelui alb general din lumina zilei, oborul şi întregul târg să-şi ascundă motivele de mândrie sfidătoare intrând în monotonia micului său comerţ. Proaspăt trezit, oraşul îşi ascundea de lumină faţa îndrăznelilor obscure, devenea mărunt şi inocent părând a nu avea habar de cele petrecute sub negrul general din întunericul nopţii şi totul rămânând sub misterul dubiului de a fi fost sau nu ceva real. Mister mare al acestui mic oraş căruia îi punea pecetea unor eresuri de neconceput la lumina zilei, ca şi cum toată agitaţia din trupurile cailor furaţi şi zgomotele înfundate ale aducerii lor prin noapte, era numai de natura viselor acelor provinciali tihniţi în modestia nevoilor lor. Pe care-i vedeai făcând mici cumpărături şi căscând gura în zilele de târg sau, îmbrăcaţi de Duminică, ieşind la promenada unde numai tineretul se schimba de la an la an apărând de sub tuleie noi mutre de adolescenţi, iar de sub părul scos dintre moaţe şi pieptănat cu grijă, cele câteva adolescente fragede care aveau să se coacă destul de repede îngroşând rândurile nevestelor, ale domnişoarelor nemăritate sau ale logodnicelor părăsite care-şi iau lumea-n cap şi dispar din urbe.

Existenţa cailor, însă, trecerea lor pe acolo, constituia un adevărat mister al nopţilor fără lună, ca o fantasmă de necrezut la lumina zilei, dar care-ţi dădea dreptul în forul tău intim să ai acea sfidare fudulă a deţinătorului unui eres. Părea mai mult o legendă din care rămăsese după război doar cultul cailor frumoşi pe care-i aveau la docarele lor câţiva dintre proprietarii din jur şi glumele practicate la cele două evenimente anuale care spulberau pentru câteva ore amorţeala specifică: Defilarea de ziua naţională şi deschiderea sezonului de vânătoare la iepuri, mistreţi, prepeliţe şi alte păsări cinegetice, deoarece dropiile, despre care se spunea că mai existau prin mărăcinişurile din depărtări, erau ocrotite prin lege.

Legată, deci, de frumuseţea cailor, aşa cum erau cei din basmul de noapte pe care-l trăise cândva oraşul, era povestită mereu întâmplarea mai recentă cu renghiul jucat unui maior cam fanfaron ce fusese cândva la comanda divizionului de artilerie călăreaţă care, după regimentul 34 de infanterie, ocupa cea de a doua cazarmă din preajma localităţii, cea de pe dealul unei foste redute, culme solitară constituind singura ridicătură de pământ din zonă. Această poziţionare producea ecou, aşa că uneori se auzeau în oraş comenzile instrucţiei de acolo sau goarna; nu atât cea de dimineaţă, când lumea era mai agitată, cât cea a stingerii la timpul căreia, căsuţele străzilor de la poale erau cuprinse de tihna înserării şi nu le mai tulbura nimic, afară de răvăşeala scurtă a galopului în care, urmat de-o mică suită, maiorul părăsea cazarma şi îşi încheia ziua astfel, trecând cu fală, ca o vijelie, spre casă. Pentru ca apoi, tihnit, la pas, suita să se-ntoarcă-napoi ducându-i la grajduri calul cu hamuri strălucitor bătute-n bumbi de metal... Era mândria lui, fala lui, faţă de infanteriştii care făceau drumul spre casă pe jos, în căruţele incomode ale aprovizionării unde îi pudrau resturile de făină, sau cel mult în ataşul unei motociclete care-l putea duce numai pe comandant. Aşa că, rivalităţile dintre arme fiind mari, iar aroganţa elegantului maior care vorbea oricui de sus fiind bine cunoscută, de la privirea ironică la modul cum îşi şfichiuia, uşor dar ritmic, carâmbul cizmei cu cravaşa, nici renghiul jucat nu a ţinut seama de menajamente, provocându-i-se pentru aceasta chiar cambratul cal pe care-l călărea la defilare.

Cu somităţile urbei pe treptele primăriei, fanfara şi corurile reunite pe celelalte trepte, ale tribunalului şi populaţia înşirată pe trotuarele porţiunii de şosea numită bulevard, oraşul primea defilarea copiilor, a gimnaştilor de la gimnaziu, a cercetaşilor şi a premilitarilor în ordinea stabilită de guvernarea care militariza ţara, pentru ca încheierea să o facă adevărata defilare armată, cu pas apăsat şi aliniere cazonă, cu elementele de armament uşor purtate de infanterie şi cele grele, evocând mândria calculelor balistice, trase de caii artileriei călăreţe cu militari încremeniţi în şei sau pe afete. În fruntea acestora, pe calul său superb, a cărui crupă reflecta străluciri într-o coafură de carouri pomădate şi presate cu multă ştiinţă, venea drept în şea maiorul, neclintit în salutul de onor dat asistenţei care aplauda din ce în ce mai tare făcându-i tot felul de semne, tot mai tare, extrem de tare, entuziast şi-n aplauze şi-n semne, făcându-l şi mai mândru, şi mai de nemişcat, şi mai drept, şi mai încrezător în superioritatea sa!... Până când, cotind în locul terminus ca să-şi felicite divizionul şi să-i dea drumul pe străzi ocolite spre cazarmă, când să descalece, se lovi de ceva. Era falusul armăsarului pe care duşmanii îl excitaseră uşor cu metoda clasică de a-i înfige un pai în fund. Un falus arătos, care trezise toate gesturile entuziaste ale celor de pe margine; toate grimasele celor cărora el, nemişcat în şea, le dădea onorul... Fapt pentru care, când şi-a obţinut mutarea de onoare, maiorul şi-a trimis la gară ordonanţa cu bagajele, iar el, demn în damnarea sa, a călărit cu suita care-l conducea pentru ultima oară, până la următoarea staţie de cale ferată, pentru ca nu cumva vreo altă glumă cazonă să se adauge la finalul acestei povestiri rămase în tradiţia oraşului.

A doua întâmplare, tot cu caii deveniţi simbolul locului, s-a întîmplat şi mai de curând, sub guvernarea raională a tovarăşilor, deci a apucat-o chiar şi el atingând o vârstă la care putea s-o savureze: Comunismul fiind la putere, chiar dacă, de folosit, foloseau numai unii, totul se făcea în devălmăşie şi în asociaţie; iar posturile de conducere erau încredinţate, bine înţeles, unor serios verificaţi responsabili raionali, admişi numai după o anumită provenienţă. Aşa s-a întâmplat cu acel carierist secretar cu propaganda care, cunoscând plăcerea pentru vânat a tovarăşilor parveniţi în posturi de conducere, s-a zbătut să ajungă preşedinte al Asociaţiei raionale a vânătorilor şi

pescarilor sportivi , A.G.V.P.S, ca să se evidenţieze organizându-le vânători pe plac, cu tot aparatul de propagandă de care dispunea. Nu ţintea el prea bine, dar era ambiţios; pusese o cooperativă să facă uniforme vânătoreşti pe care le vindea în rate convenabile şi publicase chiar în revista Asociaţiei un articol teoretico-informativ intitulat: „Marx şi Engels vânători şi pescari". Astfel, încet, şi-a impus faima de a şti să facă cele mai frumoase petreceri de deschidere şi închidere a sezonului de vânătoare la care reuşea să aducă tovarăşi tot mai sus-puşi. Primirea cu lăutari şi băutură îi băga bine în priză; trăgători de elită erau instruiţi să stea în spatele fiecărui tovarăş lovindu-i ţinta exact cu o secundă înainte de a a apăsa acela pe trăgaci, în aşa fel încât împuşcăturile sunau laolaltă cu un fel de recul; formaţiile sindicale locale de la banchetul final aveau un întreg repertoriu vânătoresc; iar trofeele cu care se pleca acasă le avea gata pregătite şi lăcuite încă înainte de împuşcare. Ca să nu mai vorbim de acutele cornului de vânătoare din care se sunau pauzele pentru gustări alese... Era imbatabil şi, conform obiceiurilor din socialismul multilateral dezvoltat, invidia la adresa carierei lui creştea necontenit, până când a adus şi plata răzbunătoare:

Cu pregătiri susţinute şi o regie bine pusă la punct s-a ajuns la ziua inaugurală când, din centrul oraşului, cu fanfară, pălării şi veste vânătoreşti, înconjuraţi de organizaţia de tineret transformată-n gonaci, au pornit în detaşament vânătorii avându-l în frunte pe preşedinte călare pe iapa lui sură cu care urma a face ocolul spre a verifica tufişurile cu iepuri, ghiolurile cu becaţe, mocirlele cu mistreţi, plantaţiile cu fazani şi chiar viile care atrag vulpea. Din şea, el saluta cornurile sindicale care atacau arii din operetele cu vânători, dădea comenzi cornului care răspundea tenor, făcea semn maşinilor în care cei comozi o luau înainte şi, încet, în buestru, spre a nu forţa mişcarea pedeştrilor din spatele său, se îndrepta mândru spre ieşirea din oraş, totul decurgând conform planificărilor prevăzute. Numai că, din grajdurile comunale ce se aflau la margine, alături de insemnele oraşului spunând călătorilor „Dum bun/Bun venit", poate din proprie iniţiativă şi impuls, dar mai degrabă incitat de cineva cu obişnuitul şomoiog ce i se dă pe la nări spre întărirea

atracţiosului miros ce-i vine din chemarea iepei, un armăsar comunal de viguroasă prăsilă i-a ieşit în întâmpinare. Asta l-a făcut s-o ia la trap, ca să evite incidentul. Un trap nu prea îndemânatic, în care călăreţul se poticnea de frică, în vreme ce armăsarul se-mpiedica de mătărânga ce-i zvâcnea sub burtă. Un trap aproape la mustaţă în care, armăsarul cu nările fremătânde, îşi lansa din când în când şuierele nechezatului dezvelindu-şi zâmbetul cu dinţi laţi prin voluntara răsfrângere a buzei de sus... Părea un zâmbet adresat mai mult călăreţului decât iepei, ca o propunere de a face schimb, adică de a coborâ lăsându-l pe el s-o călărească. Zâmbet, putea fi considerat; dar era poruncit imperativ prin posesivul nechezat.

Atunci, preşedintele vânătorilor şi pescarilor sportivi a dat în galop. Şi-a galopat, a galopat, cu armăsarul după el, crezând că scapă, în vreme ce, acela, cine ştie ce măscări încerca, fiindcă sărea pe ei când îi ajungea din urmă şi dădea chiote înfuriate când călăreţul îi smulgea iapa ducând-o mai înainte. Fapt pentru care, şi cei din maşinile care ajunseseră înainte, şi vânătorii cu gonacii care veneau pedestru pe urmă, au început a urmări cu din ce în ce mai multă teamă şi emoţie întinsul galop ce se desfăşura în cercurile largi ale câmpiei. Cu interes şi sperietură, în acelaşi timp; cu frică şi curiozitate; cu nerăbdare şi groază; cu stupoare şi durere pentru ce i se putea întâmpla victimei umane, dar cu pofticioasă dorinţă de spectacol faţă de ce făceau triumfătoarele animale... Până când, iapa călărită şi armăsarul ce tot tânjea s-o călărească au încremenit într-un punct fix unde oamenii, de abia când au mai reuşit să se apropie, au distins cu greu faptul că exista şi preşedintele. Pentru că, sub ameninţarea copitelor armăsarului înfipt în iapă pe picioarele dinapoi, el părăsise şeaua căţărându-se tot mai sus pe coamă, apucând urechile iepei şi ghemuindu-se între ele, cât mai strâns, cât mai chircit, spre a nu le deranja voluptatea mişcării matrimoniale. Ba, conform pozei făcută de unul mai prompt dintre cei veniţi cu maşinile, prin zâmbetul lui umil şi înfricoşat în ghemuiala aia pe gâtul iepei şi cu nările mari ale armăsarului suflându-i în ceafă, spuneau unii şoltici că preşedintele părea să-ncerce a se salva cu gestul slugarnic-politicos de a le ura însurăţeilor ce-şi epuizau focul „casă de piatră!", ca unul ce venise cu darul ...

Astfel, pe lângă fatasmele nopţilor cu herghelиile misterioase şi dubioşii oameni ce le mânau invadând întunericul oraşului doar pentru un scurt şi neclar popas din care dispăreau odată cu zorii, şi-a pus asupra lui amprenta şi cea de a doua anecdotică istorie cu cai, în care personajul, fiind un carierist mărunt, parvenit în epoca marilor parveniţi ce se înnobilau ca vârfuri prin care clasa muncitoare se spunea că îşi rezoarbe avantajele aduse de socialism, nu a părăsit oraşul cu gestul cavaleresc de onoare din demodata educaţie rafinată a maiorului. Ci, cu mârlană insolenţă, a continuat să fie bun în grad acolo unde îi distra pe ştabi nu numai cu chiolhanuri bine organizate, ci şi cu amuzamentul aventuroasei lui întâmplări, pe care era pus s-o reediteze cu unii nou veniţi. Iar când, într-un accident de vânătoare, alicele din arma unui tovarăş sus pus i-au ciuruit boaşele, el a fost mulţumit că i s-a interpretat aceasta drept sacrificiu pentru partid. Gestul de a nu face caz fiindu-i apreciat, fără a da atenţie faptului că unii mai răi de gură începuseră să-i spună „Alicoiu", el a ajuns în consiliul central al bogatei şi boieroasei Asociaţii vânătoreşti unde se răsfăţau tovarăşii.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Astfel se legănau între glumă şi mister poveştile cu cai ce produseseră blazonul oraşului în a cărui heraldică, pe scutul împărţit în trei culori, două sus şi una mai mare jos, se aflau un snop de grâu şi o barză cu peşte-n cioc, simbolizând bogăţia lanurilor şi a mocirlei, iar dedesubtul acestora un armăsar de argint pe fond albastru, simbolizând şi frumuseţea cabalină ridicată-n două picioare, dar şi arginţii pe care-i aducea urbei majestuosul patruped.

Profesorul Ştefoiu-Mocirloaia cunoştea prea bine aceste semnificaţii, chiar el fiind autorul care a conceput un asemenea blazon pentru unul dintre primarii cu care se împrietenise pe vremea când venea aici cu premierele filmelor la care el semna imaginea, de se lăsa cu un asemenea chiolhan, încât actorii îl

întrebau mereu când îi mai prezintă pe-acolo. Era un primar ceva mai descuiat pe care-l ducea mintea să se gândească şi la aşa ceva; iar el, chiar dacă era artist al jocului de lumină şi culoare prin lentilele obiectivului, viziune grafică avea; aşa că a pus mâna pe creion şi a trasat scutul cu o imaginaţie romantică, mai ales că primarul, om al locului, îşi amintea de frumoasa femeie care făcuse senzaţie în vremurile când generaţia lui ajungea la maturitate, ba se găsea şi un fel de rudă cu ea cu toate că n-o ştia decât din povestirile invidioase ale mătuşilor. Dar, pentru că taifasul despre acea perioadă şi despre frumoasa femeie ce căpătase faimă peste marginile localităţii avea loc la un pahar de vin, profesorul s-a ambalat sau, poate, chiar şi-a închipuit-o ieşindu-i în cale ca odinioară, cu mersul ei de regină, cu zâmbetul ei misterios provocator. Bând îndesat, ca şi cum asta i-ar fi apropiat-o, dar şi încingându-se mocnit în vreme ce amândoi o evocau adăugând detalii din cele ce o făcuseră celebră, din cele ce o caracterizau intim sau public, sau din cele pe care le adăugase apoi legenda, Ştefoiu-Mocirloaia deveni nostalgicic şi sentimental rău de tot, mărturisindu-i primarului mai tânăr că o iubise enorm pe cea care spunea acela că-i era un fel de rudă. Dar îndatoritorul primar - respectându-l sincer, însă încingându-se şi el în evocarea celebrităţii cu înrudirea căreia se mândrea - nu a dat atenţie informaţiei subiective privind iubirea celui cu care stătea de vorbă, ca şi cum lucrurile importante de discutat erau despre femeie. Nu l-a încurajat să lărgească mărturisirea, aşa cum le-ar place celor care şi-o încep şi nu a reacţionat pozitiv faţă de sentimentele lui; adică nu şi-a manifestat interesul pentru persoana profesorului amintindu-şi-l în vreun fel în peisajul local al epocii, sau încercând să reconstituie faptele prin nişte dulci detalii ale amintirii ce l-ar fi consolat pe acela. Ci, politicos cu umplutul paharelor, dar insensibil la amintirile ce-l tulburaseră pe emoţionatul bărbat de lângă el, a continuat să-şi amintească doar de femeie. A vorbit chiar şi despre fotografiile ei, fără să-i pese că tocmai celălalt era cel care i le făcuse punându-i în valoarea iluminării chipul iubit, mângâindu-i frumuseţea în lumini şi umbre sau retuşându-i contururile; a reiterat bârfele din oraş, a pus cap la cap informaţiile venite apoi din străinătate, a fost foarte atent să-i răspundă la toate întrebările şi să-i dea toate detaliile pe care le

ştia, dar fără să remarce că interesul bietului om venea doar din dureroasa dorinţă de a şi-o aminti. Fie ea sub orice chip, dar a şi-o aminti; chiar şi cel bârfit, dar a şi-o aminti; chiar şi cu răutăţile celor ce nu ajunseseră la frumuseţea ei, dar a şi-o aminti!... Şi, fără să-i pese, sau, mai degrabă, fără să realizeze ce rană adâncă răscolea în sufletul unui om pe care credea că-l respectă, a compilat apoi ceva informaţii ce veneau despre ea din lumea largă unde continua să-şi pună la picoare bărbaţii; cât mai mulţi bărbaţi cărora, bine-nţeles că ştia să le avanseze mici favoruri lăsându-le speranţele deschise, dar luându-i în serios doar pe cei bătrâni şi bogaţi cu care se căsătorea moştenindu-le averea.

George Ştefoiu-Mocirloaia, marele maestru al imaginii cinematografice în care se trezise sentimentul frumuseţilor prinse pe peliculă tocmai pentru că o fotografiase pe ea şi lucrase la desăvârşirea portretelor ei, turna în gură, setos, paharul pentru care-i mulţumea primarului că i-l reumpluse şi scotea, tot pe gură, punându-le în faţa celuilalt, pe masă, mărturisiri fierbinţi pline de fascinaţia amintirii. Iar celălalt îi mai turna, politicos, dar neatent la durerea lui, cel mult consolându-l cu afirmaţia că „ de una ca ea, ehe, mulţi s-or fi îndrăgostit!”... Până la urmă, profesorul s-a mulţumit cu faptul că avusese cum să-şi descarce povara sentimentelor şi nu s-a supărat; ba dimpotrivă, a început să se bucure punându-l pe acela să repete unele amănunte despre evoluţia în timp a iubirii vieţii sale, despre bărbaţii bogaţi pe care i-a moştenit sau cei pe care îi făcea să o dorească în continuare. Şi a început să se simtă el fericit de fericirea ei, discuţiile cu primarul mergând strună pe această temă, deoarece acela intenţiona să o aducă în ţară ca pe o fiică de glorie cu care ne puteam mândri şi să obţină astfel ceva avantaje pentru localitatea sa... Din acest motiv, Ştefoiu-Mocirloaia şi-a făcut de lucru mult cu blazonul oraşului, căutând prilejuri de a veni cât mai des în localitate, mânat de dorinţa şi plăcerea de a mai afla câte ceva, sau, măcar, de a şi-o aminti provocându-i pe localnici să povestească despre ea. Aşa că, atunci când primarul l-a anunţat bucuros că se aprobase propunerea blazonului, a fost trist. Dar nu pentru că autorităţile superioare nu fuseseră de acord şi cu coroana treflată, ca de

comitat, pe care el o aşezase deasupra celor trei culori ale scutului, reprezentarea rămânând fără acest element de înnobilare care ar cam fi forţat lucrurile, ci pentru că se termina motivul venirilor lui dese acolo şi, mai ales, a speranţei că, măcar din discuţiile cu diverşi, ar fi putut da de urmele ei.

A participat la banchetul prin care se lansau insemnele, a primit felicitările şi mulţumirile de rigoare, dar s-a îmbătat atât de rău încât, vară frumoasă cu cer înstelat fiind, a bântuit toată noaptea pe străzi şi străduţe cunoscute sau necunoscute, ca şi cum ar fi căutat urmele hergheliilor furate care, uneori, populau fantomatic întunericul lor, pentru a se topi odată cu zorii. Şi, în ciuda faptului că era cetăţean de onoare al urbei, având rezervată cea mai bună cameră din hotelul stadionului de divizia C, acei zori l-au găsit dormind îmbrăţişat cu statuia eroului infanter din primul război mondial, care aruncă grenada. Mângâind moletierele de bronz ale aceluia, se simţea ca şi cum ar fi stat la picioarele ei, mângâindu-i-le într-o voluptuoasă regăsire.

Pentru că, atunci îşi dăduse seama pentru prima oară de capacitatea sa de a se îndrăgosti pe loc, căzând prompt în melancolia ce atrage atât de mult femeile, atunci îşi desenase chiar chipul romantic tunzându-se altfel, cu şuviţa căzându-i pe frunte. Şi fusese mare poveste de dragoste între ei!... Mare, romantică, plină de neînţelesuri şi de dramatism... O poveste cum se aprinde numai în speranţele unui june abia ieşit din adolescenţă, dar care poate fi temperată numai de o femeie cu practică, al cărei calm venit din convingerea experimentată că poate obţine de la bărbaţi totul, o face să fie cu el senină, răbdătoare, înţelegătoare, ne intrând în intimităţi dar dăruindu-i toate calineriile vorbelor acelora de răsfăţ mângâietor, prin care rostirea ei puţin nazală, ca a unei făpturi care, din dragoste, îţi vorbeşte şi prin căldura răsuflării, parcă torcea cuvintele ca o pisică răsfăţată.

Şi ochii ei alungiţi, cu un iz puţin oriental, tot de felină răsfăţată erau, alintându-se şi mângâindu-te, mângâindu-te şi alintându-se, într-un joc de făptură femeiască nedeliberat, venind dinlăuntrul ei, din adâncul genei ei de amantă perfectă pe care n-o ruşinează deloc un asemenea atribut; ba, dimpotrivă: cu instinct şi firească vocaţie şi-l pune în valoare dăruindu-se

cât mai multora şi cât mai des, ca şi cum ar fi scos dintr-un corn al abundenţei bucurii pentru fiecare. Astfel, ajungând să scoată şi pentru el, adolescentul topit de emoţii, instincte şi visul unor dorinţe care se întruchipau într-o asemenea femeie.

Cu dragostea pentru ea şi-a trecut el pragul dintre adolescenţă şi juneţe, cel prin care Gigel, băiatul împătimit de fotografie a devenit Geoge, artistul căutat pentru portrete expresive care te făceau să semeni cu actorii italieni lansând croieli şi pieptănături provocatoare. Cu una dintre fotografiile făcute ei, şi-a trecut şi pragul dintre amatorism şi profesie, obţinând un mare premiu la cel mai important concurs de portrete fotografice; prin asta stabilindu-i-se destinul şi ducându-se, în loc de medicina veterinară unde ar fi avut o bursă dacă semna angajamentul să revină apoi la ferma de vaci din apropiere, la proaspăt înfiinţata facultate de cinematografie unde, făcând anul pregătitor la un loc cu actorii, s-a perfecţionat şi în rostirea romantică a celor mai banale idei. S-a realizat, deci, în diverse direcţii, numai în cea privind dragostea ei, nu... Asta era suferinţa!... Pentru că a iubit-o nebuneşte; atât de nebuneşte încât era fericit chiar şi cu faptul că ea îl accepta drept confident şi purtător de mesaje al amorurilor pe care le avea cu unii dintre cei mai grei bărbaţi maturi. Dintre care unul chiar s-a sinucis pentru ea, sau a fost împuşcat de nevastă, provocând prin asta şi plecarea ei definitivă. Tocmai când speranţele lui deveniseră mai mari, mai certe, ea începând să-l sărute altfel, într-un mod în care i se simţea împătimirea de fiinţă derutată, apelând la braţele lui de bărbat care începea a putea fi capabil s-o ocrotească. S-a măritat cu primul student negru care i-a ieşit în cale şi, din tribul unde o dusese acela ca să hrănească antilopele şi struţii familiei, a sărit direct la Paris unde un miliardar bătrân i-a făcut o firmă de cosmetice.

Dar povestea asta trebuie luată de mai înainte:

De la amintirea vremurilor frumoase, înfloritoare de după primul război mondial, când o arătoasă văduvă tânără moştenind atelierul de covoare orientale al soţului ce fusese mai vârstnic, a dus o viaţă duplicitară punând pe gânduri şi rivalităţi mulţi bărbaţi întârâtaţi: militari în uniforme frumoase, moşieraşi, tineri titraţi ce se plimbau prin funcţii administrative.

Ştia să-şi facă dorit trupul ei, cu toate că împingea în faţă alte oferte: În atelierul moştenit, ea alegea fete frumoase ca să le-nveţe meseria mângâierii culorilor de lână răsfăţată în nodul covoarelor; dar, la o anumită oră sosind invitaţii, începeau în atelier discrete petreceri din care nu răsufla însă nimic vulgar, câte un una dintre fete, doar, din când în când, făcând o partidă bine aleasă cu unul dintre aceia. Pe când ea, doar îşi etala provocator nurii, dar îi refuza pe rând, cu aceeaşi superioritate de a oferi fetele, dar a nu permite să se ajungă la propriu-i trup. Într-un târziu, de abia, s-a aflat că, încă de pe vremea când îi era în viaţă soţul, ea trăia un amor constant şi frenetic în combinaţia c-un tânăr politician, familist care nu putea divorţa fiindcă-şi susţinea cariera prin socru.

Cu toate că acest om de carieră era chiar tatăl copilului pe care ea îl făcuse în cadrul căsniciei cu bătrânul, nimeni nu ştiuse multă vreme de această legătură, în afară de ei doi şi soţia acelui bărbat important care păstra aparenţele şi nu voia să cedeze. Făcuse totul pentru asta: de la ameninţări către ea, la îngăduinţă faţă de el, relaţiile în trei rămânând astfel într-un discret statu-quo. Iar ea, tânăra văduvă căreia realul bărbat nu-i murise niciodată şi îi era alături, se răzbuna faţă de mândria celeilalte de a păstra formala căsnicie cu un deputat, forţând nota de a-şi afişa viaţa libertină. Pe care doar aparenţele ei de patroană a unui loc de petreceri cu fetele aduse la ucenicie insinuau că ar fi dus-o. De fapt, se iubea cinstit cu deputatul, iar plăcerile celor care îi vizitau rafinatul stabiliment erau limitate. Acesta funcţiona doar în timpul săptămânii, duminicile fiind rezervate pentru ea şi iubitul ei constant, serviţi de fetele educate în discreţie şi dragoste pentru patroana care avea îndemânarea şi autoritatea de a le da mai mult pe la nasul clienţilor decât în braţele acelora, învăţându-le să reziste pentru a-i încurca cu ele. Fapt atestat prin partidele bune pe care le făceau multe dintre fete instruite ca pe vremea lui Napoleon: să promită totul oricând, dar să dea numai după trecerea pe la altar.

Petreceau oamenii, dar când se credeau mai fericiţi, li se punea problema de încredere. Din acest motiv, atelierul ei ascunzând mereu tentaţiile unui misterios salon de plăceri pentru cei care se dovedeau a fi generoşi cumpărători de covoare, era şi locul unor izbucniri brutale din partea mârlanilor

cu bani care, plătind gras, credeau că puteau cumpăra totul; dar erau puşi imediat la punct de bărbaţii stilaţi care, tânjind după nurii ei, sau ai fetelor, erau clienţi constanţi cunoscând limitele şi ritualul petrecerii. Chiar dacă se auzea în oraş, împricinatul făcând scandal, sau ajungând să fie pus la punct de autorităţile care ţineau cu fetele, ea ştia prea bine să sfideze asemenea situaţii; şi se mândrea că era naşă de cununie a foarte multora dintre ucenice. Se spunea că-l avea în soldă chiar şi pe un tâmpit de medic militar care nu era bun pentru soldaţi, dar ştia să le coasă la loc pe fetele care greşiseră. Iar la câte o nuntă, când ginerele era un băiat promiţător, ca venind din partea aceluia şi nu a ei, naş bărbătesc se anunţa a accepta să fie domnul deputat – iubitul ei care-şi avansa cariera politică prin acceptul soţiei ce nu concepea divorţul.

Printr-o asemenea nuntă s-a aflat mai mult despre relaţia lor, devenind evident faptul că deputatul venea la sfârşit de săptămână în fief, dar nu poposea în patul conjugal, ci într-al ei, care special pentru asta făcuse pauza programului de atelier la sfârşit de săptămână. Ba, de la o vreme, acolo au început să se desfăşoare şi discuţiile ceva mai secrete, mai ales prin măsurile şi mişcările politice la care conduceau, dintre frecventatorii clubului de partid al cărui lider era respectivul. Oamenii se obişnuiseră cu lucrul acesta, iar cei care aveau nevoie de sprijin, intervenţii sau pile, căutau să obţină bunăvoinţa demnitarului mai degrabă prin ea, decât bătând cu plocoane la uşa nevestii legitime. Misterul femeii se amesteca discret cu misterul puterii şi cu misterul manevrelor politice, înfăşurând în aburii săi a doua trăsătură ocultă pe care o căpăta mica aşezare, alături de misterul herghelliilor furate care o bântuiau noaptea.

În acest mod s-a ţesut pentru oraş şi un miraj al iubirilor misterioase, întreţinute de nişte femei fatale la care râvneau mulţi bărbaţi, planând întotdeauna un secret în legătură cu cel care era preferatul. În acest mod, eresul cailor noptateci, cu herghelii aduse de aiurea doar pentru a bântui străzile nopţii, dispărând la ivirea zorilor în care parcă-şi topeau prezenţa acoperind totul cu imaginea amorţelii resemnate lenevoase şi banale din deplinătatea zilei, şi-a găsit rezonanţă în cealaltă

odisee, a femeilor pline de o iubire implicată-n aventuri secrete, ce le făceau pe ele însele să constituie un mister.

Pentru că puternica frumoasă femeie, aleasă cândva de patron exact dintre fetele venite să înveţe gingaşa meserie ce trebuia făcută cu degete fine, capabile să-nnoade firul mângâindu-l şi răsfăţându-i culoarea, era generoasă cu ucenicele ei învăţându-le să fie mângâietoare şi-n meserie şi-n dragoste; dar ea, ea personal era dură păstrându-şi secretul şi frângând multe inimi care i s-ar fi aşezat la picioare. Avea, împreună cu omul important pe care-l iubea, o fată pe care-o ţineau departe, spre a fi educată bine la un cunoscut liceu cu internat îngrijit de maicile unui ordin mănăstiresc; iar aceasta venea în vacanţe tot mai frumoasă, tot mai cizelată şi la fel de arătoasă ca mama ei, începând, când erau împreună, să arate ca două surori.

Două surori, sau două prietene; oricum, un cuplu feminin pregnant, elegant şi prestant, după care toată lumea întorcea capul, bărbaţii mai pofticioşi scăpând şi câte un oftat. Era o plăcere pentru intimii discretului salon să le admire cum patronau şi dirijau petrecerea completându-se una pe alta în calinerii, având delicateţea de a nu respinge când stăvileau pretenţiile exagerate, ştiind cu toate armele să pună un bărbat pe jar, până dădea totul. O asemenea învăţătură, având şansa să fie şi moştenită şi deprinsă de la mama, nu putea să nu marcheze adolescenţa fetii, aşa că s-a manifestat destul de repede cu mai mulţi intraţi în competiţie, înghesuindu-se să-i câştige favorurile, întrecându-se şi-n daruri şi-n a se minuna cum înflorise deodată făptura care până mai ieri stătuse ascunsă în şorţul de şcolăriţă... Mulţi, mulţi se perpeleau; mai tineri sau mai în bărbăţie, dar ştiind să aprecieze exemplarul rar, cum nunai mama ei mai fusese la vârsta când o aducea pe lume. Mulţi şi domici, cărora le-a luat-o înainte un june locotenent, dintre cei supli de la divizionul de artilerie călăreaţă, care n-a mai avut răbdare aşteptând-o pe fată să revină în vacanţă. Luându-şi permisie, el s-a-mbrăcat în civil ca să nu impieteze în vreun eventual eşec uniforma, a pornit spre oraşul cu liceu de fete de înaltă clasă şi a răpit-o din internatul maicilor supuse rigidului ordin călugăresc, fugind împreună într-o lună de miere

secretă, de unde au trimis mamei şi deputatului scrisoarea în care-i rugau să-i căsătorească.

În ciuda supărării de moment, care nu s-a dovedit atât de mare cât dezamăgirea mamei ce crezuse la început că era vorba de un alt pretendent, mai ambiţios, mai de carerieră şi plăcându-i ei mai mult decât frumuşelul ce s-a dovedit mai iute-n aventura pentru care fata fusese dispusă oricum, a avut loc o nuntă adunând tot oraşul, călcându-şi pe inimă chiar şi cei cu prejudecăţi şi nas pe sus din motive de obârşie şi castitate familială. O nuntă ce a bucurat şi a împăcat toate categoriile lumii bune şi şi-a purtat multă vreme povestea prin prostimea care căscase gura. Chiar mai multă vreme decât a durat căsnicia; pentru că, transferat prin influenţa deputatului într-o unitate mai mare, dintr-o localitate mai importantă, unde fata să-şi urmeze rostul şi să-şi poată da în particular examenele de absolvire, locotenentul a scos-o în lume, la cercul militar, la marile baluri, la petrecerile în care putea fi mândru de frumuseţea ei. Adică, exact în locurile unde instinctul a făcut-o să se remarce, să strălucească, să domine, să fie dorită de bărbaţi importanţi; până când l-a lăsat pe locotenent pentru un maior nu mult mai vârstnic, bine cunoscut prin cariera fulminantă. De aici, după încă doi ani în care a circulat mult la Bucureşti pentru examenele la o şcoală superioară pe care a avut ambiţia să n-o abandoneze, ajungea soţia unui conferenţiar universitar care o aducea definitiv în Capitală unde, cândva, l-a reîntâlnit, ajuns colonel la excepţional, pe acel ambiţios ofiţeri din vechiul divizion de artilerie călăreaţă care, ştiindu-se preferatul mamei, o aşteptase pe vremuri să se-ntoarcă-n vacanţă. Şi suferise mult când camaradul său avusese cu întâietate iniţiativa de a se duce şi a o răpi din internatul de la maici. Aşa că perioada căsătoriei cu conferenţiarul universitar prin strădania căruia şi-a luat diploma, a marcat singura ei nuntă cu un civil, iar cea cu colonelul care, de fapt, nu-i fusese indiferent, sublinia chiar o revenire la familie, fiind de prima oară preferatul mamei ei. Astfel, în oraşul natal li s-au pregătit prelungite petreceri pline de fast, în nopţile cărora, toată populaţia şi autorităţile fiind prinse cu dansul, cu darul sau cu

căscatul gurii, se povesteşte că, în obor, s-au făcut mai multe tranzacţii cu herghelii furate, decât într-o vară întreagă.

Respectiva nuntă a devenit prin aceasta o altă legendă a misterelor oraşului, ce se-mpletea cu legendele femeilor lui frumoase şi a nevăzuţilor bandiţi călărind în noapte pe lângă herghelille care atunci s-au văzut ceva mai bine în scânteierile pe care le aruncau luminile petrecerilor. Pentru că întregul centru al oraşului adunând lume bună, toalete şi toate uniformele celor mai falnici miltari din zonă, a fost de mai multe ori tulburat ca de un freamăt ce venea mai de departe, de peste mahalalele golite de cei care se adunaseră să caşte gura pe marginea petrecerii. Iar autorităţile care au întârziat cu ancheta, nu au mai putut găsi astfel nici un martor care să spună cu exactitate dincotro veneau, cât de mari erau şi încotro s-au îndreptat apoi herghelille mânate cu şuiere din noapte. Dar asemenea zvonuri de formăituri trăpaşe au fost auzite amestecându-şi cavalcada cu zvonul arcuşelor de la tarafuri şi ume nenumărate de copite s-au găsit în zilele următoare pe ariile maidanelor mărginaşe unde s-au schimbat banii şi marfa. Prea târziu, însă, şi amestecate cu urmele trăsurilor, caretelor, birjelor, faetoanelor cu care veniseră şi plecaseră mânând în petrecerile lor nuntaşii, cu lăutari suiţi pe capre, popasuri de cinstit rapid „la botul calului" şi adăstări lungi pe lângă înşirarea meselor de petrecere cu grătare, cu tarafuri, cu dănţuitori... Dănţuitori înfocaţi, din bătătura dansului cărora nu mai rămânea amprenta de copită căutată de poliţiştii specializaţi în hoţii de cai sau, mai degrabă, în cârdăşia cu ei. Deoarece tocmai despre aceştia se spunea că organizaseră totul atât de bine încât petrecerile răspândite astfel în cursul zilei să acopere nopţile când cheful se restrângea înteţindu-se, iar pe margini puteau trece fantomele de herghelii ale celui mai mare jaf de cai dat în Bulgaria, strecurat prin vadurile Dunării şi negustorit aici. Completând astfel nopţile nunţii cu freamăte nărăvaşe de animale împinse-n forţă şi tocmite rapid, în acea grabă mereu accentuată de ivirea zorilor. Acel ritual rapid şi sigur al tocmelilor în mijlocul frumoaselor animale cărora le simţi clocotul sângelui şi între oameni cărora le simţi crisparea grabei încheierii afacerii... Dar, de data asta, la cotele cele mai mari. Fiindcă se vorbea despre cele mai mari dimensiuni ale

misterului acestui mic oraş cu pecetea unor eresuri de neconceput la lumina zilei, ca şi cum toată agitaţia din trupurile cailor furaţi şi zgomotele înfundate ale aducerii lor prin noapte, era numai de natura viselor din nopţi fără lună, ca o fantasmă de necrezut, cu personajele misterioase devenind imune şi de nebănuit la lumina zilei.

Petrecerile au fost fastuoase, iubirea regăsirii era mare şi avea toţi sorţii de izbândă, soacra era fericită având un ginere pe care de mult îl preferase, un copil a venit pe lume, creşterea lui alungând tristeţile din timpul războiului şi, încă tânărul tată capabil s-a întors acasă cu grad de general tocmai de peste munţii Tatra, unde întoarcerea armelor îi împinsese spre cucerirea Berlinului. Se întorsese însă mai târziu decât momentul critic; deoarece, la petrecerile din garnizoana Bucureştilor, de unde el lipsea, petreceri care sărbătoreau pacea de aici şi triumful aliaţilor acolo unde el înainta cu frontul, ea cunoscuse un ofiţer american de la Misiunea Aliată de Control, declanşându-se o brutală pasiune bruscă ce a trezit în urmaşul vagabonzilor căutători de aur străvechile instincte de imigrant care se simte lipsit de rost în primitivitatea dură a vieţii de acolo şi visează să-şi aducă nevastă de pe bătrânul continent.

Generalul a suferit foarte; a încercat s-o împiedice pe orice cale, s-a obligat să-nchidă ochii faţă de relaţia propriu zisă şi măcar să-ntârzie lucrurile ştiind că Misiunea Aliată va pleca, dar n-a reuşi să-mpiedice categorica cerere de divorţ. Atunci a făcut apel disperat la soacra a cărei dragoste şi încurajare o simţise. A invitat-o la Bucureşti, la o masă de restaurant unde să se adune toţi ca să salveze situaţia creată şi să împace lucrurile. Dar fiica ei, nevasta tulburatului general, a venit cu americanul, tocmai pentru ca, în faţa mamei şi a părăsitului soţ, să-i arate întreaga dragoste. Până la vreo nouă aventură, dacă va mai avea în viaţa ei, care se promitea bogată prin averea de peste ocean. Iar mama, cunoscând pesemne ce fioruri tainice, de amantă cucerindu-i pe bărbaţi exact prin faptul că li se dăruieşte cu împătimire, moştenise de la ea trupul şi fiinţa fiicei, a ridicat din umeri către general, a neputinţă şi implacabil. Ca şi cum i-ar fi spus că celălalt era şi tânăr, avea desigur şi moştenire de vreme ce era american!

Sau, poate că n-ar fi vrut să-i spună chiar aşa ceva; dar, obsedat, generalul asta a înţeles şi, obişnuit a avea în strategie un plan de rezervă, a cerut să se umple paharele, a pus o bancnotă impresionantă în arcuşul starostelui de taraf indicând melodia şi, în vreme ce lăutarii atacau şlagărul: "Sa nu ne despărţim / Şi viaţa mea, s-o leg de-a ta...", s-a aplecat sărutând tâmpla femeii pe care o iubise enorm şi a lipit de ea pistolul, trăgând. Iar când şlagărul ajunsese la: „... Un vis frumos trăim, / Rămâi, nu pleca...", el trăgea următorul glonte în propria-i tâmplă. Stupoarea din restaurant s-a transformat în alarmată agitaţie; îngroziţi până la leşin, mama cu americanul tânăr şi moştenitor erau trataţi de chelneri cu prosoape ude; în armoniile tarafului, strofa a doua se frângea brusc: „Rămâi nu spune nu, / Ne cheamă vraja dragostei..."...

CAPITOLUL DOISPREZECE

Din spiţa asta, a unor asemenea femei, făcea parte şi ea, provocatoarea de zâzanii pentru unii, dar de visuri şi aspiraţii pentru el, care-i făcuse acel portret de obsesia căruia nu mai putea scăpa. Fiindcă, pe lângă faptul că inima lui George Ştefoiu-Mocirloaia nu putea s-o uite pe cea fotografiată, fotografia premiată cândva avea largă circulaţie. Publicitatea socialistă de stat preluase imaginea făcând-o să apară mereu în afişe şi reclame, ceea ce, pentru majoritatea publicului chiar reuşise s-o banalizeze. Nu însă pentru suferinţa din amintirile lui, cel care-o iubise real, cu împătrimirea ce-i descoperea şi-i lumina toate frumuseţile. Lucrase atât de mult asupra portretului ei, cultivase într-atâta imaginea în umbre şi lumini, încât fotografia îi adusese acel mare premiu şi descliderea drumului spre consacrare în arta imaginii. Lucru important în destinul său, dar care care tot nu valora nici a suta parte, faţă de ce simţise când ea l-a sărutat văzându-şi poza. L-a sărutat fugar, cam neatent, cu gândul la un cu totul alt bărbat pentru care ea se fotografiase tocmai ca să-i trimită dragostea din priviri acolo unde fugise de ea şi să-i răscolească sentimentele aşezându-i-le ca un pietroi pe inimă. Dar, pentru el, asta nu conta. Fapt era că,

după trei ani de ignorare în care nici măcar nu ştiuse de existenţa lui timidă şi admirativă cu care o urmărea de la distanţă, femeia ajunsese a-i fi atât de aproape încât să-l sărute.

Ăsta a fost cel mai important şi mai tulburător premiu pe care el, covârşitul de premii şi onoruri, devenit maestru în imaginea de film, îl simte astfel şi astăzi: Momentul în care l-a sărutat femeia aceea cu câţiva ani mai mare decât el...Cinci sau şase, adică fără prea mare importanţă la maturitate, dar semnificativ faţă de modul cum fetele se maturizează mult mai repede şi mult mai pregnant decât băieţii de vârsta lor, atunci când ajung în braţele bărbaţilor maturi şi devin doamne; în vreme ce ei, oricât s-ar zbengui cu femei mai tinere sau mai în vârstă, rămân numai flăcăi... Îl tulbură şi acum amintirea modului cum ea l-a alintat şi l-a sărutat văzând ce provocator portret îi făcuse. Şi nu mai conta că ea făcuse asta imaginându-şi cum vor tulbura nurii ei inima altui bărbat. A bărbatului pe care voia să-l chinuie, fiindcă scandalul provocat de alţii îl obligase s-o părăsească. Ea, de asta l-a sărutat; adică nu l-a sărutat pe junele care tânjea după aşa ceva, ci pe fotograf, mulţumindu-i, doar ca pentru un serviciu bine făcut... Dar pentru el, Dumnezeule mare! – aceasta rămâne şi acum amintirea celei mai mari fericiri pe care i-a putut-o aduce succesul artei sale.

Erau anii aceia când tot farmecul de odinioară al romanticelor mistere pe care le deţinea mica localitate dispăruse din viaţa majorităţii locuitorilor, rămânând ca o inerţie doar la tineretul care, ne apucând alte vremuri, îşi trăia bucuriile vârstei şi ale petrecerilor de vacanţă. Petreceri prin care tot mai sunt legaţi şi tot mai vin acolo, la vechile amintiri din copilărie, până să-şi ia definitiv zborul, sau să rămână definitiv în banalităţile care aveau să-i covârşească odată cu vârsta, numai tinereţea fiind frumoasă oricum şi oriunde

Mai ales când ajungi să te apropii de un asemenea ideal feminin despre care ai avut coştiinţa că nu-ţi aparţine; ba, din bârfele inerente, chiar că nu are cum aparţine unuia singur. Tânăra femeie era frumoasă şi triumfătoare prin modul cum înflorea, devenind o prezenţă tot mai pregnantă. Nu ştia dacă era rudă directă cu înaintaşele ei care creaseră legendă în acele

locuri, sau, poate, chiar descendenta - fetiţa rămasă în urma dramei şi având a fi crescută de bunică. Asemenea amănunte ar fi vrut să afle de abia acum, când aproape că nu mai avea de unde. Vremurile acelea erau ostile tradiţiei; tulburi, cu oameni fugiţi, deposedaţi, strămutaţi, scoşi din rosturile lor şi înlocuiţi cu venetici aduşi pentru noile îndeletniciri în oraşul devenit centru de raion sub guvernarea care-i tăiase toate elanurile comerciale, lăsându-l la fel de provincial dar făcând din el un fel de nod de comandă sub imperiul colectivizării forţate. Într-o asemenea atmosferă totalitară, lumea derutată nu mai era atentă cu legendele.

Fapt este că-ntr-o singură vară, într-o vacanţă, în acea perioadă din an când se animă viaţa de stradă şi parc, iar veseliile ca şi tainele de noapte prind farmecul de a se petrece-n aer liber, sub cerul cu stele, peisajul tinerilor gălăgioşi şi liberi de grija lecţiilor se schimbă, sau se îmbogăţeşte cu figuri noi, ca o generaţie spontană, înflorită peste noapte dintre bobocii aceia ce se desfac eliberându-se de frunzele care ţin strâns petala. Fetele, în special, ajung a fi flori proaspete, crude încă, dar care-şi marchează devenirea prin culori şi deschidere, în aşa fel încât, peste încă două sau trei vacanţe sunt femei în toată firea. Bărbaţii tineri ştiu asta; şi, ca vânătorii, apreciază când trebuie să dea lovitura. Însă el era încă un adolescent în transformare, încă nefuncţionându-i instinctele, aşa că a înregistrat-o ca atare în perioada în care ea îşi începuse evoluţia mondenă. Pentru că, dintre asemenea flori, ea a apărut cea mai frumoasă, cea mai arătoasă, cea mai semnificativă. Şi a evoluat rapid, sărind etapele şi ajungând prezenţa feminină cu nurii bine conturaţi, cu victimele bine predestinate.

O ştia, aşa cum ştiu puştii grupurile mai mari după libertăţile cărora tânjesc ani buni dorindu-şi să ajungă mai repede acolo. Şi, fără să se gândească de ce, întâlnind-o, chiar dacă lucrul ăsta rar se întâmpla, trecea pe lângă ea ruşinat, lăsând privirile, tocmai pentru că ar fi simţit nevoia să caşte gura spunându-şi cât e de frumoasă. Sau, înfricoşat de voga ei în universul oraşului, chiar se ascundea ca s-o privească, o urmărea din umbră. Pentru că, la o asemenea frumuseţe nu era cu putinţă să nu se nască şi legende despre iubiri interzise; sau aventuri pe jumătate ştiute; sau cine ştie ce alte poveşti cu

semnificaţii mai mature pe care le prinde din zbor mintea încă adolescentină.

Apoi a uitat-o şi, mai târziu a revăzut-o, tot de la distanţă, tot întâmplător, tot neremarcat de ea; dar el tot intimidându-se, fără să ştie de ce. După care iar a uitat-o sau, mai bin e zis, şi-a luat gândul de la ea. O vedea, singură, sau împreună cu diverşi bărbaţi sau, în anumite momente cu unul, despre care se ştia că e iubitul ei oficial; o vedea şi-n alte îndeletniciri, fiindcă ea începuse să lucreze la bancă sau la poştă, undeva la un ghişeu public unde i se remarca frumuseţea fiindcă apărea clientelei ca într-o cadră făcută special pentru a-i pune în valoare frumuseţea. Dar el lua lucrurile ca atare, fără să se mai simtă intimidat sau ignorat. Existau in paralel, atâta tot. Ea cu frumuseţea ei, cu aventurile despre care circulau informaţii semipublice, cu o dramă mai mare, devenită chiar publică atunci când un bărbat cu funcţie marcantă fusese mutat din oraş ca măsură disciplinară, dar mai ales pentru a fi îndepărtat de ea care, cohetă dispusă la aventură fiind, i-ar fi periclitat statutul de familist... El, cu împătimirea pentru fotografie, prin care făcea progrese, ajungând a publica la diferite reviste. Până când, aflându-se odată cu treabă la acel ghişeu, dar fiindu-i încă teamă să ridice privirile, atunci când a îndrăznit, a văzut-o cu pieptănătura ei de prinţesă, cu obrazul ei de actriţă din filme, cu buzele ei de fotomodel, zâmbindu-i frumos şi deschis. Insistent chiar, ca şi cum se mira că nu e înţeleasă şi că el înghite-n sec când ea-l întreabă cu ton sincer-bucuros, ca şi cum ar fi aşteptat de mai multă vreme să facă asta:

-Nu eşti tu băiatul care...

Da: el înghiţea în sec ne ştiind ce va răspunde când ea îşi va completa întrebarea demonstrând că nu-l ignorase deloc: „Nu eşti tu băiatul care... se tot uită după mine şi nu îndrăzneşte să mă salute, sau să mă oprească?”... Înghiţea în sec şi îi venea să fugă, pentru că nu-şi dădea seama cum îi va răspunde. Dar nici asta, măcar, nu îndrăznea să facă. Nu fugea, ci stătea acolo privindu-i zâmbetul de femeie ce se ştia dorită de oricine. Până când, târziu, gângăvi ceva... Târziu. După ce-şi dădu seama că întrebarea era una ce dovedea că nu-i era un necunoscut; că şi ea ştia într-un fel de el, chiar dacă nu-l privise cu anumite

sensuri în ascunderea privirilor, aşa cum se întâmplase cu el... Întrebarea era:

-Nu eştu tu băiatul despre care se spune că face cele mai frumoase fotografii?

- Da, eu sunt! – bâigui el fericit; pentru ca, dându-şi seama, să retracteze: Nu ştiu dacă cele mai frumoase, dar...

- Dar... Lasă, am auzit eu!... Cu toate că mie nu mi-ai făcut nici una!

„Cu toate că mie nu mi-ai făcut nici una!"... Dumnezeule, ce dulce suna imputarea asta pentru el; cu câte sensuri!... Nu era în stare decât să bâlbâie ca un copil prost:

-Păi... păi vă fac!... Când vreţi, vă fac!... Oricum, vă fac!... Sigur că vă fac!... Vreţi să vă fac?... Vă fac; vă fac; vă fac...

... Nu numai că i-a făcut; dar după ce ea i-a răsplătit arta prin acel sărut, a devenit chiar intimul ei. Foarte intimul ei. Omul pe care începuse ea să-l caute şi de care ea, în drama ei, în singurătatea ei de femeie acaparatoare, avea tot mai multă nevoie. Omul intim, într-un mod în care era unicul.

Din păcate, nu în sensul în care ar fi sperat el; nu în sensul în care îşi simţea el chinurile; nu în sensul în care tânjea el.

Pentru că ea începuse a-l căuta, a-l chema, a simţi intens nevoia lui, dar era vorba de nevoia de confident. Confident pentru chinurile dragostei ei rănite prin îndepărtarea bărbatului pe care l-a iubit, pentru chinurile orgoliilor ei rănite de modul cum acela, tocmai ca să-şi înfrângă dragostea, prefera să sufere în neliniştea îndepărtării decât să de vreun răspuns semnalelor ei.

Iar el, în loc să poată profita de toată această intimitate atingându-şi visul şi iubind-o, trebuia să-i mângâie zbuciumările produse de altul, să-i asculte lamento-ul, să-i liniştească exploziile de durere şi pofta de răzbunare sau să-i dea dreptate, să-i confirme şi s-o asigure că aşa e, atunci când ea clama faptul că tăcerea aceluia venea din prea marea dragoste pe care i-o purta, de vreme ce nici la trimiterea portretului care ar fi trebuit să-l pună pe jar, nu s-a primit nici un semnal... Sau, mai rău, că oamenii de partid care-l sancţionaseră ne iertând abaterile de la familism, îi interceptau confiscând semnalele pe care şi le trimiteau unul altuia.

Tuturor acestor stări el trebuia să le fie confident şi mângâiere, aşa că nu-şi mai aveau loc în nici un fel mângâierile la care ar fi visat şi speranţa cărora îi renăscuse în toate şedinţele de fotografie când ea îl asculta cu supuşenie. Constatând acest implacabil, el devenea din ce în ce mai trist şi, pe măsură ce trebuia să consoleze mai mult, ar fi avut el nevoie de mai multă consolare. Era, categoric, aşa şi numai aşa trebuind să-şi ducă crucea: confidentul lipsit de confidenţă.

Până când – din nou „până când" – ea i-a mărturisit că nu mai vrea să audă de acela; că vrea să-l uite; că face orice ca să-l uite.

El a exultat; a sperat; a încurajat-o. A încurajat-o sperând şi s-a oferit din toată inima. Din toată inima şi cu toate puterile lui de a o iubi la nesfârşit.

Dar ea, parcă nici n-a auzit lucrurile acestea spuse de el cu înflăcărare. Nu că n-ar fi interesat-o, ci chiar că nu le-a mai auzit. Ea era atentă numai la gândul răzbunător pe care-l rumegase, pesemne, multă vreme şi, pe care, cu sprijinul lui moral, îşi lua inima-n dinţi să-l pună-n practică:

-E un negru venit la studii, care mă cere mereu în căsătorie. Nici nu ştiu de ce s-a ambalat aşa, fiindcă eu nu l-am luat în consideraţie. Dar am s-o fac. E singura cale să scap de-aici şi să uit ce mi s-a-ntâmplat.

Chiar dacă suferea, chiar dacă simţea cumplita nedreptate abătându-se şi asupra lui, trebuise să-şi dea seama cu durere că nu intra în ecuaţie. Dar, de iubit, mai ales după ce ea a fost cea care şi-a deschis zâmbetul şi l-a tras aproape, tot n-a încetat s-o iubească.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În speranţa ca ea să nu fi plecat definitiv din oraş, sau să se fi întors, sau să fi trimis nişte veşti, sau măcar prin altcineva să parvină nişte veşti, revenea el acolo. Era pe vremea când se mai făceau premiere cinematografice, iar Ştefoiu-Mocirloaia descindea împreună cu actorii, în entuziasmul provincialilor,

fiind luat pe sus şi urcat pe scenă ca un monument al gloriei locale, ca fiu al locurilor care se mândreau cu el. Pentru că publicul dinafară nu cunoaşte mâncătoriile dinlăuntrul lumii artelor şi-i cinsteşte pe artişti dându-le mari satisfacţii, cum trăia şi el de câte ori descindea unde copilărise. Deosebit de multe satisfacţii şi o singură, unică insatisfacţie: Aceea că femeia visurilor lui, femeia care fusese intangibilă pentru el, adolescentul care o visa şi, din păcate, tocmai când ar fi putut fi tangibilă, când şansa ar fi fost a lui, ea şi-a luat lumea-n cap şi a plecat în zodia africanului ăluia pe care nici măcar nu-l iubea. Asta era lipsa, era pata neagră, era singura lui nerealizare în acel orăşel unde, altfel, se simţea admirat şi adulat când urca pe scenă.

Dar acum, nici măcar aşa ceva nu se mai întâmpla. Arta filmului decăzuse, sălile ei fiind la pământ. Cinematografele se desfiinţaseră facând loc la spaţii pentru petreceri karaoke, iar edilii oraşului uitaseră lista celebrităţilor cu care se mândreau. Totul, din pricina televiziunii cu care îi era atât de ruşine că a cochetat încât, la modul său cam obsedat de a-şi direcţiona asociaţiile de idei, spunea că-i e mai silă decât de cea mai murdară experienţă de bordel.

Consumarea nefericită a amorului său din tinereţe se împletea astfel cu nemulţumirile artistice prezente, ca şi cu cele ale vârstei care-i trezea gânduri blazate în legătură cu femeile, făcându-l să se-ntrebe dacă nu cumva cochetăria lui pedantă era fără temei. Pentru că, din ce în ce mai mult, doar din rutină se mai aranja în faţa oglinzii ca pe vremea când, trecând peste prima tristeţe, chiar începuse să creadă că are succes la femei. Se aranja fără vreo ţintă feminină anume, după care frecventa nişte locuri în care, fie ele nu-i dădeau atenţie, fie el nu mai avea starea de a fi interesat. Ba, de la o vreme, doar după ce bea câte-un pahar îşi mai permitea să se simtă cocoşel şi să se mintă considerându-se foarte agreat. Se dădea rotund făcând femeilor apropouri cu propuneri indecente, până ajungea chiar agresiv, adică se pilea căpătând un zâmbet prin care se credea dorit de ceea ce ar fi dorit el: De nişte femei care nici nu-l remarcaseră, erau şi ocupate; aşa că, din partea lor primea sigur refuzuri iar, când devenea insistent, vreo palmă sau vreo mângâiere de genul „tataie"... Eleganţa lui devenea pe cât mai originală, pe atât mai

lipsită de adresă; pentru că tinerele nu-l înţelegeau, iar pe cele mai în vârstă le refuza el. Începeau a nu mai trezi zâmbete nici replicile cu care-şi învingea cândva timiditatea, dar care parcă nu mai aveau unor când încerca să pareze cu afirmaţii capricioase de genul: „Eu sunt bărbat şi nu tânjesc după fuste; eu caut; eu tot caut femeia şi n-o mai găsesc!”...

Replici inteligente, debitate cu aplomb elegant, care ar fi făcut altă dată circuitul lumii mondene. Dar pe care superficialitatea de astăzi nu mai punea preţ făcându-l, atunci când îşi dădea seama că nu mai era la modă, să dea vina tot pe televiziune. Şi să se blazeze cu aerul său de cavaler demodat, ce nu vrea să se murdărească în lupta cu vulgarităţile ei.

Fapt pentru care, dacă n-ar fi fost studentul acela atât de bucuros că pleca într-acolo să filmeze, că pleca într-acolo cu „şefa”, adică însoţea trupul acela de femeie după care, cu sensibilităţile sale nemăsurate profesorul începuse să tânjească, poate că nici măcar nu şi-ar mai fi amintit şi recapitulat toate astea. Sau, în ori ce caz, i s-ar fi întâmplat mult mai vag. Dar studentul era bucuros şi, pe cât se arăta mai bucuros, pe atât îl afunda pe el mai mult în asemenea considerente nostalgice. Era atât de bucuros şi-i promitea că va filma lucruri atât de frumoase încât...

Încât... ia stai!...Ia stai aşa: Studentul, nu numai că a promis; studentul chiar filmase lucruri foarte frumoase. Studentul filmase cu ardoare chipul... portretul... Ia stai, bădie; oare ce se petrece?... Oare, nu cumva... Nu cumva istoria se repetă?... Ce fericit a sărit în sus găliganul când striga „da şefa; sigur şefa; voi fi, şefa”... Ha: „Bomba sexi”!... Păi, dacă studentul o numea astfel pe cea de astăzi, femeia din amintirile lui ce era?... Era tot o bombă sexi; cu atât mai sexi cu cât era mai sentimentală. Numai că, pe atunci, nu existase încă şmecherul cu imaginaţie de argou care să inventeze expresia asta cam vulgară, pe care el încerca s-o îndulcească:”Bombiţa”... Ca şi celelalte femei din legendele oraşului! Femei pline de simţul aventurii şi chiar depline în simţul aventurii cu sentimente, tulburătoare sentimente de amor şi împătimire care s-ar fi potrivit foarte mult modernului termen pe jumătate argotic, pe jumătate de-a dreptul exploziv în epoca

asta a exploziilor nucleare... Da: N-a existat termenul, adică nu era încă inventat şi folosit termenul, dar bomba sexi a existat; a existat întotdeauna purtându-şi la vedere ameninţarea şi deliciul printre generaţiile de bărbaţi ce s-au dorit întotdeauna atacaţi de ea şi au trăit întotdeauna sub gingaşa şi promiţătoarea ei ameninţare. Bomba sexi e un atribut ubicuu şi peren; nu numai al lumii contemporane, ci dintotdeauna; încă din mitologie!... Fiecare dintre noi ne imaginăm una în visurile noastre. Fiecare bărbat are o asemenea amintire, o asemenea speranţă de a o găsi, sau un asemenea jind în legătură cu o femeie la care n-a reuşit să ajungă, dar pe care şi-a închipuit-o a fi grozavă... Merită de făcut un curs pe tema asta. Cu multă ilustraţie. Şi strădania de a pune lumina prin cele mai cuceritor-expresive accente! Pentru că misterul bombei sexi e unul de continuitate istorică, pe care omenirea l-a trăit întotdeauna. Şi va fi printre ultimele ce se vor stinge din existenţa ei, odată cu ultimul bărbat care să viseze la ea, să-şi amintească de ea, sau să tânjească după ea.

Iar el era dintre cei care-şi aminteau şi tânjeau şi visau; Dumnezeule, ce mai visa!... Cu cât îşi dădea seama că aceea avusese toate atributele: şi cele sentimentale, şi cele de acaparare feminină şi cele care etalează agresiv atracţia şi chiar instinctul unor tactici pragmatice cu care se naşte femeia – pentru a fi fost la vremea ei cea mai teribilă bombă-sexi, cu atât mai mult tânjea şi visa. Dar cu atât devenea mai nemulţumit de timiditate şi se obliga să devină un îndrăzneţ frivol încercând alte femei şi părăsindu-le. Cu cât căuta a regăsi o asemenea bombă a cărei reală denumire o aflase de-abia acum, cu atât devenea mai rob, chiar şi faţă de gesturile banale de a te atrage pe care le fac femeile din instict interesat combinat cu plăcerea egoistă a cochetăriei. Că nu dura mult, era altceva; dar aproape că nu exista femeie care să-i zâmbească, iar el să nu se simtă obligat a se ţine după fundul ei. Folosind, bine-nţeles, amintita scuză: „...nu tânjesc după fuste; eu caut; eu tot caut"... Uneori, mai ales după ce primea palma unui refuz exact dintr-acolo de unde se credea dorit când îşi aranja în oglindă eşarfele şi batistele, îşi dădea seama de asemenea frivolităţi pe care şi le justifica drept fantezii de artist. Dar acum, aflând şi păstrând în urechi formularea aceea cam agresivă privind „bomba sexi", îşi

dădea seama că asta era el: Un sacrificat al dorinţei de Bombă sexi, aşteptând cu nesaţ s-o simtă explodând odată cu el. Dar şi intrigându-l ideea că ea exploda cu alţii, făcându-şi de cap pe cine ştie ce meridiane ale lumii, aşa cum veneau zvonurile.

Recunoştea asta şi doar uneori ajungea la o ruşinare de bun simţ obligându-l a explica totul prin formularea de bază a acelor divagaţii; replică pe care-o repeta prea teatral ca să poată fi cu adevărat credibilă: „În toate amorurile pe care le încerc, eu caut femeia pe care n-o mai găsesc!"... Dar, ajungând proverbial prin modul în care, elegant şi cu şpriţu-n nas, tocmai atunci când i se părea că-i mai cocoş primea mai multe palme, intra în legendă şi ca un naiv lăudăros căruia i se puteau face farse din acelea hazoase cu femei, tocmai fiindcă se pretindea cuceritor. Chiar dacă amuza, lumea îl accepta, cum în general îi acceptă pe artiştii capricioşi ştiind că, rasfăţându-se tânjitor şi gata dispus la orice femeie, putea fi veşnicul concupiscent, dar nu credea nici el chiar total cele afirmate. Şi, simţindu-l că nu o făcea atât ca să-i mintă pe alţii ci, folosindu-şi fantezia artistică spre a se minţi mai ales pe sine, îl credeau că visase întotdeauna să ajungă clipa în care să o reîntâlnească pe aceea. Pentru că, în ciuda tuturor aventurilor prin care începuse a trezi zâmbete, aceea rămânea femeia visurilor lui despre care vorbea cu plăcere de câte ori începea să-şi evalueze cu nostalgie tinereţea.

Fapt este că, ironizat de alţii, sau crezut, într-un mod sau altul, mai inspirat sau mai nostalgic în calmul vărstei cu care înainta, visurile lui reajungeau întotdeauna la ea. Însă, de când găliganul acela îndrăgostit până-n vârful degetelor care-i transpirau pe declanşatorul camerei de filmat îi amintise de orăşelul său tocmai sub aspectul acesta al dragostei nebune, amintirile reîncepură să-i tulbure fiinţa, iar speranţele în legătură cu ele îl supuneau la tot felul de vise care se năşteau în el, creşteau şi, ca nişte explozii cu repetiţie, se autodistrugeau în el, zguduindu-l.

Unele erau mai clare, mai direct legate de amintiri, în vreme ce altele erau mai confuze fiindcă proveneau din jind; iar altele decât şi acelea deveneau de-a dreptul năpăstuitoare în confuzia dintre amintirile lui de odinioară şi poftele pe care i le trezise filmarea plină de jinduri concupiscente prin care

concentrarea sentimentală a studentului său scormonea, dacă nu neapărat frumuseţile, în orice caz atracţiile trupului aceluia tânăr, zâmbetului aceluia cuceritor, privirilor acelora promiţătoare şi a mult mai promiţătoarei perfecţiuni a pulpelor ce se dezgoleau deasupra genunchilor parcă dăltuiţi de cel mai mângâietor sculptor în marmoră... Concreteţea acestora se confunda cu amintirea mai vagă, mai îndepărtată a trăsăturilor celeilalte, iar poftele în care îl cufunda dulcele său coşmar plin de devoratoare chinuri plăcute îl purtau prin întâmplări şi mai bizare, şi mai ireale, şi mai incredibile, amestecând figurile şi întâmplările într-un mod cu totul suprarealist. Cum se-ntâmplă în visurile acelea agitate, care te fac să te simţi tot mai plin de neputinţa de a interveni, tot mai umilit şi mai ruşinat de incapacitatea de acţiune a muşchilor sau a voinţei tale, dar tot mai supus şi mai dăruit plăcerilor sau grozăviilor care ţi se întâmplă.

Trezindu-se din asemenea visuri, însă, se admonesta obligându-se să se gândească doar la pierduta femeie a visurilor sale, cea care era destul de matură şi experimentată pe vremea când el era încă adolescent romantic, scrobindu-şi la exasperare gulerele cămăşii, călcându-şi pantalonii până la tăişul dungii şi păstrând la el în permanenţă o bucată de pluş cu care-şi lustruia bombeurile pantofilor. Folosind un termen chiar din arta fotografiei pe care o îmbrăţişase, el îşi retuşa astfel mereu persoana, cu aceeaşi meticulozitate cu care făcea sub lupă retuşul fotografiilor. Pentru a-l remarca ea, începuse a face aceasta. Iar acum, cu toate că pedanteria vestimentară care-i devenise o trăsătură, împreună cu cea mai nouă, a dispreţului elitist adresat celor care banalizau arta imaginii erau cele care îi caracterizau persoana, căpătase şi o a treia, mai intimă: Cea de a se pierde în visuri nostalgice, închipuindu-se nedespărţit de ea şi făcând amor continuu, într-o veşnică tinereţe care nu se mai despărţea de ei, ca şi cum le-ar fi dăruit frumuseţea veşnică. Parcă ajunsese din nou ca, pentru ea să-şi aranjeze cu pedanterie ţinuta şi de dorul ei să se cam îmbete când se ducea cu colegii sau studenţii la bodegă. Cu colegii, prietenii de la filmele artistice pe care le făcuse cândva, se ducea din tradiţie; iar cu studenţii din dragostea de artist-profesor. Dar şi într-un caz şi-ntr-altul, în ultima vreme, de când femeia visurilor lui îi

revenise obsesiv în minte, se cherchelea cam repede mototolindu-şi ţinuta pentru aranjatul căreia se preocupase îndelung, iar expresia nasului său de a mirosi ceva suspect se accentua.

Păcat!... Pentru că, studiindu-se-n oglindă, în mod normal el ştia ce-nseamnă o expresie atrăgătoare; iar, în materie de îmbrăcăminte, se aranja întotdeauna meticulos în stilul său oarecum retro, ca o fotografie sepia. Adică se pregătea de întâlnire ca-ntr-o presimţire, ba închipuindu-şi că sunt amândoi tineri, ca pe vremuri, ba, uneori, evaluându-se pe sine şi modul cum îmbătrânise, plăcându-i să-şi închipuie cum ar fi îmbătrânit şi ea dacă i-ar fi fost alături. Adică, rămânând tot frumoasă, aşa cum subiectiv se considera şi pe sine că rămăsese... Dar alteori când, în imaginaţia lui, era vorba să treacă la actul de amor propriu zis, ceva, un instinct, îl făcea să nu-i mai convină ideea că îmbătrâniseră. Şi, atunci, în visul său erotic nu mai îmbrăţişa trupul iubitei de odinioară ci, cea care i se dăruia împătimită era Bombiţa sexi, aşa cum o filmase studentul, în care parcă şi el se preschimba.

Se preschimba călărind-o frenetic, dovedindu-se puternic şi de neînvins în amor, ştiind şi să provoace şi să domine toate satisfacţiile pertenerei care, pe măsură ce se simţea mai fericită în epuizare, îi devenea şi mai supusă, şi mai credincioasă, şi mai iubitoare... Atunci, din nou redevenea el. Nu mai era celălalt, iubind-o pe cealaltă; era el, dar iubind-o pe cealaltă care, cu împătimire i se dăruia ca şi cum ar fi fost, totuşi, femeia visurilor de odinioară. Totul se amesteca într-o dulce visare a transferurilor de chipuri, de fiinţe şi de trupuri încleştate din care nu mai înţelegea nimic, până nu se trezea în aşternutul său rece, cu trupul său osos, uşor îmbătrânit de reume, de amărăciunea malumurelii şi de alte umori care, în nici un caz, nu mai erau ale freneticului călăreţ tânăr.

Atunci, în momentele când trupul său cu ciolane bătrâne simţea înfrigurarea din aşternutul rece al burlacului, începeau şi temerile, îndoielie, retractările faţă de cavalereasca gestică ce-l făceau în somnul imponderabil să se simtă de neînvins prin întreaga sa ubicuitate sexuală. Şi îşi punea întrebarea dacă ar mai putea face faţă unei adevărate întâlniri cu ea. Mai ales că ea

păstra toată carnaţia tânără, plină de cerinţe, pofte şi pretenţii a celeilalte. A celei pe care simţea nevoia s-o mângâie măcar cu vorba, alungând sintagma „bombă sexi" care ăstora tineri, cu limbajul lor argotic, nu li se mai părea deloc vulgară, şmecherească, ci îi luau în serios tentaţia pozitivă; şi, fiindcă nu voia nici să-i contrazică, măcar ca să diminueze, tot mai apăsat îi spunea în sinea sa „Bombiţa", ca şi cum s-ar fi alintat pe carnaţia ei imaginându-şi că este a celeilalte, a femeii visurilor sale care rămânea ceva mai în umbră.

Ei bine, în asemenea momente, când îşi dădea seama şi de vârsta sa şi de vremea care trecuse fără să poată a-şi imagina vârsta ei, ci păstrând-o mereu la amintirile de atunci, amintiri mai vagi ca imagine propriu-zisă, dar mult mai concrete ca suprapunere a nurilor celeilalte, începeau la el întrebările. Întrebările care-l obligau să fie realist şi să-şi spună că o eventuală întâlnire de acum nu ar mai fi totuna cu cele ce putuseră a se întâmpla odinioară. Cu alte cuvinte, da, bărbăteşte spus: să se întrebe dacă ar mai face faţă, dacă bărbăţia lui ar fi într-adevăr precum cea din visurile confuze, în care când era el, când nu era el ci se simţea a fi studentul, a se confunda cu poftele cu care acela o filma pe Bombiţă, cu potenţa instinctelor post-adolescentine ale aceluia, cu trupul aceluia plin de neodihna prin care trebuia să-şi astâmpere muşchii, în loc de grijuliile precauţii care tot produceau neplăcute reacţii în oasele vârstei sale.

Asemenea gânduri pe care le ocolea ţinând strânse pleoapele şi înfăşurându-se mai bine în ceacrceafuri, ca şi cum n-ar fi vrut să dea cu ochii de lumina zilei, nu se lăsau învinse. Şi, chiar în întunericul deplin în care se obişnuise a rămâne în propriile sale plutiri, spunându-şi cu o metaforă provenită din tehnica profesiei că „ se încuie în propria-i cameră obscură unde lucrurile se luminează altfel", tocmai când se simţea mai bine, parcă înotând spre întîlnirea cu femeia visurilor sale, câte un junghi, sau doar teama de acela, îl făcea să se întrebe dacă ar mai fi performant la aşa ceva... Fapt pentru care, în ultima vreme, de când imaginile visate intraseră-n confuzia cu ceea ce recunoştea că-l incita şi pe el aşa cum îl incitase pe student filmându-şi Bombiţa, chiar se-ntreba dacă ar mai fi în stare de-un amor ca-n energiile tinereţii. Iar când, în mod logic, încerca

să-şi argumenteze că şi femeia visurilor sale are o vârstă, că evoluaseră, doar, fiecare spre anii de astăzi, că nici ea – numai dacă te gândeşti că e trecută prin atâţia soţi, ca să nu mai vorbim de alţi bărbaţi - nu mai era cum o păstra el în amintirile sale sau, mai rău, cum o confunda el cu Bombiţa, devenea bărbatul capricios, sau pretenţios, care-şi pune altfel întrebarea negativă: Dacă ea îl va mulţumi; dacă ea va mai face faţă incitându-l... Şi, astfel, oricum o-ntorcea nu era bine, angoasele bântuindu-l oricât de adânc s-ar fi afundat el în camera sa obscură: „Oare ne vom mai face faţă unul altuia, draga mea?!”...

CAPITOLUL PAISPREZECE

Precipitat în obligaţiile faţă de noii şefi sau de noua şefă, asigurând că, până ce profesorul vede tot, el se va întoarce pentru a primi respectuos observaţiile, puştiul, găliganul îndrăgostit, introduse în computerul profesorului copia cu primele lucruri filmate la faţa locului venind în grabă, spre a-l ruga să urmărească atent unele semnificaţii din filmare. În timp ce tasta comenzile, el i se adresa respectuos, dar subliniind acelaşi sentiment de mister pe care, intrigat, îl căpătase şi Ştefoiu-Mocirloaia tocmai în acele zile: Subliniindu-i faptul că oraşul pare amorţit, adormit, nedezvoltat, dezavantajat, în mijlocul unei zone cu populaţie dezavantajată, dar ascunde multe mistere, mai ales prin faptul că e aproape de Capitală şi de alte centre „unde se trag sfori”, cum spunea el parcă citând din cineva... Dar fără a spune din cine fiindcă se grăbea; şi, după ce-şi introduse materialul în folderul care-i purta numele, mai aranjă puţin monitoarele cum ştia că-i plăcea profesorului să privească-n mai multe şi dispăru strigând:

-Totul e pregătit, materialul vă stă la dispoziţie, domnule profesor!...

Filmare începea, bine înţeles, cu portretul îndelung şi îndeamănunt urmărit de cameră, al Bombiţei sexi. Al trupului ei frumos cambrat care, cu decolteul tentant înainte, urca scările unei intrări principale; al modului cum era primită ca o

cunoştinţă veche: şi familiar dar şi respectuos pentru ceea ce se ştia că vine ea să reprezinte la acea oră. O urmărea şi pe ea, fixa şi cadrul mai larg, cu alte personaje care o salutau respectuos şi îi veneau în întîmpinare, făcând astfel o descriere pricepută a peisajului uman - „un peisaj mai larg, spre care deschidem întotdeauna obiectivul, tocmai pentru a sublinia apoi, prin focalizarea spre personajul principal, rolul şi importanţa acestuia, trasăturile pe care vrem să i le scoatem în evidenţă" – cum îşi învăţa el studenţii. Iar faptul că acest găligan învăţase bine, era că, prin figurile respectuaoase, curioase, sau admirative ale localnicilor care o întîmpinau, da, într-adevăr, reuşea să îi sublinieze ei trăsăturile pe care voia să i le scoată în evidenţă. Mamă, ce mai voia!... Se vedea asta cu ochiul liber: Puştiul o adula întrecându-se pe sine în meserie, filmându-i formele şi mişcările cu atâta atenţie încât profesorul nu mai putea spune dacă, urmărind filmarea, era mulţumit de proba pe care o dădea studentul său sau, pur şi simplu, era cucerit şi el, gesturile şi atracţia acelei femeiuşti care se mişca cu graţie şi frumoase părţi ale trupului în cadru captându-i toată atenţia.

Subliminal - cum îşi învăţa el studenţii secretele psihologice ale acestei profesii atât de subtile pe care (nu-i va ieşi niciodată asta din cap!) televiziunile o vulgarizează şi o banalizează – simţea cum chipul şi mişcările trupului femeii aceleia i se fixează pe nişte centri nervoşi făcându-l să reacţioneze altfel decât ar fi vrut şi se bucura că ea rămânea în centrul atenţiei chiar şi când obiectivul se îndepărta spre unele frumuseţi ale peisajului sau arhitecturii, chiar şi când apăreau alte personaje pe care, priceperea puştiului căruia se gândea deja să-i dea notă maximă, le capta toate elementele informative descriindu-le, dar niciodată în defavoarea sau uitarea eroinei principale, care se impunea şi cucerea. Îl cucerea chiar şi pe el, bătrân profesor al artei portretului, făcându-l să dea înapoi şi înainte cadrele pe care voia să le savureze sau în care voia să savureze detaliile acelei femeiuşti surprinse, iată surpriza: chiar în decorul orăşelului său, acolo unde avusese şi primele aventuri amoroase, pe vremea când ucenicea la bătrânul fotograf cu barbişon şi lavalieră. Decorul orăşelului îl făcea să fie sentimental, ca şi amintirea lavalierei pe care o preluase şi el de la meşter, iar nurii celei filmate cu atâta pasiune opreau

timpul în loc, făcându-l să nu se mai jeneze de impulsurile tinereşti pe care le simţea în trupul său ciolănos, trecut prin multe...Cu toate că n-ar fi vrut să recunoască aceasta şi, dacă cineva ar fi deschis uşa acelui nu prea mare birou din care, profitând de digitalizare, el îşi făcuse şi sală de montaj şi sală de proecţie, întrebându-l cu ce se ocupa, ar fi răspuns grav şi sec şi nesincer că: „Evaluaează calităţile filmărilor la lucrarea unui student".

Calităţi evidente, respectând, aşa cum îi învăţa el, raporturile dintre personajele sau elementele filmării şi trecerea cu semnificaţie de la unele la altele. De exemplu întânirea cu acel personaj arătos, cu mişcări cam grobiene, ca de important factor de decizie bine parvenit, care a deprins multe dintre trăsăturile bossului, ştie cum să poarte firesc, meritându-le, haine, cravate şi ceas de firmă şi nu-şi face probleme cu limbajul mârlănesc pe care l-a avut întotdeauna, întâmpinând-o:

-Să trăiţi, şefa; bine-aţi venit; am onoarea...

Dar şi descrierea ei, a farmecelor de care era capabilă femeiuşca, atunci când grobianul acela bine surprins ca eleganţă ostentativă spune:

- Vai ce mişto te-ai făcut!... Adică, valabilă ai fost întotdeauna, dar acuma eşti lux-halal de mama, guriţă dulce!...

Urma o schimă a ei ce merita toţi banii făcându-l pe spectatorul (care doar întâmplător era atunci el, dar putea fi oricine, oricând) să vrea s-o ia în braţe şi s-o sărute, s-o tot sărute!... Apoi iarăşi eleganţa celuilalt, mârlănească, plină de ifose şi de încredere în sine:

- Pardon, iertaţi că vorbesc ca pe vremuri, dar eu sunt sentimental... Fiţi bine venită în zona noastră defavorizată, şefa! Chiar voiam să telefonez să te-ntreb dacă barosanii sunt mulţumiţi cu cotizaţiile aşa cum le-am trimis; că noi susţinem gras, noi respectăm ideea că ce ne revine trebuie să ajute şi sus; dar stăm cam pe nasoale. Şi-a trebuit să forţez mâna la gorobeţii care cârâie, mai ales când văd că şefii îi lasă din mână dacă vine procuratura... Fiindcă ei dau sânge; adică storc donaţii şi de la buget dând daru şi din ajutoarele de zonă defavorizată, dar dacă-i halesc cu ancheta şi n-au imunitate, nu le mai ţine entuziasmu şi nu mai pupăm nimic, şefa... Că te-ai făcut tare

forţoasă şi tare-mi trezeşti... Hai că ţi-am pregătit o pleaşcă de vreo trei sute de hectare de la funciar, dacă aranjezi ca italienii să fie de-abia a patra mână, ca s-ajungem la un preţ cum trebuie... Eu sunt soldat disciplinat şi darnic...

Cuvintele astea din urmă, care se-nţelegeau mai greu, erau filmate pe un profil al ei cu un desen impecabil al orbitei de deasupra obrazului diafan, al nărilor cu fiori şi buzelor aşteptând săruturi, care se-ntorcea încet punând în valoare arcuirea bărbiei, în vreme ce glasul acela puţin nazal, ca un tors alintat de felină lascivă, spunea către cameră:

-Aici nu e cazul să filmăm, dragule; aşteaptă-mă să schimb două vorbe cu domnul deputat şi, pe urmă...

Dar profesorul simte cum mâna studentului său tremură încă de când i s-a spus „dragule", în timp ce uşa se închide-n faţa obiectivului care se opreşte pe o siglă sub care scrie „reprezentanţa pentru România" şi încă una înjumătăţită menţionând cabinetul parlamentar cu un nume de titular la fel văzut incomplet: „Dr. Ec..." – pesemne economist, cum se intitulau deţinătorii mai multor feluri de diplome căpătate într-un fel sau altul – urmând: „...Cămătăresc..." fără nume de botez şi fără să mai apară litera terminală „u"... Apoi abia, cu declanşare separată, cine ştie după câtă pauză, face câteva plonjoane pe fereastră cuprinzând în panoramări largi piaţa din centrul oraşului, pesemne pentru a-şi umple timpul cât stă în antecameră aşteptând terminarea discuţiei decurgând în limbajul de mai sus, discuţie al cărei caracter i se spusese că nu era public, începând să configureze unele mistere care-l incită pe băiat şi-l determină să nu stea degeaba. Şi, ca un final care să te pună într-adevăr pe gânduri în legătură cu aceste mistere, tocmai atunci când credea că se termină, încă un semnal de înregistrare. Mai slab, mai amestecat, mai tremurat; dintr-un unghi fix, care prindea lucrurile strâmb şi lipsit de meserie, cam aşa cum, de obicei, acţionează automat camerele web în transmisiile lor fără fir.

Adică, în jocurile lor de copii pe internet, studentul învăţase câte ceva din prelungirile tehnicilor imaginii, chiar dacă nu aveau legătură directă cu arta în care îi iniţia profesorul lor. Aşa că, purtând înserată data şi ora la care se petrecuseră cele înregistrate, imaginea aceea neelaborată apărută în

continuarea filmării foarte bune de mai înainte, surprindea mâna întinsă, avansând mai ales degetul pe care trona un inel turnat mărinimos, fără economie la aur şi c-o piatră verde închis, ca veninul; apoi se corecta lărgind cadrul până ce apărea personajul de bărbat cu gesturi libertine în costumul de firmă „Armani" sau, în ori ce caz, un fals bine făcut. Continuând specificul limbaj cu care o întâmpinase pe Bomba sexi, acesta vorbea la telefon cu cineva:

-... Da, domne, curva dracu, să vezi ce aere îşi dă!... E mişto, nu zic nu; dar parcă nici nu se mai gineşte la de-alde noi; acuma uită de unde-a plecat!... Adică, nu că uită, ci o face pe doamna, că dirijează relaţii internaţionale pentru barosanu; fără să-i mai pese cine-a împins-o la barosanu!... Daaa... Nuuu, nu mai e curvuliţa dulce; exact: „guriţa dulce"; i-am amintit, dar degeaba... Se dă sculă mare!... Vrea să ştie tot; se pisiceşte, da, când îi spun „guriţă dulce", ca pe vremuri... Şi chiar mă incită cu „voi, care m-aţi crescut"... Ce? Noi am crescut-o?... Noi am regulat-o, plătind cinstit pe vremea aia, la Volkswagena care-i aranja bisnisu!... Iar acuma, că le-a făcut Volkswagena cuibuşor de nebunii cu saună numai pentru ea şi bătrânu, ne ia cu electorale. Asta vrea: Să muşamalizeze pentru boieri rahatu în care-au intrat cu armele, iar ăia să dea vina pe noi cu vechile afaceri!. A ridicat nasu ştoarfa!... Nu mai e guriţa noastră; e a bătrânului... Da domnule, e prietenoasă, mă mângâia, îmi amintea că eu numai ei i-am spus „guriţă dulce"; însă, restul, canci!... Am încercat eu, dar a-nvăţat să te şi pună la punct. A ajuns sus; ce mai!... Nu, nu mai e. A şi dispărut. A lăsat aici un reprezentant. A venit doar ca să-l acrediteze. S-a dus la procurori, a trecut pe la mine şi s-a grăbit să ajungă la boieru. Cred că se-ascund la Volkswagena... Bă, chestia asta, cu sauna lui specială o uiţi! Bătrânu-i pe cai mari de tot. E singuru, mă, care a fost evident secu şi rezistă. Nu uita că el a strigat „nu ne vindem ţara" şi el a vândut-o. Are susţinere internaţională... Ei da, pe guriţă eu i-am plasat-o; dar acun e târziu!... Femeia-i răzbunătoare. Treaba cu Volkswagena i-o facem uitată, să n-o înfuriem. Asta, preia de la bătrân pila cu străinii; o vezi mâine ministru!... Lasă tu bancurile şi ai grijă să nu răsufle nimic cu

treaba astalaltă; c-o ştim doar noi. Te pup, pa. Uite-l chem acum la mine pe directoru băncii... Te pup dulce!...

Volkswagena, aşa cum ştia profesorul tradiţia locului, ajunsese personaj important ţinând o casă cu fete de petrecere; dintre cele care, dezvoltându-se modern şi, mai ales, aliniindu-şi tarifele la pretenţiile epocii, ajunseseră a se numi „club intim". Era urmaşa bătrânului şef de clan cu tradiţie încă de la securiştii cu care conlucra, ducând fete în străinătate şi furând de acolo maşini. Când i se năştea câte-un copil, acela îi dădea numele după ce marcă furase mai recent. Unul era Opel, unul Rolroiu şi unul Alfa-Romeo, căruia i se spunea simplu Romeo, că se nimerise. Cu fata, însă, i s-a nimerit mei greu fiindcă tocmai furase un Volkswagen. Până la urmă i-au spus Volkswagena şi aşa i-a rămas cu noroc, ea făcând carieră pe latura asta şi devenind într-un fel o celebritate ce căpăta importanţă în finanţele interlope odată cu libertăţile democratice.

Profesorul o ştia. Venise la el când, supărat pe televiziune a vrut să demonstreze ce-i aceea arta imaginii şi a făcut o expoziţie de fotografii. Erau fotografii artistice, fără nimic vulgar. Iar ea, căreia îi ştia faima, i-a cerut să-i mărească nişte poze de femei frumoase. Ar fi vrut să nu se coboare la nivelul acela, s-o facă pe artistul elitist şi s-o refuze – îşi amintea el din când în când acel moment în care tocmai o mai făcuse odată pe elitistul părăsind cu scandal televiziunea. Dar, oricât de capricios era în pedanteria lui aia elegantă care-i compensa modestia existenţei artistului îngânfat dar nedescurcăreţ, îi prindea bine o comandă. Fiindcă, tot din pricina celebrităţii cu care te mintea televiziunea, ducându-i-se lui faima că e dintre cei mai buni, îşi neglijase doctoratul şi, la facultate, rămăsese încă asistent; aşa că...

-Eşti de-al nostru, de la Mocirloaia –îi spusese ea demonstrându-şi viziunea managerială în domeniu – Io am ajuns în străinătate ca şi cocoana aia a matale din tinereţe de-o admiram noi, puştoaicili... Am lucrat şi la Amsterdam şi la Hamburg, că eream tânără şi mă punea ăia-n vitrină să le curgă mucu marinarilor!...Dar vreau să fac ceva ca la Paris; select!... Nu cu femei goale, că alea goalili le aduc io vii. Io vreau în salonu cu mobila cea mai prima, poze de femei frumoase cu lumini puse mişto, să placă la domnii eleganţi, nu la mârlani...

M-ajuți puiule să fac ceva hailaif, că ești de la noi din Mocirloaia și te plătesc bine?!...

- Hm... –răspunse el derutat întrebând: Ca la Paris?

- Păi da; că franțozește e cel mai hailaif! La Pigale, știu io!

- Hm, adică vrei să mă faci un fel de Toulouse-Lautrec?

- Nu-l știu p'ăsta; dar poate că vreau, dacă faci frumos. Îți dau și-o poză de-a mea, îmi faci onoarea să pui și poza frumoasei dumitale... Vezi, nu-ți cer să pui dezbrăcate. Dezbrăcate, pun io vii!... Pui și artiste; d'alea sexualili, nu știoarfe; că ești artist, și ăi fi iubit destule d-astea la viața matale!...

Cu asta, mai ales cu acest „ești artist și-ai iubit la viața matale", l-a prins la sentiment amplificând ce-i aprinsese cu cealaltă replică: „...am ajuns în străinătate ca și cocoana aia a matale din tinerețe", așa că nu s-a putut abține și a întrebat-o ceea ce, pe urmă i-a părut rău, chiar foarte rău:

-Ai văzut-o?... O știi pe unde e?

- Crez c-am văzut-o, puiule, că doară ne-nvârteam prin același biznis!

- Cum?! - s-a speriat el deodată – Vrei să spui că ea... ca și tine... adică...

În felul ei, arătându-și inima bună a nurilor provocatori printr-o vulgaritate darnică și tentant accentuată, Volkswagena l-a liniștit:

-Nu, puiule; nu vreau să spui că o făcea ca noi, astea tarifatele!... Ea să-nvârtea păn cercuri hailaif!... Ea erea d-alea dă mare lux; d-alea care face conversație și iese cu domnii la supeurili ălea scumpe!...Știu ce scumpe erea, c-am fost și io p-acolo când aveam pe câte unii cu bani, că pungașii ăia mari e domni și ei și după ce dă loviturili nu le pasă; dacă i-ai servit bine te invită în localuri hailaif – preciza ea pronunțând mai degrabă „hailai", dar plăcându-i mult cuvântul și, mai ales, faptul că se putea lăuda a fi frecventat asemenea locuri.

- Dar tot... adică, tot așa... ca tine, adică, o consideri, nu?...

Văzând dezamăgirea care-l apăsa și l-ar fi covârșit total dacă n-ar fi păstrat în el speranța unei oarecari neîncrederi într-o asemenea realitate, fastuoasa țigancă ajunsă la celebritate în

lumea ei, îl consolă cu căldura unui adevăr cinic pe care i-l rosteau buzele încă voluptuoase:

-Nu te-ntrista, puiule, că femeili e totuna şi, la toate, tot bişţaru contează!... Că io luam bişţaru şi făceam chiolhane cu ăia care dădea lovituri şi să umplea dă bani, ce, nu erea tot aia că ea să purta ca doamna stilată la hailaif, cum îţi spuneam – îşi repetă ea cuvântul acela preferat - şi punea mâna pe câte un babac ajuns mare boss fincă dăduse lovitulili mai dă mult?!... Nu, nu în lumea noastră cu tarife şi peşti umbla ea!... Zici „slavă Domnului!", ştiu; dar pă mine nu mă jigneşti cu asta. În branşa mea io sunt pe primul loc la standarde profesionale, puiule, şi-s mândră; branşa ei e alta. E, cum s-ar zice, prestaţii diferite, puiule; adică, diferenţa e cum primeşti banii, că noi, bietile femei, tot aia dăm!... Ea e din aia care primea cu căsătorie, cu testament. Fii liniştit, puiule, că meriţi să fii dac-ai iubit!... Io ţi-o spun că nu trebe să te amărăşti pentru aşa ceva, că toate femeili e la fel şi-şi vinde la fel pielea, fie că le ia averili sau numai portofelu!... Că-ntr-un fel sau altu bărbaţii tot dă, iar ele ar fi fraiere dacă n-ar lua...

Astfel, chiar dacă ar fi dorit să nu afle mai mult, Ştefoiu-Mocirloaia se îmbogăţea cu o asemenea filosofie de viaţă, şi, vrând-nevrând, trebuia să ia lucrurile ca atare dacă nostalgiile îl făceau să scormonească unde nu trebuia, ajungând la asemenea amănunte despre ceea ce fusese dragostea lui pură şi neîntinată. Prin scuza că aceea făcuse mariaje şi dobândise moşteniri, Volkswagena recunoscându-se ea însăşi de o cu totul altă categorie, sensibilităţile lui erau oarecum menajate, iar orgoliul răsplătit. Pentru că expoziţia aceea de frondă, la care, cu lavaliera sa legată impecabil era văzut prin vitrină, sau de cei care intrau, ca un ultim artist rezistent pe baricadele adevărate, nepervertite de comercializarea micului ecran, i-a adus şi o comandă grasă, l-a ambiţionat să-şi împlinească şi titlul universitar, ajungând în rangul la care pedanteria artistică poate deveni şcoală. Iar, ca maestru de şcoală, sfidezi mai bine şi modestia lefii şi durerea că femeile te cultivă doar la modul interesat, alintându-se mai mult în complimente despre lavaliera decât despre bărbăţia ta.

Preluând comanda de la Volkswagena, ba chiar, ca bărbat incapabil să reziste vreunui „vino-ncoa" ce promite ceva

femeiesc, lăsându-se destrăbălat pe parcursul lucrării de vulgarităţile atracţioase pe care bine le ştia aceea, Ştefoiu-Mocirloaia şi-a dăruit arta noilor stabilimente din locurile natale. Chiar dacă nu auzise de Toulouse Lautrec, Volkswagena l-a ţinut pe el în puf şi băuturi fine, arătând că ştie să aprecieze faptul cum un artist se lasă satisfăcut de trupul ei cu mădulare robuste şi răsuflări înjurate sincer, mai mult decât actriţele care urmăreau doar meschinele lor satisfacţii de carieră. Şi, astfel, încurajat prin naturaleţea voluptăţilor experimentate, el se topea când, goală şi corpolentă lângă el, cu carnea încă tare şi răsuflându-i în ureche, ţiganca îl incita al dracului cu vulgarităţile ei, aproape făcându-l să creadă atunci când îi spunea de-a dreptul: „puiule, de dragu tău am să mă-nforţez să mă scuture orgasmu sub tine, cum n-am făcut decât sub iubiţii mei!”... Asta i-a creat un climat fericit încât s-a întrecut pe sine şi în artă. A măiestrit tonuri şi irizări şi umbre şi unghiuri, făcând un unicat de tapet transparent, ca nişte vitralii pentru geamuri termopane, sub care, printre flori şi păsări măiestru surprinse, prin contururi elegant sugerate se luminau discret chipurile de femei frumoase pe care le fotografiase pe parcursul întregii sale cariere, înnobilând noua construcţie pe care-o ridicase în acei ani de tranziţie Volkswagena cu fraţii ei. Era o perioadă de afaceri grase şi, cu banii mulţi pe care-i aveau, ei prefigurau un fel de Las Vegas în zona aia nenorocită, dar de tradiţie în domeniu prin accesibilitatea din mai multe centre, precum Capitala şi ale oraşe importante, la răscrucile drumurilor între care se situa. Aşa că se distrase de minune la inaugurare, fiind ultima oară când, localitatea l-a mai sărbătorit ca artist. E drept, nu prin oficiali care iubeau cinematograful, ca altă dată; fiindcă oficiali ajunseseră bişniţarul Brânzănariu devenit primar şi senatorul care căpăta rosturi tot mai importante sfidând, fără să-i pese că fusese ştab şi-nainte, ba chiar făcând caz de asta ca să-şi justifice măsurile dure cu care pedepsea nesupunerea: „Bă, eu vă conduc dintotdeauna, de mine nu scăpaţi!”... Chiar îi convenea că nu era onorat prin asemenea politicieni de conjunctură mafiotă - cum începuse lumea să-i dispreţuiască iar el, ne putând organic să-i sufere, le arăta asta mai pe faţă decât înainte - ci prin Volkswagena care-l

respecta cu toată generozitatea inimii şi sexului ei la care aducea şi ajutoare mai tinere. Ca, de fapt, de toţi interlopii ăştia noi care făcuseră cheag manevrând sume atât de mari încât puteau ei plăti politicienii. Interlopi cu toate năravurile lor vulgare, dar sufletişti, oameni largi, de petrecere adevărată, gata să-şi dea cămaşa unui lăutar care te răscolea; ca şi fetele prietenoase, docile, dispuse oricând la orice şi lipsite de moşturi, care le populau stabilimentul dotat şi decorat la „standarde profesionale". Portretele lui de femei distinse şi cu alură princiară, scăldate în lumini romantice, o mulţumeau pe patroana care, dacă nu avusese timp să-şi cizeleze limbajul, îşi demonstra ambiţia de-a oferi prestaţii de clasă superioară, pe care şi le cultivase în occident.

Acum, însă, când i se oferea o filmare anunţată a fi făcută acolo, nu mai recunoştea decorul. Poate şi pentru poziţia nu prea favorabilă a obiectivului care spiona, sau a ştiinţei de a se feri a făpturiii aceleia căreia i se filmau mai mult graţia mişcării picioarelor, frumuseţea de mere domneşti a genunchilor supleţea pântecelui, bombarea feselor, rareori clătinarea părului, câte un sân cu demnă poziţie elastică, sau câte o mână întinsă mângâietor; dar niciodată chipul. La fel şi-n ceea ce priveşte sunetul, auzindu-se doar glasul tărăgănat bătrânicios al bărbatului care uneori promitea, alteori dădea asigurări că-şi va ţine promisiunea. Vorbe cărora prima dată, atent la goliciunile femeii, nu le dădea însemnătate şi, doar după ce-i studie bine, îndelungă vreme, şi specialist şi pofticios, fragmentele anatomice surprinse neprofesional, reţinu şi-n glasul ei un anume imperativ:

-...Taty, individul e compromis; nu te-nţeleg!... Dă-ţi cuvântul!... - şi, numai după aceea o formă interogativă ceva mai alintată: Îţi dai, taty, cuvântul?!...

După asta urma o secvenţă cam înfocată, cu sunet foarte prost, dar dovedind priceperi femeieşti care-l pasionară mai mult pe profesor, şi doar când auzi din nou tonul insistenţelor ei ciuli urechea încercând să înţeleagă şi vorbele:

- Guriţă dulce... Duuulce!... Da, nu-mi mai spune; doar ştii că nu mă mai interesează individul; ba, poate chiar începe a fi deranjant...

- Deranjant?... Exact: E foarte deranjant. - şi deodată se auzi o exclamaţie de femeie bucuroasă: ... Vai, taty-taty, ai să-l arestezi!...

- Vrei tu să-l arestăm, guriţă dulce?

- Vreau taty, cum să nu vreau!... Ţi-am arătat filmu şi-ai văzut cât de porc e!

- Ai învăţat meserie!

- Am învăţat de la tine, taty; că tu mi-ai spus de microfoane, iar eu am făcut filmare şi-ai văzut cu ochii tăi: E porc ... şi mi-ai promis.

- Ce ţi-am promis?

- Mi-ai promis, taty, nu fi rău! – se vedea mutra lui de cal cu buze groase, asaltată de nişte sânişori plini de draci, de tremur şi de atingeri înţepătoare, pentru a i se posta apoi pe chelie oferind buzelor formăitoare un pântece suplu, apoi curbura pe care, în străluciri când de aur, când de luciu castaniu se răsfăţau tentante firicele din părul pubian. Firicele cârlionţate discret, ca o chemare însoţind glasul ce se alinta miorlăind ceea ce, pentru profesorul care urmărea ce se vede, nu mai era important: ... De ce ăla să-şi facă, taty, fata europarlamentar, iar tu să n-o faci pe fetiţa ta cea dulce, măcar deputat?!... Promite, taty; ah, mai promite-mi o dată, taty... tăticuţul meu scump pe care guriţa lui dulce îl iubeşteee!... Îmi promiiiţi?...

- Păi, ţi-am promis! – spunea geamătul lui tot mai precipitat - Ţi-am promiiis!...

- Mi-ai promis – se auzea perseverenta femeiuşcă alintându-se – taty al meu mi-a promis că... dacă-l scoatem pe bandit de pe locul de deputat, candidez eu, guriţa lui dulce... Taty a promis că înscenăm ceva, ca să rămână locul liber pentru guriiiţa lui duuulcee... duuulceee...

... Şi-ntr-adevăr, zgomotele mişcărilor, freneziilor şi icnetelor care se auziră după aceea, până la tăietura bruscă a cuiva care parcă scosese camera din priză, păreau să continue alintarea guriţei dulci. Asta îl intriga pe profesor, dar nu-l făcea să şi renunţe la pretenţiile lui de filmare artistică, la nemulţumirea că picioarele şi alte dezgoliri nici nu erau prinse din unghiuri bune, nici nu aveau şarful bine făcut. Cu cât îl intrigau mai mult cele ce se-ntâmplau trezindu-i interesul şi

simțurile, cu atât îl nemulțumea neîndemânarea plasării camerei și tot ce ținea de această televiziune fixă ce se mulțumea cu informațiile obținute oricum... Nu, asta nu era artă! – își spunea în dorința de a vedea detalii mai lungi și mai bine filmate - Asta nu era spre ce tindea el!... Asta... Și, când studentul reveni, în loc să-l felicite, cum își propusese mai înainte, nemulțumit de totala lipsă de amănunte seducătoare din ultimele secvențe, îi spuse că filmarea era prea slabă și lipsită de... „informațiile amănunțite pe care le presupune filmul documentar". Da, chiar și din punct de vedere informativ, cum își scuză neîndemânările toți acești cârpaci ai televiziunii utilitare... Informația, are și ea, măi baiete, pretențiile ei; trebuie să definească locul, detaliile... Nu mă interesează dacă sunt camere ascunse, sau neascunse; trebuie să știi, băiete, să le pui!... Uite: dacă nu i-ar fi trecut repede prin față un scurt cadru cu decorul făcut cândva de el, nici nu și-ar fi dat seama că obiectivul-spion era instalat la Volkswagena... Tehnici banalizate de televiziune!...

Studentul, care încă își mai respecta maestrul, ținea capul în jos și nu îndrăznea să mormăie, cum mormăiau ei de obicei la asemenea pretenții... Își respecta profesorul și, singur fiind cu el, nu-și permitea să răspundă, cum mai făceau unii când, generos și camaradereşte îi lua în grup la bere. Se obrăzniceau, chiar dacă el îi lua tocmai ca să le sublinieze în discuție liberă importanța actului artistic și, de ce n-am spune-o, să-și verse oful lui ăla de teribilă pornire împotriva televiziunii care-i pervertea tot ce deprinsese el mai artistic, având ambiția să-i deprindă și pe ei.

Nu, nu îndrăznea să răspundă; ținea capul în jos fără să știi exact de ce: Poate fiindcă îi era rușine, sau ciudă să-și exprime bănuiala în legătură cu cine era protagonista filmării și nu recunoscându-și vina despre care profesorul vorbea grav: cea de a accepta automatismele tehnicilor banalizate... Dar și profesorul vorbea grav despre asemenea probleme tehnice, tocmai pentru a nu spune pe șleau că ar fi vrut să vadă într-o filmare mai clară, mai frumoasă, mai insistentă pe goliciunile din cadrele acelea abia sugerate de camera-spion... Și numai când își dădu seama că nu era vinovat de așa ceva, studentul ridică fruntea și nu ezită să se disculpe:

-La Volkswagena?... Păi eu n-am filmat la Volkswagena, domn profesor. Mi-a promis un gazetar ca mă duce acolo, dar n-am ajuns, încă, domn profesor; jur că n-am filmat şi nici n-am ajuns să pun vreo cameră acolo!

- N-ai filmat?

- Nu.

- N-ai făcut vreo instalaţie?

- Nu.

- Eşti sigur?

- Sigur şi convins, domn profesor!

- Păi atunci cine?

- Cine, ce?... Domn profesor...

- Cine-a filmat?... Cine-a pus camera ascunsă?!... Ce-i misterul ăsta? – striga profesorul deodată indignat, dându-şi seama că el se lăsase înşelat privind prostioarele pe care le făceau aceia în pat, iar omul care-l spiona pe el îi demonstra că era şi pe urmele unui personaj ticălos ca senatorul!

- Mister, domn profesor. E un gazetar acolo, foarte bine introdus. Spune că sunt multe mistere.

-Hm, „multe mistere"...

- Multe, domn profesor!... „Misteeere, multeee misteeere!" – Aşa se exprimă gazetarul ăsta, domn profesor!

- Şi ce mister a lipit de filmul tău secvenţa asta de la urmă. Secvenţa asta care-mi arată că sunt urmărit împreună cu... cu... cu politicieni ticăloşi şi corupţi pe care-i disprețuiesc! – mai strigă el în timp ce se-ntreba dacă ura faţă de cel din pat nu era, de fapt, invidie pentru ce avea acela în pat...

- Nu ştiu, domn profesor; zău că nu ştiu!

- Nu ştii, da-ţi place!

- Acuma văd şi eu, domn profesor.

Ca să nu se dea de gol, ca să-şi păstreze prestigiul netrădându-şi interesul pentru formele acelea pe care le-ar fi vrut mai clare, mai detaliate şi cu şarful pus mai bine, Ştefoiu-Mocirloaia se abţinu să şi înjure, cum simţea nevoia bănuind un necunoscut care se băga pe fir trimiţându-i asemenea imagini. Ba, dacă ar fi exagerat cu suspiciunea sa, iarăşi intrând la idei cum i se mai întâmplase cu acele mesaje misterioase, ar fi ajuns la concluzia că, în mod intenţionat cineva care, insistent se ţinea

pe urmele lui, îl spiona, se băga pe fir, îi trimitea semnale anonime, făcându-l să se-mbete de ciudă şi să înjure, încerca acum să-l implice în secretele alea mafiote ale unei categorii de oameni pe care-i dispreţuia. Altfel, de unde şi până unde să-i trimită tocmai lui o asemenea filmare porcoasă?!... Se întreba furios dar, cum nu voia să-şi devoaleze asemenea angoase în faţa studentului, strădui să-şi prefacă nemulţumirea în altceva; în vechea lui marotă cu televiziunea:

-Vă tâmpeşte televiziunea; vă lasă impresia că are mijloace mai multe, dar astea sunt mijloace de îndobitorcire! Eu am renunţat la televiziune pentru că au îndobitocit imaginea, eclerajul, culoarea. Dar până când ajungeţi voi să lucraţi, se va distruge şi tehnica!... Asta nu-i tehnică: Pui o lentilă undeva, aia captează orice-i cade-n focar şi oricum îi cade-n focar, iar tâmpiţii sunt mulţumiţi să aibă o imagine, doar pretext ca să vorbească. Televiziunea nu are nimic cu arta imaginii; televiziunea promovează comentatori care plăvrăgesc fără să aibă habar ce minuni poate face un obiectiv pus între ei şi ecran!... Prostituţia pălăvrăgelii unora care bat apa-n piuă, asta-i soarta voastră. Eu am refuzat aşa ceva şi voi refuza în continuare!...

Politicos, chiar şi prin modul cum se apleca doar din nevoia de a-şi coborâ statura şi coafura intenţionat ciufulită spre ceilalţi, găliganul aşteptă terminarea peroraţiei fără a-l întrerupe pentru a-i spune ce observase cu bucurie, aşa că nu mai ştiai la ce se referă:

-E un ataşament din altă parte, domn profesor, din altă parte!

- De unde, din altă parte?

-Dintr-un mesaj forwardat. Uitaţi-vă, se vede indicativul separat.

- La ce se vede indicativul separat?

- La forwardare – îl făcu el greu să priceapă – cineva, altcineva decât mine v-a forwardat secvenţa asta iar dumneavoastră, când aţi descărcat-o, aţi pus-o în folderul în care am pus şi eu materialul meu; dar folderul acela poartă numele meu... Pesemne că aţi crezut că vine din aceeaşi localitate şi... Da, domn profesor, de asta s-au văzut în

continuare secvenţele alea proaste; dar altcineva a trimis materialul, nu eu!... Cineva care...

CAPITOLUL CINCISPREZECE

„Cineva care..." ...Profesorul n-avea nevoie de explicaţiile astea. Îşi dăduse seama că filmarea venea din altă parte. Dar de unde?!... Şi de ce?!... Şi cu ce intenţie îl implică pe el în murdăriile canaliei ăleia care se bucură de o femeie atât de frumoasă?!...Nu se putu abţine să nu se răzbune pe cel din faţa sa, oricine ar fi fost acela :

-„Cineva"!... Mare lucru să constaţi că e vorba de cineva!... Bine-nţeles că e cineva, pentru că, cineva, trebuie să fie! Mă, mie spune-mi cine dracu e acel cineva, că mă iau cu el de gât; nu e prima dată când mă enervează!

- Nu e prima dată, domn profesor?

- Nu. Fii atent, că te priveşte şi pe tine. Că, de când ai intrat tu în povestea asta, de când mi-ai adus materialele cu aia, cu Bombi... ă... cu Bomba sexi... ă... vreau să zic de ăia cu conferinţa de presă, simt că-mi suflă cineva în ceafă... Asta-i o afacere cu dus şi-ntors şi cu multe necunoscute!...

- Păi da, cam aşa-i, domn profesor, m-am gândit şi eu că e...

- Şi, n-ai simţit pe nimeni, nu bănuieşti pe nimeni?

- Să vă spun drept, nu mi-am pus aşa problema, domn profesor, dar mă deranjează şi pe mine asemenea filmări.

- Te deranjează?

- Sigur că mă deranjează, domn profesor!

La o exclamaţie atât de sinceră, profesorul nu putu să nu-l ţintuiască:

-Bănuieşti cine e!

- Nu bănuiesc, domn profesor, cine, din cei pe care-i cunosc, ar putea filma aşa ceva?

- Dar cine e filmat, bănuieşti, nu?

Băiatul se bâlbâi, înghiţi în sec, se-nroşi, dar făcu un gest de voinţă ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze întreg cavalerismul:

-Nu pot bănui, domn profesor; nu am... nu am toate elementele... elementele de imagine, vreau să zic... Nu se vede bine... nu sunt şarfuri ca lumea... filmarea e numai din spate...

- Filmări proaste, nu?

- Foarte proaste, domn profesor! – se smiorcăi băiatul ascunzându-şi cât mai bine indignările geloase ce-i bântuiau sufletul îndrăgostit şi adresând priviri recunoscătoare către profesorul care nu rostea bănuiala evidentă a identificării personajelor, ferindu-se să-l chinuie astfel.

Convenea tacit că, ceea ce era mai evident decât vreo bănuială, trebuia uitat; nu numai pentru liniştea băiatului, dar chiar şi pentru sine însuşi.

- Foarte proaste; ai dreptate.Tu, fereşte-te de asta; tu, fă-ţi meseria – vorbi el cam automat, cu gândul în altă parte - fă-ţi treaba ta cât mai artistic şi...

- Aşa fac, domn profesor, mi-am dat şi eu seama: E complicat şi periculos... Cu focoase, cu armament, cu jandarmi... Eu...

Parcă spre a-l ajuta să nu mai fie speriat de toate acelea, în contextul în care nici sentimental nu-i mergea prea bine, profesorul îi puse mâna pe umăr făcând un efort să ajungă, cu toate că nu era nici el prea scund.

-Fă treaba cât mai artistic; tu lucrezi pentru nota la proba practică, nu pentru investigaţiile lor.

- Aşa ziceam şi eu, domn profesor; de asta m-am uitat mai atent şi am descoperit că e o frowardare separată. Forwardările astea trec prin atâtea mâini că nu se pot descoperi.

Fără nici o justificare pentru tonul discuţiei lor, Ştefoiu-Mocirloaia se trezi ameninţând:

-Îl descopăr eu, că prea îmi suflă-n ceafă!... Dezleg eu misterul ăsta!

- Mister, domn profesor, exact; gazetarul ăla chiar spune că e plin de mistere locul!... „Cu cât îl vezi mai căcăcios, cu atât e mai plin de mistere"!... – aşa zice, să mă iertaţi, domn profesor, dar vă spun fiindcă-mi arătaţi încredere.

- Bine; fii atent că nu se mai ştie când vii încoace – nu se formalizã el şi îl împiedică pe găligan să se mai scuze că-i evalua astfel locurile natale – fii atent: Toţi cei care ne umplu de mistere au interes ca lucrurile să pară căcăcioase! Îmi dai de ştire dacă miroşi ceva cu vreun asemenea personaj; trebuie să-l prindem! - Ţipă din nou cu glas răzbunător, pentru ca abia apoi, controlându-se, să reajungă la indicaţii profesorale: Iar filmările alea, cu camerele tale ascunse, mi le trimiţi pe toate; înţeles?

- Înţeles, domn profesor... gazetarul ăla...

- Fii precaut şi cu ăla. Pare uns cu toate alifiile.

- Păi şi este, domn profesor; o să vedeţi materialul lui pe care vi l-am adus!...

Rămas singur, însă, profesorul dădu repede înapoi filmarea, o bãgă într-un program în care putea descoperi alte amănunte şi începu a manevra oprind, sau mărind, sau detaliind fiecare fotogramă ce surprindea goliciunile Bombiţei... Bombiţa cea dulce cu goliciunile ei, miorlâind alintat nişte cerinţe foarte imperative!... Bombiţa care... Care, nu numai că îi trezea lui pofte ce acum treceau pe planul doi faţă de dorinţa de a afla ce conspira ea cu bătrânul ticălos, dar îl făcea să sufere pe bietul student care-şi ascundea atât de greu tulburarea prefăcându-se că nu recunoaşte trăsăturile... Că nu poate recunoaşte, tocmai ceea ce o făcea de recunoscut şi de admirat dintre sute!... Nu degeaba puseseră ăia camera ascunsă în cel mai intim apartament de la Volkswagena, cel rezervat ticălosului care acum se dădea puternicul senator!

Dar, ajungând cu gândul aici, nu putu să nu se-ntrebe din nou, mai vehement: Cine-or fi „ăia"?!... De unde au apărut „ăia"?!... Ce interese urmăresc „ăia"?!... Cum îşi permit „ăia" să-l amestece pe el cu afacerile murdare ale unuia dintre cei mai mari ticăloşi, din lumea cea mai ticăloasă, cu care el refuzase întotdeauna să aibă de-a face?!...

Pentru ca, simţind cum i se retrezea indignarea faţă de necunoscuţii care i se băgau în suflet, îşi dea seama chiar că lucrurile se complicau căpătând conotaţii pe cât de grave, pe atât de greu de explicat, fiind vorba de senatorul pe care-l cunoştea de mai multă vreme. Încă dinainte vreme, când acela era ştăbuleţ la un sector de partid şi, afemeiat fiind, venea pe la

locurile lor de filmare, căutând relaţii ca să pună pile unor muieruşti, actriţe de mâna a treia cu care avea de-a face. Mărunt şi lunecos cum era, cu figura frumuşică, încă neajungând a i se accentua chelia şi trăsăturile de cal, individul îşi folosea influenţa ca să primească şi ele vreun rolişor; dar, în acelaşi timp, îl vedeai cum îi sticleau ochii şi după altele pe care le vedea acolo, pe platou; că erau mai mulţi tovărăşei din ăştia pe care Ştefoiu îi dispreţuia că-şi făceau de treabă supraveghind filmările, cărora le sticleau ochii după figurante!... Cunoscându-l astfel şi ştiindu-l cu ce pramatii din organizaţiile lor, de pe la sindicat, de pe la învăţământul politic sau de la biroul organizaţiei de bază, sfida acela cu traficul de influenţă care ajunsese să se practice pe faţă în relaţiile dintre activişti, profesorul se întreba cu şi mai multă derută: Cine dracu or fi nenorociţii de spioni de astăzi, ca să aibă interes să se ţină nu doar de el, ci şi de unul ca ăla, din categoria abjectă a abuzivilor şi parveniţilor pe care nu-i putuse suporta niciodată?!... Iar, dacă el, chefliul şi afemeiatul, boem sincer scârbit de parvenitismul tovărăşesc, nu putuse suporta asemenea oameni nici pe vremea când era la cheremul lor, depindea de puterea lor şi răbufnea împotriva minciunilor lor profitoare, chiar dacă risca să fie acuzat de elitism şi lipsă de supunere faţă de indicaţiile unui partid din care niciodată nu dorise a face parte, ce legături putea să aibă acum, când dispreţul lui chiar că se manifesta liber?!

Pentru că, cert lucru, nu vedea nici o asemănare; şi nici vreo apropiere nu găsea, care să poată explica din ce direcţie ar veni interesul; cine şi cum dracu face legătura între un tartor politician lipsit de scrupule ca acela şi artistul sensibil, plin de vocaţii estetice, cum se considera a fi el... Şi, furios astfel, îşi amintea cele mai neplăcute lucruri:

Poreclit încă dinainte „Muşcatu", omul era chiar mai mult decât lipsit de scrupule; era înarmat cu metode poliţieneşti şi instincte abuzive de pe vremuri, pe care le practica fără să-şi pună probleme de conştiinţă, devenind mai de temut în ziua de azi, când i se dusese buhul că e încurajat în asemenea metode chiar de diferite foruri politice din străinătate în serviciul cărora s-ar fi aflat. Existase, se spunea, chiar şi o tentativă de omor sau, oricum, de eliminare a lui din partea unei grupări de securişti care ajunsese la putere în primii ani şi cărora el le

trădase interesele dându-le o lovitură financiară foarte inteligentă, adică nu luând ceva în favoarea lui, ci suflându-le de sub nas nişte capitaluri grase cu care îşi îmbogăţise susţinătorii şi favorizase un partid făcându-l să capete tot mai multă putere tocmai prin asemenea finanţatori, el părând politicianul curat, neahtiat după avere, ne dedat la acte de corupţie decât în măsura în care le favoriza pentru alţii. Dându-i pe mâna „organelor", exact ca în turnătoriile de pe vremuri, făcându-şi chiar o clientelă de procurori şi poliţişti pe care-i manevra ca pe vremuri, el nu numai că a rămas pe poziţii, dar şi-a făcut duşmanii să-şi ia lumea-n cap, să caute alte locuri în care să-şi salveze unele afaceri şi să dispară din viaţa publică a ţării unde căpăta el teren, devenind credibil pentru multe interese misterioase prin care se menţinea, fiindcă aducea servicii mai bine decât alţii şi nu se sfia să practice mârşăviile poliţieneşti dinainte.

Asta era, însă, istoria lui nouă, în care nu mai putea fi combătut, tocmai fiindcă avea şi una mai veche de pe urma căreia căpătase experienţă şi îşi educase comportamentul dur prin cinismul concluziilor celui care nu mai vrea s-o păţească. Calat cu încăpăţânare pe subiectul pe care simţea îndârjirea să-l descurce, Ştefoiu-Mocirloaia îşi amintea bârfele care circulau pe vremea când acela, tânăr activist de partid fiind, fusese descoperit destrăbălându-se într-o gaşcă cu nişte şefi de cadre şi directori de mari întreprinderi, care dădeau servicii sau făceau servicii în schimbul unor favoruri femeieşti. I-au turnat unele, sau li s-a înscenat ceva, fiindcă a fost mare scandal de partid cu grave sancţiuni de morală proletară la vremea aceea. Dar şi cu latura anecdotică din care i se trăsese porecla de „Muşcatu" pentru că, la trupul lui care, tocmai mărunţel fiind, devenea agresiv şi poruncitor cu femeile, una căreia îi pretinsese anumite practici sexuale mai deocheate s-a înverşunat, l-a provocat şi l-a muşcat atât de zdravăn, că a avut nevoie de o intervenţie chirurgicală despre care nu s-a putut să nu se audă. Fapt care a pus în discuţie vulgarităţi picante ocolite până atunci de ruşinoşii principiali care conduceau şedinţele de partid. Aducând nişte termeni mai puţin ortodocşi în dezbaterile obligate la prefăcătorie şi fariseism de limbaj principial,

neobişnuiţi în mârlănia lor cu formulări despre sexualitate, activiştii s-au bâlbâit între vulgarităţi şi încercări de exprimare preţioasă, încât partea caraghioasă a încercărilor eşuate de a nu spune lucrurilor pe nume a provocat şi mai mult râs. Câteva expresii din topor privind sexul, au explodat subminând toată latura principială scăpată din mână de resposabilii discuţiei ce s-ar fi dorit morală, iar pornografia insinuată în comportamentul pudibond al puritanismului ideologic s-a transformat în hohote care au atras pe loc sancţiuni de partid chiar şi pentru cei care puseseră în discuţie cazul. Neştiind cum să exprime în limbaj marxist-leninist detaliile unor abuzuri şi perversiuni trupeşti, mai degrabă ascunse decât condamnate de morala proletară, chiar unele cadre superioare şi-au atras pedepse. Multă lume a râs, destui au păţit-o, iar omul a rămas şi cu porecla aceea care putea să însemne chiar o disfuncţionalitate sexuală. Pentru că disfuncţionalităţile morale erau încă de pe vremea aceea evidente şi, negăsind altă cale, în scurt timp băieţelul sancţionat pentru destrăbălare s-a căsătorit cu o babă ilegalistă care avea ceva funcţii securiste chiar la cadrele comitetului central. Şi, doar astfel, căpătând girul de bărbat fidel al aceleia, a reuşit să-şi refacă oarecum cariera, într-o funcţie mai obscură în care nu mai avea putere efectivă de conducere, dar îşi păstra privilegiile şi influenţa fiind lector central de marxism-leninism. Adică om care, în lumea mai secretă de partid, ca a inchiziţiei pe vremuri, verifica ataşamentul şi cunoştinţele ideologice ale altor activişti.

Iar el era, oho, dintre cei mai inchizitoriali examinatori, specializat în a verifica ataşamentul de care dădeau dovadă intelectualii studiind filisofia lui Lenin şi Stalin. Şi-l amintea profesorul ce aere îşi dădea şi, tocmai de asta devenea tot mai intrigat faţă de faptul că cineva, astăzi, într-o lume liberă, îl putea asocia aceluia... Adică unui om care, pe de altă parte era şi poltron, fiindcă individul poza acum în fost pedepsit şi degradat... Da, după ce au trecut primele furii ale lui decembrie 1989, el s-a declarat vechi adversar al regimului punându-se la dispoziţia „revoluţiei"; dar, desigur, tot prin legături cu cei care-i fuseseră tovarăşi înainte. Dizident declarat astfel, şi-a părăsit babornita cu acuzarea clară că îi fusese băgată pe gât, ca să-i împiedice actele antipartinice pe care ar fi vrut să le facă. Ba chiar se victimiza pretinzând că a suferit „dictatura muierească

impusă de Ceauşeasca", fiind primul care a început să vorbească despre secretul ascendentului sexual pe care-l avea aceea asupra dictatorului, „reeducându-i" cu profesionalism femeiesc năravurile homosexuale deprinse de Genialul în închisoare. „Se pricepeau la codoşlâcuri din astea babele din ilegalitate – afirma el – păi nevastă-mea era intimă cu Coana Leana fiindcă învăţaseră amândouă asemenea meserie!"...

Se spunea, însă, că nici chiar o asemenea schimbare de macaz nu l-a ajutat în beteşugul căpătat odată cu porecla „Muşcatul"- îşi amintea profesorul în legătură cu ipostazele în care îl văzuse filmat - Că libertăţile sexuale pe care şi le permitea în numele libertăţilor democratice şi faptul că se pretindea astfel oponent al totalitarismului sub care „avusese de suferit", proveneau şi din pricina căutării unor compensaţii pe care nu i le dădea fiecare femeie. Aşa că, la fel cum găsea el explicaţia subjugării muiereşti a fostului geniu conducător, îşi dovedea şi propriu-i trup subjugat unor femei cu talente deosebite. Asemenea pofte ne împlinite, sau greu împlinite îl făceau rău; periculos în reacţii şi acte de răzbunare. Ba, rămas cu năravuri de mic dictator din practica de partid, chiar nu-şi ierta adversarii ori concurenţii ajungând a-i elimina prin metode dure, până la a le da în vileag sau chiar a le înscena fapte penale, urmăriri, arestări. Cinismul învăţat în carierismul de partid care dresase activiştii să-şi smulgă prin orice mijloace unii altora funcţiile, îi prindea bine, nelăsându-l să-şi facă probleme faţă de modul cum lovea. Lovea cât mai puternic, neiertător; şi nu-i era jenă de demascări odioase când trebuia să se apere. În acest mod, Ştefoiu-Mocirloaia care de mult îl uitase, a auzit din nou de el când, cam terfelit, câştiga totuşi lupta cu acel grup mafiot de foşti securişti ce încerca să-l anihileze. Mârşăviile erau notorii de ambele părţi, ajungând în cancanul de cafenea şi bodegă despre morala noilor capitalişti ce-şi consolidau poziţiile şi averile. Iar replica aceluia cum că avusese de suferit sub vechiul regim care, de fapt, ducea cu gândul doar la suferinţa muşcăturii femeieşti ce-i „desfigurase" exact ceea ce nu se vedea pe figură, producea umor în comentariile celor care savurau începuturile democratice ale libertăţii de a bârfi. Aşa că, despre suferinţa de care făcea caz

circula o anecdotică diversă şi chiar epigrame în care „dictatură" rima cu „gură".

Răutăcios în scepticismul ironic ce făcuse din el să pară toată viaţa un om de frondă, un ciufut şi un nemulţumit - fapt pentru care şi fusese luat în braţe de revoluţionarii care s-au găsit atunci în domeniul lor cinematografic şi pus şef peste primele emisiuni de ştiri filmate, de unde i s-a tras necazul cu televiziunea - Ştefoiu-Mocirloaia a avut atunci o replică din acelea care se răspândesc şi îşi păstrează vreme îndelungată ecoul prin vreun adevăr cu care satisface reacţiile modeste, dar sănătoase ale opiniei publice.

-Ha! A avut de suferit când ne băga nouă pe gât lecţii de marxism-leninism, nu?!...

Confraţii de bodegă îl simţeau indignat, iar Smeureanu, partenerul lui specialist în finanţările producţiilor pentru mica afacere de televiziune, care ştia mai bine ce participare avea Muşcatu în asemenea capitaluri şi cum acela era omul prin care presa făcea rost de bani de la guvern, încerca să-l tempereze. Dar, oricât de capricios artist o fi fost, oricât de impulsiv şi cu neprevăzute reacţii, de la modestia exagerată la infatuare, oricât de năzuros cu prietenii şi de neprietenos cu cei cărora le plăcea să fie linguşiţi, profesorul îşi cunoştea meritul de a fi stat pe picioarele meseriei sale şi a-i fi privit întotdeauna cu cinism pe demagogi şi carierişti. Aşa că nu renunţă la democraţia de bodegă ce-i dădea satisfacţii abia acum, în a doua jumătate a vieţii; şi spuse de-a dreptul:

-Dar lasă-mă, omule, că m-au cenzurat destul alţii!... Exact dintre cei care azi spun c-au suferit, sau că au fost persecutaţi!... Dacă te iei după ei, acuma, toţi au suferit, numai populaţia a dus-o bine!... Unul zice c-a fost persecutat fiindcă nu l-au mai ales în C.C. dar nu zice cum a huzurit cât era ales; ăla care tăia şi spânzura ca ministru, zice că a suferit când l-a trimis secretar la un judeţ, dar nu zice ce putere e aia să fi fost secretar de judeţ; actriţa noastră, care ştiţi voi cum acapara toate rolurile, zice că a avut de suferit de pe urma regimului unde bărbatu-său era ştab, fiindcă i s-a spus să mai lase loc şi altora... Miliţienii care băteau şi se-mbuibau din şpăgi spun că au fost persecutaţi fiindcă securiştii erau mai puternici şi că numai ăia erau oamenii regimului. Gestionarii spun că au suferit fiindcă

trebuiau să-mpartă furtul la cântar cu ştabii locali, la fel şpăgarii, ăia care aranjau blaturile la fotbal, ăia care te puneau pe liste de priorităţi!... Acuma vine şi ăsta care spune că l-au persecutat prin muşcătură de femeie; ia mai lasă-mă!... Chiar ne cred tâmpiţi?!...

Deci îl cunoştea; se mai lovise de el şi îşi spusese părerea despre asemenea abjecţie de om, aşa că acum avea tot dreptul să fie indignat la gându-l că cineva îl amestecă cu unul ca ăla. Iar, când ajungea să-şi dea seama că nici măcar nu ştia cine-i acel „cineva" şi n-avea cum să-l ia de guler cârpindu-i două palme, îl apucau furiile. Da, atâta ar fi dorit: Să ştie cine-i măgarul care i se bagă în suflet, să-l ia de guler şi să-l întrebe:

-Bă nepricopsitule, tu mă bagi pe mine în aceeaşi oală cu de-alde ăştia care sunt ruşinea ruşinilor?!...

Pentru că omul avea impertinenţa de a-şi găsi merite dizidente arătând cât de multă persecuţie politică reprezenta acea muşcătură. Din alte puncte de vedere, însă, treburile-i merseseră din plin încă din ziua în care, după ce stătuse ascuns temându-se a nu fi demascat, profită de intimidarea produsă de execuţia Ceauşeştilor şi scoase încet capul punându-şi pulover ca toţi cei din aşa numitul „eşalon al doilea al activiştilor". Erau cam tot dintre cei cu profesia ambiguă şi nedefinită a funcţionarilor politici promovaţi prin intrigi şi linguşeli, dar oameni cu funcţii mai mici pricepuţi să acceadă la cele mai mari rămase libere. După ce stătuseră ascunşi de teama revoluţionarilor care se dovedeau tot mai inexistenţi, aceştia şi-au dat seama că nu trebuia să le fie frică lor ci, dimpotrivă, ei puteau băga frica-n alţii ocupând locurile vacante. Pentru cei cu prezenţă de spirit şi lipsiţi de scrupule, era chiar o metodă de a intra în anumite instituţii şi a se autoinstala în funcţii pretinzând că erau numiţi de un foarte vag nucleu revoluţionar. Chiar mai deştept decât alţii, el se dusese în judeţul său din acea zonă nu prea depărtată de Capitală, dar destul ca să nu fie nici în atenţia celor ce puseseră mâna pe funcţii centrale. Era momentul în care populaţia inertă, care nu făcuse nici un fel de mişcare, dar văzuse la televizor spectacolul de la Bucureşti, căpătase gust de schimbări locale; aşa că i-a venit destul de uşor să se instaleze prefect. Avea autoritate şi informaţii despre ce se-ntâmplase

într-una dintre localităţi unde un barbugiu notoriu, abil gestionar de casă de jocuri, chemând miliţienii şi securiştii să-l păzească de cei care, în convulsiile acelor zile, i-ar fi putut fura banii, a devenit un fel de stăpân, a repus în funcţie aparatul de represiune convingându-i pe gradaţi să nu se mai teamă de populaţie şi, până la urmă, cu aceştia în spate, a devenit stăpânul oraşului, ajungând în curând şef de clan stăpânitor: Clanul familiei Brânzănaru, care s-a înnobilat devenind Brănzănariu. Ei bine, în acele zile de început, Muşcatu, cu experienţă politică mai multă, s-a aşezat exact deasupra lui Brânzănariu care-l respecta în mentalitatea sa de bişniţar, având avantajul de a şi-l subordona cu tot cu aparatul personal de represiune pe care acela şi-l formase activându-i pe miliţienii şi securiştii care se ascundeau. În felul acesta, au devenit oamenii revoluţiei care, de fapt, n-a existat decât prin cariere făcute de unii ca ei...

Intrigat şi mai rău de o asemenea recapitulare care-i confirma că puritătile preocupărilor artistice din viaţa sa, ca şi existenţa, oricât de capricioasă i-o fi fost, printre adevărurile artei boeme care-l făcea să fie mândru de nobleţea spiritualităţii sale, profesorul nu mai ajunse să savureze imaginile cu Bombiţa, care se dovedise a fi, pesemne, femeia fatală. Femeia ce-l făcea pe senator să-şi depăşească handicapul sperieturii trăite atunci când i se parafase porecla pe durerea propriului mădular.

Precaut, deveni atent cu lucruri mai prozaice, neobservate la prima vizionare a filmuleţului aceluia pe care, convingându-se că nu era făcut de studentul lui, nu mai trebuia să-l evalueze estetic şi tehnic, ci îl putea stoarce, dilata, amplifica, încetini şi afla din el ceea ce avea nevoie detectivul, nu profesorul. Ba chiar se ambiţionă pe asemenea tehnici ca-n romanele poliţiste când, dintr-o umbră de punct, măreşti până reconstitui o imagine şi dintr-un scârţâit scoţi o întreagă conversaţie.

În felul acesta, descifră nişte vorbe dintr-o parte cu sunetul aproape şters prin defecţiuni de captare, ca şi cum ceva, sau cineva se aşeza chiar pe microfon.

-...Ai zis duşmani – parcă spunea ea, pesmne în continuarea unei discuţii; dar după mai multe eforturi, tot nu se înţelegea altceva.

- Nu-i duşman... devine piedică – se înţelegea din spusele multe şi gesticulate, gesturi pline de nemulţumire ale celuilalt...

Femeia se alinta şi şoptea ceva muşcând urechea bărbatului. Ceva din care, până la urmă profesorul pricepu că era:

-Dă-l pe mâna procurorilor...

Mai era ceva, apoi, care putea fi „pe mâna procurorilor răi" sau, poate, mai degrabă „pe mâna procurorilor tăi"...

-La focoase, el nu e implicat – mai spunea în greoaia descifrare Muşcatu.

Şi, deodată, ca şi cum s-ar fi intrat pe altă frecvenţă devenind clar, glasul femeii care se dovedea informată:

-Nu e; şi de asta se bucură că ai putea tu fi demascat!

- Eu? – se înţelegea, mai mult prin expresia furioasă, a întreba senatorul; şi era văzut cum ameninţă

Iar fesele ei se arătau înălţându-se foarte frumos, ca şi cum trupul se apleca dincolo de pat, iar efortul despărţea cele două emisfere lăsând între ele o perspectivă mai adâncă şi mai roză. Apoi, deasupra acestui superb detaliu, braţul femeii se ridică ridicând cu el şi sânul. Dar, oricât ar fi salivat înainte, spectatorul nu-l apreciază şi nu mai e atent la partea video, pentru că ea ţine în mână un reportofon declanşând o înregistrare foarte clară:

-... Motorină? Pentru asta a oprit locomotiva?... Dacă şefu mă băga şi pe mine în afacere, le dădeam câtă motorină voiau şi nu se mai întâmpla dandanaua!... Dar n-a vrut; n-a avut nevoie de mine!... Ei, uite că acum riscă el!... O s-o-ncurce el!... Pe mine nu m-a băgat în afacere, esunt curat; el nu e!...

Şi, mai puternic, ca şi cum ar reverbera prin celălalt aparat, reacţia bătrânului:

- Cum adică „să-l bag şi pe el". Adică eu... De unde ştie că risc eu?!... De unde ştie ce amestec am eu?!... Îl rad!... Îl bag în dosar la focoase şi-l rad, porcul!

- Rade-l taty!... Scapă odată de ăsta; mi-ai promis!... Mi-ai promis!...

Asaltat de goliciunile ei, bărbatul încă pufnea:

- Înseamnă că... poate chiar el a provocat, ştiind că eu...

-Ai la mână atâția procurori, taty... Le poți da ordin când vrei; asmute-i pe el!...

Cu toate că se vedea moleşindu-se sub mângâieri, Muşcatu întoarse deodată capul arătând o figură nemulţumită, admonestând ca şi cum ar fi spus că, despre aşa ceva nu se vorbeşte. Dar ea striga „Bagă-l în dosar!"... Şi insista cu ceva care chiar că nu se putea descifra. O arătau gesturile cu care insista şi chiar cele cu care se gudura, dar singurul cuvânt clar, care se repeta, era „gât". Gât, gât, iarăşi gât, iarăşi nişte pupături drăgăstoase şi iarăşi, cu sonoritatea sa urâtă: „gât".... Reconstitui cu greu, mai mult prin interpretarea intonaţiilor, că ea îi cerea „să-l dea pe individ în gât"... Dar i se adresa şi ca unuia care „a ştiut să dea atâția-n gât", se pricepe „să le rupă gâtu" , e vestit că „dă pe oricine-n gât"!...

Profesorul îşi linişti furiile de a fi amestecat în asemenea afaceri reluând din nou filmuleţul ca să savureze acele goliciuni care erau ceva mai bine înregistrate şi reajunse la acele imagini ale feselor dezgolite, rotunjindu-se mai jos de splendoarea adâncirii despicate sub ultima vertebră care, la unele femei are graţia unei perle mari. Fese bronzate şi catifelate cu care femeia, într-adevăr, ar fi putut înnebuni pe oricine. Linii superbe, unghiuri tentante şi provocatoare ducând, tot mai roz, spre cele mai intime detalii pe care le produc minunile biologice tocmai ca prin ele să se producă alte minuni biologice... Adăstă asupra celor care se cereau savurate în însoţirea cu versul arghezian: „...Bujorul negru şi fetia,/ Parcă s-a deschis şi s-a închis cutia/ Unui juvaer muiat în sânge...", pentru ca să treacă tot arghezian la:„ ... cu sânii tari, cu coapsa fină/ de alăută florentină"... Şi, revenind la coapse şi la fese, scăpă rara sa exclamaţie atunci când, din adâncul profesiei sale, aprecia nuduri:

-Fidias!... E perfecţiunea daltei lui Fidias!... Nu ne mai trebuie decât dalta lui Pigmalion, ca să-i desprindem călcâiele de marmora rece, şi s-o luăm în braţe trezindu-i fierbinţelile!...

Aşa spunea el rar, rar de tot, când îşi dădea seama de perfecţiunile vreunor detalii anatomice. Pentru că, artist sensibil fiind, George Ştefoiu-Mocirloaia avea suflet de poet şi, în faţa unei imagini frumoase evocând feminitatea, uita de abjecţiile vieţii. Chiar şi de cele care-l intrigau la nenorocitul ăla care-l urmărea din umbră ascunzându-se spre a nu fi pocnit!

Dar, tot privind, auzi scârţâitul acela care promitea a putea fi descifrat în sunete mai articulate şi, reajungând la încăpăţânarea perseverenţei tehnice, reuşi până la urmă să citească în plimbarea buzelor lui Muşcatu pe fesele acelea care-i făceau şi lui poftă:

-Curişorul meu drag!...

Iar femeia căreia i se vedeau acum coapsele şi genunchii în mişcarea lor leneşă, răspundea din afara cadrului:

-Da... Care vrea un scaun de deputat!...

CAPITOLUL SAISPREZECE

Următorul material filmat repeta trucul cu pornirea de pe faţa unei pagini de ziar. Era unul zonal care, cu mici diferenţe locale subliniate în unele pagini, căuta să acopere mai multe judeţe menţionând în subtitlu „ziar de sud-est", „de sud-vest", " de nord" sau „de centru" după cum îşi propunea să facă rost de bani şi, prin tertipul acesta, producând deseori confuzii între aleşii locali. Confuzii chiar intenţionate, pentru a arăta unora pisica de la alţii, mai ales că titlul mare era „OBSERVĂ TOT", scris cu aceeaşi literă ca şi la cunoscutul cotidian „Observator"; şi în cazul acesta tot spre a crea confuzie, a atrage cumpărătorii celuilalt, a-i manipula şi a le lua banii. Totul era, deci o confuzie bine regizată sub ameninţarea „observă tot", mai ales că redacţia se afla întotdeauna în alt judeţ decât cel despre care era vorba. În oraşele respective lucrau numai nişte corespondenţi locali numindu-se „subredacţia". Care, în afara unor amatori locali ce se autodenumeau „free-lanceri" erau, de fapt, nişte cenaclişti care se-nvârteau de mici ciubucuri de la politicienii şi comercianţii locali, dând redacţiei o parte din aceste sume ca să li se publice materialele, adică unica lor identitate prin care-şi justificau acreditarea de ziarişti fiind aceea că aveau vadul făcut spre a împinge ciubucul mai departe. Aşa că răspunderea era foarte îmbrobodită permiţând tot felul de jonglerii, din partea adevăratei redacţii venind doar emisari trecători, ca să nu se angajeze prea mult. Ne făcând prea mult

cheag, aceştia dispăreau după două-trei lovituri sau erau concediaţi de şefii care stăteau în umbră amplificând misterul prin care, tipăritura cu ochi mulţi a ziarului apărea regulat pe câteva tarabe şi în cutiile poştale ale granguriIor de la care se smulseseră abonamente de sprijin.

Un asemenea emisar redacţional, venind spre centru pe bulevardul gării în grupul celor coborâţi din trenul ce făcea legătura cu câteva localităţi mai răsărite din zonele importante, era surprins în imaginile prin care studentul „îşi făcea mâna" filmând atmosfera oraşului. Era clasica porţiune cu copaci prăfuţi din şoseaua naţională, care căpăta pe acest spaţiu importanţă urbanistică devenind promenada principală dintre gară, centrul cu statuie şi băncile grădinii publice cu fântână şi socluri ale unor busturi ce dispăruseră. Era, aşa cum o apucase şi Ştefoiu-Mocirloaia încă de la alte generaţii, axa principală a localităţii, o porţiune animată mai ales la orele trenurilor pentru navetiştii care, în graba lor produceau ceva forfotă.

Obiectivul descria un personaj mititel şi înfipt, cu glas piţigăiat şi obraz cam spân, de bebeluş, care-l făceau să pară mai tânăr; un fel de puşti aparent, de vârsta căruia îţi dădeai seama mai târziu, mai ales că pălăria modernă şi cam de colonist, cu borurile largi lăsate şi pantofii eleganţi, lucind în două culori, îi dădeau un fel de prestanţă la moda cu sacou elegant peste cămaşa descheiată şi blugii roşi, şifonaţi cu subtilitate. Avea toate aceste atribute, cu toate că, la înălţimea lui precară, eleganţa nu prea mai ştiai la ce serveşte. Îl remarcai repede în grupul ce cobora treptele platoului mai înalt unde se afla gara, în vreme ce sirena de la locomotivă anunţa plecarea trenului. Iar obrazul lui rotund, ca o faţadă a capului rotund, se îndrepta în sus spre ceilalţi oameni părând că-i priveşte strâmb. Ca mulţi, cei mai mulţi de talia lui, încerca a fi cât mai înţepat şi demonstra siguranţă de sine. De asta-ţi dădeai seama de când îi auzeai modul de adresare.

Pentru că, după imaginea generală a treptelor coborâte de cei care descinseseră din tren, printre care pălăria lui de piele cu colţi de ceva animal sălbatic înconjurând-o în loc de panglică se remarca, după înaintarea grupului acestuia ce începea să se răsfire în funcţie de ritmul paşilor, după vreo două cadre neutre panoramând etajele caselor din jur şi mai ales balcoanele

construcţiilor moştenite din comunism, care fuseseră închise în cele mai pestriţe feluri, la încă o imagine, de data asta apropiată, glasul lui şi subţire şi lipsit de ezitări, se auzi din off:

-Pentru cine filmezi, amice?... Dacă eşti de la vreo televiziune, înseamnă că suntem colegi; iar dacă ai venit tot pentru trenul furat, înseamnă că avem aceleaşi interese!...

Apoi obiectivul ridicându-se pe figura lui rotunjoară, căreia numai nasul acvilin îi trăda perseverenţa neiertătoare şi buzele subţiri care rosteau ca şi cum ar fi demonstrat cu mândrie subliniată cine era:

-Eu sunt Sebastian Agavriluţiu de la „Supernova"... ştii, trustul de presă şi industrie metalurgică... ştii, cu patronatu turnătorilor neferoşi şi oţelarilor... ştii, bursa de la fieru vechi care include şi toată ţigănimea... ştii, unde-i şi ovreiu cu panourile de publicitate de pe şosele... ştii, care-i manevrează pe ăştia cu televiziunile şi ziarele locale de pe-aici... Ştii, am preluat subredacţia cât e scandalu aici, ca să fiu la faţa locului, să ţin lucrurile-n mână... Altfel, eu...la Bucureşti; mai ales la Bucureşti... eu mă ocup de bursă şi bag publicitate numai la marile televiziuni... A-ga-vri-luţiu... ai auzit, nu?...

Asta petrecându-se în vreo trei etape de filmare în mers, pe strada aceea mare şi lată cu destulă lume de toate categoriile, personajul mărunţel şi umflat apărând ca un spiridus care, în timp ce vorbeşte face slalom băgându-şi nasul peste tot, salutându-se cu toţi, identificând cu exclamaţii şi gestică lucrurile noi, apărute de când n-a mai fost pe acolo, oprind anumite persoane pentru a lua sau a vinde niste ponturi, comportându-se uneori familiar, alteori misterios, vorbind pe şleau despre orice, de la faptul că şi-a vândut scuterul de care-l întreabă unul şi până la cel că o anumită persoană ar putea fi poliţist infiltrat, cum îl informează pe un altul cu care doar se intersectează dar îi strigă din mers... Până când apare într-un cadru cu mai multe chei în mână, căutând să potrivească una la uşa cam nefolosită pe care scrie mare, pe trei rânduri: „subredacţia locală / a ziarelor şi emisiunilor / Observă Tot"... Apoi interiorul unei camere mari, un fel de hol cu mobilier precar pe care el îl atinge cam în silă şi se aşează doar ca să vadă dacă monitoarele, de la nişte computere ce par înseriate,

funcţionează. Şi, pesemne, la un moment dat, ele pornesc; se aprind şi intră în funcţiune arătând o înregistrare sau rulând chiar imaginile care se văd. Pentru că, înainte de a-ţi da seama că ceea ce urmează este preluat de pe ele, se aude glasul său piţigăiat care spune:

-Aha, da; uite ce-am filmat eu acum câteva zile când au venit cu embargoul!

Apoi glasul studentului care intră-n conversaţie:

-Şi, unde aţi difuzat asta, pe ce canal?

- N-am difuzat; nu ţi-am spus că au venit cu embargoul?!... Pesemne că de asta ne-au convocat astăzi, dacă ai venit şi dumneata. Ca să ne dea drumul la difuzat sau, dimpotrivă, să facă apel la deontologie, la obligaţiile noastre democratice, la ce naiba îi mai duce mintea cu şmecheriile lor, ca să păstrăm secretele anchetei, chipurile „pentru buna ei desfăşurare"...

- Şi ce-aţi făcut până acum cu înregistrările?...

- Nimic!... Am mai scos câte-o poză, unde-am pus o explicaţie în doi peri ca să arătăm că suntem pe faţă - răspundea acela în vreme ce, pe un colţ de televizor se vedea un vagon de tren cu jandarmi descălţaţi care joacă table, un mecanic la fereastra locomotivei care doar dârdâie, dar nu mai scoate aburi, uşa unui vagon de marfă cu sigilii rupte pe care s-a scris cu cretă numărul 13...

- Nu de la dumneavoastră au ajuns la televiziunea aia din străinătate, că a ieşit scandalu?

- Nu; nu de la noi!... Exclus să fie de la noi!... Nu riscăm noi; nu... Dar riscă alţii.

- Alţii?

- Da; alţii. Riscă; e plin de mistere locul ăsta!... Cu cât îl vezi mai căcăcios, cu atât e mai plin de mistere!...

- Zău?

- Absolut!... E ca legea lui Murphy!... E zona cea mai dezavantajată din ţară, dar aici se-nvârt cei mai mulţi bani; sunt oamenii cei mai săraci, dar au cea mai costisitoare echipă de fotbal: "Flamura Câmpului"; ai auzit de ea; acum o vezi în Ligă, că au destui bani de şpagă... Ai auzit de „Flamura Câmpului"?

- Am auzit; dar nu-mi dădeam seama că e aici.

- Misteeerrreee! – proclama acela în tremolo ca-n filmele cu fantome - Numai mistere!... nici o fabrică, dar zeci de depozite; mai mulţi şomeri decât oriunde, dar cel mai elegant bordel!... „La Volkswagena"... Ai auzit de Volkswagena?

- N-am auzit.

- Ai să auzi!... Ohoho; şi încă cum!... Pe-aici trec puicuţele spre toată Europa!... Dar podul la Mocirloaia stă neterminat. Că nu-s bani... Pentru pod nu-s bani!... Pentru altele... Ei, facem târgu?

- Ce târg?

- Târgu!... Îţi dau ce-am filmat şi-mi dai ce-ai filmat!... Pe urmă, dacă vrei, intrăm în colaborare şi tragem împreună. Că, văd că ai scule bune... Facem?

- Să-ntreb... ăăă... adică să văd.

- Ai vreun şef, nu, care să-ţi dea voie...

- Ă,ă,ă... am o... Adică, da; am un profesor, e domn profesor care-mi îndrumă lucrarea...

Ştefoiu-Mocirloaia se gândea tocmai la ce-nseamnă marea iubire: La modul cum în ultima clipă, puştiul preferase să păstreze secretul Bombei sexi dând vina pe el. Îl amuza lucrul acesta; era şi amuzant şi scuzabil – îşi spunea el când, deodată intrigat, îşi dădu seama că era băgat în altceva. Glasul piţigăiat întreba:

-Şi, profesorul ăsta al tău, de unde ia şpaga?

- Şpaga?

- Şpaga pentru film; sau pentru secretu filmului. Doar n-o să-mi spui că lucraţi pe curate!... Aici, totul e mister, ţi-am spus eu!

- Noi lucrăm pe curate! – se încăpăţână puştiul, desigur, ca să nu-şi trădeze dulcineea şi nu ca să apere onoarea profesorului său – Noi...

- Lasă. Despre asta mai vorbim. Nu e important acum. Sunt multe mistere, ţi-am spus!... Acum facem trocul. Te interesează ce-am filmat eu?...

- N-aţi prea avut lumină... – schimbă puştiul vorba trăgând spre lecţiile la care profesorul îşi amintea că-i dăduse maxim.

- Lasă lumina, bre!... Mai ai jandarmi in pijama?... Mai ai vagon cu sigiliile rupte?

- Nu am.

- Atunci e clar că te interesează. Trebuie să ne conjugăm eforturile ca să descurcăm măcar câteva dintre mistere. Ţi-am spus eu: Cu cât crezi că oraşu ăsta-i mai căcăcios, cu atât o să vezi că-i mai plin de misteeeeeeee!...

CAPITOLUL SAPTESPREZECE

Din punct de vedere tehnic şi artistic, filmările următoare nu făceau doi bani. Erau realizate cu un aparat amatoristic, aproape neperformant şi având acele elemente simple de reglaj automat care, din punctul de vedere al specialistului, uniformizează totul. Un aparat din acelea care nu e decât un fel de anexă la întrebările apăsate, hărţuitoare, ale vocii subţiri, tot mai subţiată printr-o agresivitate de genul celei cu care, montându-se ei înşişi în rolul pe care-l au, înarmaţii ce descind într-un bârlog de infractori strigă din toţi bojocii, ca şi cum şi-ar ascunde frica să nu se tragă dinăuntru: „Deschide-ţi; poliţia!".

Tot astfel, glasul impulsivului gazetar mărunt şi înţepat care, mai înainte, pe nişte cadre generale cu trenul oprit in dreptul drumului de la bariera haltei Mocirloaia, relatând cu importanţă subiectul propriei sale investigaţii încheia cu ironicul „... Misteeeeeeee, stimaţi spectatori!...Urmăriţi şi dumneavoastră cele ce, dacă n-am fi investigat noi, procuratura n-ar mai fi descoperit în vecii vecilor...", glasul acela şi mai piţigăiat prin acutele autoritare ale interogării, clănţăne ca un cleşte care vrea să prindă şi să extragă declaraţia din gura celui cu care dialoghează:

-Spune, deci: ştii de ce eşti pus aici sub pază?

- Păi, domn procuror, - se aude bâlbâitul aceluia care crede că insolitul personaj ce-l chestionează ar putea avea o asemenea funcţie – eu sub paza jandarmilor sunt încă de la staţia de domiciliu şi mă aflu până la staţia de destinaţie, că aşa e regulamentul...

- Şi, care-i staţia de destinaţie?

- Păi, asta-i: că nu ştiu; că ni se spune pe parcurs, când primim o nouă foaie de parcurs, după ce trecem graniţa.

-Aha: Mare mister!... De-abia după ce treceţi graniţa, va să zică.

- De-abia; dacă nu suntem întorşi noi şi preia o altă locomotivă. Altfel, noi nu ştim traseul.

- Şi, dacă nu-l ştii, de ce-ai oprit aici?...

- Asta, domn procuror, n-are importanţă; am oprit şi eu ca omu...

- Ca omu?... Mare mister!

- Ca omu, domn procuror!

- Ai cerut voie de la jandarmi?

- N-am treabă cu ei, că ei joacă table în ultimul vagon; au şi televizor acolo; şi pături, care vrea, poat-să doarmă; dar eu...

- Ei, de ce te-ai oprit?... Dumneata...

-Eu...

- Mare mister! Zi domle ce-i cu dumneata?

- Opresc şi eu; de exemplu aici am nişte rude...

- Rude?... Şi ce fac rudele dumitale cu focoasele furate?!... Mister, nu?

- Focoase? Ferească Dumnezeu; n-au rudele mele nevoie de focoase!...

- Ha, ha! Ia uite ce mister: Rudele lui n-au nevoie de focoase... Dar de ce au nevoie, domle mecanic de locomotivă?... De ce au nevoie, dacă nu de focoasele care, acuma, mare mister, ziceţi că s-au furat?!

- Domn procuror, vă rog să nu mă băgaţi în treaba asta, domne; zău că n-am de-a face cu focoasele! - Faţa mecanicului, o faţă negricioasă pe care obiectivul, manevrat cam neîndemânatec descoperă ochii holbaţi, parcă spre pericolul acuzaţiei de care-şi dă seama că poate fi gravă, exprimă nevoia de contestare: Zău!... Eu... eu, vă rog domne, cu focoasele n-am de-a face.

- Dar cu ce ai de-a face? Hai, zi, domle misterios, că văd c-ai băgat-o pe mânecă! – se aude piţigăiatul glas satisfăcut din spatele camerei.

- Domne procuror, zău...

- Mare mister!... Spune, domle, cu ce ai de-a face dacă nu cu focoasele. Că trenu ăsta focoase duce; şi focoase s-au

furat; iar dumneata aici ai oprit şi aici s-a văzut că e sigiliul rupt.

- Belea, domne procuror; belea să se-ntâmple aşa; dar eu n-am nimic de-a face cu...

- Domle, ţi-am spus că se vede cu ochiu liber cum ai băgat-o pe mânecă; dumneata ascunzi un mister!... Spune care-i misteru!

- N-am mister, domne, am rude; v-am spus.

Şi, tot aşa, unul prescurtând apelativul „domnule" cu un „domle" interogativ, celălalt cu un „domne" care parcă-i subliniază rugămintea de a nu fi amestecat în treaba cu focoasele, se tatonează unul pe altul:

-Rude, domle?

- Rude domne; un fel de rude, v-am spus.

- Rude care vin aşa, la tren, ca să te vadă la faţă; că le e tare dor de dumneata, nu?

- Ei, domne, nu mă luaţi peste picior; nevastă-mea-i de-aici, de-aproape; d-aia am zis de rude...

- Războinice rude: Au nevoie de focoase!... Ia zi: rudele astea, sunt cumva de altă religie?... Umblă cu cămila prin deşert?... Bagă focosul în cocoaşa cămilei şi, hop, o face cămilă-capcană?... Zi, domle, unde bagă focosu, de vreme ce l-a furat de-aici!

- Dom pro... domne, nu mă băgaţi pe mine în treaba cu focoasele!... Eu ştiu că-i treabă cotoioasă; îmi dau şi eu seama!...

- Cotoioasă?

- Da; cotoioasă... Asta-i grav; e cu înarmare, e cu NATO... E cu CIA... Nu mă băgaţi pe mine în treburi din astea ca-n filme; vă rog domne!...

- Te-ai băgat singur, domle. Ai rupt sigiliile, sau ai lăsat să fie rupte...

- Sigiliile sunt treaba jandarmilor; nu a mea!

- Mare mister!... Şi, jandarmii unde erau?

- Păi, în vagonul lor; la televizor. Se uită la filme.

- Cât le-ai dat ca să se uite la filme, în loc să se uite la rudele dumitale?!

- Nu le-am dat... Ăăă... Nu le-am dat eu...

- Ei, uite că nu mai e mister!... Atunci, cine le-a dat?...

- Le-or fi dat ăia... care ziceam... rudele...

- Rudili?... Şi ce le-a dat?

- Nu ştiu. Le-o fi dat de-un coniac, de-o cafea...

- Ce vorbeşti?... Mare mister: Focoasele se cumpără acum pe coniac!

- V-am spus că nu e vorba de focoase?

- Nu e vorba de focoase?... Dar de ce domle? De ochii Maicii Domnului?...

- Dacă vreţi să ştiţi, eu habar n-aveam că transport focoase. Eu preiau trenul şi foaia de parcurs.

- N-o să te creadă nimeni că nu ştiai. Domle, dacă au dispărut focoase, ai încurcat-o. Asta-i crimă de război; ăsta-i jaf de armament; ne bagă-n belea cu NATO!...

- Ştiu, domn procuror, că mă uit şi eu la televizor şi văd filme cu spioni... Dar eu nu sunt băgat în aşa ceva. Ce am eu cu NATO, domne?

- Ce ai cu NATO?... Ai. Că ai oprit în halta Mocirloaia!... NATO caută pe satelit şi dă imediat de Mocirloaia. Acuma cred că vede şi focoasele ascunse la rudele dumitale...

- Da nu mi-s rude; am zis şi eu aşa!

- Aha, aha!... Nu ţi-s rude?... Dar ce afaceri ai cu ei. De ce opreşti tocmai aici? Ca să atragi la Mocirloaia toată supravegherea prin satelit?! Păi, ce crezi? De cum ai oprit, te-au fotografiat!

După o vreme, îndelungă vreme de frământare, de îndoială temătoare pe faţa negricioasă, de decizie oprită la jumătate, de gândire şi răzgândire şi sentiment al încolţelii citit în ochii bulbucaţi, mecanicul se vede cum cedează:

-Da io n-am nimic cu focoasele, domne; eu...

- E, e... ia zi: Tu!... Ce faci tu? – devine întrebarea intimă, acest „per-tu" demonstrând flerul de a se fi apropiat momentul smulgerii răspunsului: Ia zi, domle, ce afacere faci?

-Vă spun drept, domn procuror, eu le dau motorină. Opresc aici şi descarc motorină; din rezervoru meu, în rezervoru lor. Altceva nu fac!...

Urmează o tăietură şi figura omului cu cap rotund, cu faţă rotundă şi nas acvilin lipit exact în centrul ei, între ochii rotunzi, ca de pasăre, apare în prim plan demonstrând:

-Vedeţi, stimaţi spectatori; am spus eu că se ascund misteerrreee!. Afacerea asta e plină de mistere: Căutăm focoasele furate şi dăm peste motorina furată... Da, furată din rezervorul locomotivei unui tren păzit de un detaşament întreg de jandarmi. Să vedem ce spun jandarmii.

Dar jandarmii, se văd, îi urmăreşte obiectivul cum întorc spatele şi fug. Câţiva jandarmi fug de-a lungul trenului şi se caţără pe scara ultimului vagon dispărând înăuntru. Când camera, cu o mişcare tot neîndemânatecă, săltată, se-ntoarce invers, obiectivul ei prinde în plan mediu o uniformă de campanie, din aceea cu multe buzunare şi pete de camuflaj. Trece apoi peste un epolet cu tresă de ofiţer şi ajunge la o figură sprâncenată sub cozorocul şepcii uşoare, şi ea de camuflaj. O figură care se vrea autoritară, dar are ceva ciudat în expresia mustăţii şi a nărilor.

-Jandarmii ascultă de ordin; nu vorbesc oricând – încearcă acela să pună un punct categoric, împingând pieptul în faţă ca şi cum ar vrea să-l dea la o parte pe mecanicul care a vorbit prea mult.

Dar care e încă în centrul atenţiei, de vreme ce camera se-ntoarce spre el odată cu întrebarea piţigăiată:

-Dumnealui e comandantul jandarmilor?

Şi, în ciuda gestului nemulţumit pe care-l face militarul, mecanicul are cuvântul:

-Nu ştiu, domne; acuma-l văd. Se apropia de noi în timp ce mă filmaţi, şi-mi făcea semne. De-asta m-am şi grăbit să vă spun cu motorina, fiindcă el îmi făcea semne să tac. Ei, n-am tăcut, domne!... Pot să plec?

Urcă scara locomotivei, văzându-se acum că e foarte gras, în vreme ce ochiul camerei se-ndreaptă spre militarul care întreabă:

-Aveţi autorizaţie de filmare?

- Am; sigur că am! – se aude reporterul indignat.

Dar ofiţerul se dovedeşte mai deştept şi precaut:

-Ei bine, eu nu am autorizaţie să vă răspund nimic în legătură cu acest transport.

- Să vedem, atunci, ce ne puteţi spune despre tren, nu despre transport! – nu se lasă nici reporterul.

- Nu vă spun nimic. Nu vorbesc decât în faţa comandanţilor mei!

- Şi nu vreţi nici să vă prezentaţi spectatorilor noştri?... – foloseşte reporterul capcana cu obligaţiile democratice – Sunt contribuabilii care susţin bugetul din care vă luaţi leafa!

- Nu mă prezint decât în faţa comandanţilor mei.

- Sfidaţi transparenţa de care au nevoie contribuabilii?

- Nu sfidez nimic; n-am mandat să vorbesc despre transport. Asta e treaba beneficiarului.

- Domle, răspunsul e corect. Apreciez.

- Mulţumesc! – prinde acela nada fără să-şi dea seama, pentru că întrebarea se insinuează altfel:

- Nu vă-ntreb cu transportul; dar sunteţi comandantul acestei...

- Bine; răspund ca să vadă contribuabilii că totul e transparent: Sunt comandantul acestei...

- Acestei unităţi?

- Sunt purtător de cuvânt şi cel mai mare în grad. Da...

- Al acestei unităţi care are misiunea să păzească trenul?

- ...Care are misiunea să păzească trenul... - şi, deodată, ca şi cum ar protesta, ajunge la vorbele sale: Dar aceasta nu este o unitate.

- Atunci, ce este?

- Este grupa de jandarmi cu misiune paza acestui tren.

- Asta-i misiunea!

- Da. Asta-i misiunea; pot să vă spun, pentru că vorbesc despre misiunile noastre patriotice pe care e bine să le ştie spectatorii. Eu sunt purtător de cuvânt. Avem mai multe feluri de misiuni pe care le îndeplinim cu mândrie prin mai multe dispozitive – capătă glasul său chiar ton de reclamă comercială în căutare de clienţi şi se arată concesiv, spunând chiar un secret: De exemplu, paza acestui tren se face în dispozitiv unu la unu.

- Ce-nseamnă unu la unu? Ce mister ascunde asta?

- Nu e nici un mister: E un jandarm la un vagon. Atât au apreciat comandanţii, sau atâţi bani a avut beneficiarul ca să plătească pentru paza acestui tren.

- De unde ştiţi?

- Eu contrasemnez foile pentru contabilitate. Eu şi cu domnul maior confirmăm încasările care aduc beneficii la bugetul jandarmeriei; asta e important! – răspunde celălalt de abia acum arătând de ce se considera plin de răspundere birocratică, dar fără a-şi da seama că, prin asta, îi dăd timp gazetarului să-şi regleze tirul:

- Încasări pentru paza acestui tren, nu?

- :Şi a altora. Am vorbit la modul general, pentru ca telespectatorii, care sunt contribuabilii, să ştie că noi aducem beneficii – demonstrează acela că are bine învăţată o altă lecţie pentru care comandanţii pot să-l felicite că ştie să facă reclamă instituţiei lor democratice de pază şi oprimare.

Pesemne că, prin obiectiv, reporterul îi urmăreşte figura. I-o urmăreşte şi i-o descrie, ca şi cum ar căuta amănuntul acela prin care expresia mustăţii şi a nărilor are ceva ciudat. Şi reuşeşte să-l descopere: Personajul are buză de iepure. Da, buza lui de sus arată o mică cusătură care parcă o trage spre nară. De asta şi-a lăsat şi mustaţă: Ca să acopere cusătura. Cu toate că, exact unde este aceasta, părul creşte mai rar şi o trădează, ca şi prin nara puţin mai fixă decât cealaltă. Îi cercetează şi sprâncenele stufoase de sub cozoroc, iscodind şi acolo după vreo cicatrice, dar trădând faptul că, punând astfel întrebări scurte, gazetarul trage de timp ca şi cum ar căuta loc să-şi pună cursele:

- Aveţi, deci realizări bugetare.

- Da, avem realizări bugetare.

- Cu care vă mândriţi...

- Cu care ne mândrim.

- Din care puteţi plăti despăgubiri pentru pagubă...

- Pagubă?... Asta nu vă priveşte, asta pot să constate doar comandanţii mei.

- Aţi vorbit cu ei de curând?

- De ce vă interesează?

- Pentru că văd stilul unora dintre răspunsuri.

- Nu înţeleg.

- Sunt formulate recent; după ce a avut loc incidentul. Iar mecanicul zice că nu v-a văzut până acum. Înseamnă că aţi venit cu ele pregătite.

- Vă rog să nu insinuaţi; sunt comandantul acestei misiuni.

- De când?

- Nu interesează. Răspund de ea. Puteţi controla că eu am semnat actele faţă de beneficiar.

- Dar procesul verbal de rupere a sigiliilor?

- V-am spus că, despre transport, nu vă dau amănunte.

- Mare mister!...

- Resping ideea de mister. Noi suntem în slujba poporului, a contribuabilului – îşi face acela meseria - De ce mister?

- Vă răspund la întrebare cu o-ntrebare: Aveţi acum misiunea de pază a acestui tren, da?

- Da: A acestui tren.

- A acestui tren... Hm... Inclusiv motorina?

- Inclusiv motorina... Hm... Nu; nu inclusiv motorina.

- Şi de ce, mă rog, „nu inclusiv motorina"?

- Pentru că, aşa cum am spus, suntem în dispozitiv unu la unu – răspunde acela atât de prompt încât dovedeşte limpede că se gândise de mai înainte la aspectul juridic al răspunderii sale, sau învăţase acest răspuns pe care i-l dictase altcineva.

- Şi ce dacă sunteţi unu la unu?

- Unu la unu, înseamnă un jandarm la un vagon; dar nu şi la locomotivă – trădează acela de abia acum de ce fusese atât de comunicativ cu acest amănunt pe care-l subliniase înainte, fără să fi fost întrebat: Unu la unu!...

- Aha!... Mari misteeerrreee!... Inseamnă că trenul e păzit de jandarmi dar locomotiva poate să se fure!

- Aşa a fost contractul; dacă n-au vrut să plătească unu la unu plus încă unu! – răspunde militarul tot rigid, dar cu satisfacţia de a-l încuia pe celălalt.

Însă, cu mărunţul rubicond care are şi faţă rotundă, nu-i merge:

-Tot misteerrreee!... Să zicem că, la motorină, răspunsul ţine; dar la vagonul numărul treisprezece?

- Vagonul numărul treisprezece nu are legătură cu motorina!

Atunci, satisfacţia trece pe faţa reporterului luminând-o într-o expresie rea, de şah mat demonstrat categoric:

- Vagonul numărul treisprezece are sigiliile rupte, iar din el lipsesc focoasele pe care NATO le caută acum prin satelit. Aşa că, spuneţi-mi: Nu cumva s-a întâmplat aceasta pentru că, jandarmii, ne fiind în dispozitiv unu la unu plus unu, ci numai în dispozitiv unu la unu, n-au mai coborât din tren şi n-au mai păzit vagonul numărul treisprezece?... Spuneţi: Nu pentru că... Hm, înţelegeţi misterul: Pentru că... - Şi, deodată îşi dezvăluie perfidia: Ticălosule, te faci că nu mă cunoşti!... Ti-am filmat buza de iepure, pe care ţi-am mai filmat-o de nenumărate ori. Când e nevoie de o minciună în oraşul ăsta, tu eşti cel pus să vorbească!... Eşti minciuna oraşului; nu comandant, nu purtător de cuvânt!... Te faci că nu mă cunoşti, a?!... Pentru ce te faci că nu mă cunoşti, fantomă mincinoasă?!

Militarul constata că n-are cum să fugă, se-nfurie, se poticni şi, deodată, strigă ca la raport:

-Pentru că... Am spus: Nu vorbesc decât în faţa comandanţilor mei!

- Dar dacă motorina are legătură cu coniacul?
- Nu vorbesc decât în faţa comandanţilor mei!
- Dar dacă coniacul are legătură cu ruperea sigiliilor?
- Nu vorbesc decât în faţa comandanţilor mei!
- Dar dacă...
- Nu vorbesc decât în faţa comadanţilor mei!
- Dar...
- Nu vorbesc decât în faţa comandanţilor mei!

Atunci gazetarul nu se mai putu menţine crispat pe acelaşi tir de întrebări; se relaxă lăsându-l în plata Domnului şi, într-un quod erat demonstrandum, păru să ceară mărturia spectatorilor:

-Mă, da bine i-a mai dresat domne!... Misteerrreee, stimaţi spectatori. Se fură focoase, stimaţi spectatori!... Se fură de sub nasul lor focoasele pe care, fie vorba-ntre noi, stimaţi spectatori, pesemne că le avem înregistrate la NATO, sau le avem ascunse de NATO, sau le avem chiar furate de la NATO şi le lăsăm la rândul nostru să ne fie furate de alţii; alimentăm, cum s-ar zice, ferească Dumnezeu, terorismul mondial iar el, comandantul jandarmilor puşi să păzească trenul, puşi să păzească, la fiecare oprire, întregul terasament, angajaţi pentru paza armată a

acestui transport...ăăă... transport şi el armat, dar astea sunt misteeerrreee pe care le vom discuta în altă emisiune, aşa că să ia notă cei responsabili!...Ă, ă, ă... acest ofiţer, pe care eu îl ştiu că nu e şi că lucrează în altă parte, despre care – mare mister! – mi se spune acum că e comandantul, dar a ajuns la tren doar după incident, fiindcă mecanicul, căruia el îi făcea semn să nu vorbească, mi-a declarat că nu-l cunoaşte şi nu l-a văzut niciodată, nici măcar când jandarmii au luat coniacul pe geam, tocmai ca să nu se dea jos din vagonul lor şi să nu vadă nimic – mare mister, stimaţi spectatori! – acest ofiţer trimis pesemne ca să muşamalizeze, nu are răspunsuri în faţa întrebărilor fireşti pe care noi, ca reprezentanţi ai opiniei publice trebuie să le punem. Îl ştiu de mult, stimaţi spectatori, mă lovesc de el peste tot!... Ăsta cu buza de iepure e scos în faţă de câte ori vor să ascundă ceva şi să lase impresia că aici e locul amărât în care nu se-ntâmplă nimic. Dar aţi văzut şi dumneavoastră că nu are răspunsuri!... Adică, stimaţi spectatori care urmăriţi aici misteeerrreee, acest ofiţer care a fost trimis cu răspunsuri pregătite, atunci când nu le mai are pregătite răspunde... Cum să mă exprim eu?... Da: Răspunde aşa cum a răspuns împuşcatu la Târgovişte!

Urma coada emisiunii cu însemnările de rigoare, pe fondul copierii căreia se auzea întrebarea studentului:

-Şi când aţi difuzat asta?

- Păi ce, crezi că m-au lăsat s-o difuzez?!

- Nu?

- Misteeerrreee, iubitule. Au anunţat embargou până azi, când procurorii de la biroul operaţional vor face primele declaraţii... Dacă vor face!... Dacă...

Profesorul nu mai e, însă, atent la asta. Pus pe gânduri, se duce la înregistrarea de mai înainte, cea de la conferinţa de presă, filmată cu mână sigură de studentul său. Dă înainte, dă înapoi, caută şi, până la urmă, printre figurile cele mai agresive ale celor care-şi rostogolesc întrebările către masa unde stau vicepreşedintele şi Bomba sexi, chiar fluturând în mână aceeaşi pălărie de explorator cu şirag de dinţi de crocodil în loc de panglică, descoperă figura rotund interogatoare a personajului cu investigaţia căruia s-a delectat câteva minute mai devreme.

Putea şi acest gazetar să fie unul dintre spionii care-i suflau în ceafă. Dădea de bănuit şi prin apariţia în mai multe locuri şi prin modul în care cunoştea ascensiunea matrapazlâcurilor ce alimentau misterele acestei localităţi. Ba faptul că încheiase ameninţând cu dezvăluirile lui care erau numai la început, urmând altele, în crescendo, îl arătau dispus a spiona orice pistă care ar putea clătina situaţia multor persoane suspuse... El nu era o pistă, dar se trăgea din acea localitate cu misterele puse sub observaţie şi, poate de aceea...

CAPITOLUL OPTSPREZECE

„Sunt foarte fericit, domnule profesor, şi vă mulţumesc pentru tot ce am învăţat de la Dumneavoastră, dar în special pentru înţelegerea unică a conceptului actualitatea pe viu,care este contribuţia Dumneavoastră la marea artă a filmului. Principiul esenţial pe care ni l-aţi impus prin concepţia dumneavoastră, acela de a fi stăpâni pe toate tehnicile pentru a surprinde în ineditul oferit de actualitate efecte mai mari şi mai emoţionante decât orice compoziţie pregătită şi elaborată artistic, a dat roade; succesul meu cu subiectul pentru care am fost trimis aici se datorează acestei ştiinţe pe care am învăţat-o de la Dumneavoastră şi, aşa cum ne-aţi citat din preceptele marilor artişti, exprimarea pasiunii artistice prin precizie tehnică va fi mottoul lucrării mele... Mi-am atins visul, domnule profesor. Şefa mea a fost atât de mulţumită de ce i-am trimis ca informaţie nouă de aici, încât a venit special la mine ca să mă îndrume mai bine. Sau, poate că şefii şefei mele au fost mulţumiţi, iar ea a venit la mine să mă răsplătească şi să mă încurajeze să merg mai adânc, mai iscoditor, să punem pe tapet toată realitatea ascunsă în mistere. Dar esenţial este că a venit ea personal la mine ca să mă îndrume!... Şi m-a îndrumat, domnule profesor!... Ba, chiar, m-a şi sărutat!... Domnule profesor: Şefa, dulcea mea şefă m-a sărutat!... M-a sărutat şi, atunci, eu am prins curaj spunându-i cât de mult o doresc; şi...

Aşa începea mesajul electronic ce însoţea noile materiale filmate puse în ataşament. Mesaj ce se simţea scris dintr-o

singură răsuflare. Răsuflarea unei fericiri imense, care-l făcea pe profesor chiar mai curios în legătură cu toate sensurile ei, decât cu filmările propriu zise. Îi dădea un sentiment de nostalgie şi tinereţe mult mai cuprinzător decât ştiinţele filmice pe care i le ridica în slăvi studentul său. Îl făcea, chiar, să se gândească la statura deşirată a aceluia, cu trăsături alungite şi braţe alungindu-se în atârnare, făcute parcă pentru mişcări neîndemânatice în faţa femeilor. Cum erau şi ale lui în tinereţe: Pe cât de mari şi lungi, pe atât de neîndemânatice, bălăbănindu-se incoerent în beţia fericirii puerile: „...Şefa, dulcea mea şefă m-a sărutat!"...

Nu numai că nu se mai grăbea să caute ataşamentul cu filmările, dar nici măcar să termine de citit mesajul... Se uita la literele strălucind pe monitor, dar toate erau ca nişte steluţe clipind. Clipind şi conturând o fotografie veche, tremurândă, ca atunci când pixelii insuficienţi nu prea dau claritate. Clară era numai propoziţiunea aceea care i se lumina teribil: „...Şefa, dulcea mea şefă m-a sărutat!"... Era deosebit de clară. Ca un memento; ca o permanenţă; ca o trăire a lui, inspirată din ce-i scria tânărul; sau ca o inspiraţie a tânărului din ce fusese odinioară trăirea profesorului său. Iar, ca o consecinţă a interferării celor două posibile cauze, celelalte litere ale mesajului, cele sclipitoare şi incoerente, în loc să se aşeze în rânduri bine paginate pentru disciplina formei scrise, luau formele haotice ale răspândirii pixelilor ce înlocuiau granulaţia emulsiei de argint de pe clişeele de odinioară. Luau poziţii haotice faţă de disciplina liniilor pe care ar fi trebuit să le reprezinte; dar, de fapt, se aşezau în diversitatea multicoloră a luminilor, umbrelor şi nuanţelor ce conturau şi întruchipau portretul... PORTRETUL!... Cu litere mari, de importanţă şi semnificaţie totală, pentru că era portretul femeii visurilor lui!

Iar dulcea şefă al cărei sărut a provocat atâta fericire, nu mai era tentanta femeie înfloritoare astăzi printre politicieni dubioşi, ci la fel de tentanta stea a oraşului de odinioară, dorită de provincialii acelei urbe. La fel cum fericul care primise sărutul nu era studentul beneficiind astăzi de toate mijloacele electronice prin care orice imagine prezentă putea exista în timp real concomitent oriunde în lume, ci împătimitul amator de pe

vremuri, cu degetele îngălbenite de soluţii care, din camere obscure şi băi cu săruri, producea greu, tenace, alchimia frumuseţilor fixate pe hârtia fotografică. Iar drama, drama care se afla în spatele acestui sărut, chiar dacă ar fi cerut aceeaşi răzbunare, era, spre deosebire de cinismul răfuielilor în aspiraţiile pragmatice de astăzi, încă plină de dramaticul romantism al altor timpuri. Sărutul despre care era vorba astăzi, îl purta pe profesor înspre atunci, nu numai prin asemănarea dăruirii lui gratuite, pe un obraz recompensat astfel pentru răzbunarea pe care o producea către un altul, ci şi cu scormonirea pe care încă o mai simţea în nevoia de a defini setimentele răzbunătoare ale femeii care nu se putea gândi la iubirea lui, câtă vreme pulsa în ea acea durere nerăzbunată a amantei abandonate, a şocului lunecării din braţele unei iubiri pasionale în mocirla invectivei invidioase.

De unde ştia că era vorba de răzbunare?... Presimţea. Chinurile lui pentru a reconstitui (ulterior sărutului pe care i l-a dat femeia visurilor sale) ce fusese în sufletul ei atunci când s-a petrecut acel moment care, pe el îl făcea să se simtă răsfăţat de îngeri, dar la ea nu era decât o mică duioşie îndulcindu-i răzbunătoarea disperare de frumoasă femeie părăsită, îl ajutau acum să întrevadă cam ce bântuie sufleţelul menit să fie vesel şi damic al frumuseţii catalogată foarte terestru, în cinismul vieţii de azi care nu mai are nimic romanţios, a fi Bomba sexi. Bombiţa care se gudură goală pe trupul lui Muşcatu, numai pentru că de multă vreme vrea să-i dea o lecţie celuilalt, bărbatului vulgar pe care, poate, l-o fi iubit când acela o plătea la Volkswagena, dar acum i se simţea superioară şi voia să-i ia locul de deputat.

Pentru că, frumoasa visurilor lui încă adolescentine, devenind apoi tremurătoarea femeie care l-a sărutat şi, poate, chiar i s-a dăruit, dar nu lui, ci doar s-a dăruit, în general, aşa cum s-ar fi dăruit oricui şi cumn chiar s-a dăruit multora, prea multora, poate, numai şi numai din nostalgia ei pentru altul, trăia atunci marea dramă a frumoasei izolate prin bârfa unei societăţi ostile şi invidioase: Bărbaţii pentru că nu ajungeau la ea, femeile pentru că n-ar fi ajuns nici o dată ca ea! Erau invidiate laolaltă şi frumuseţea ei de neatins pentru majoritatea bârfitorilor, dar şi poziţia înaltă a acelui bărbat frumos şi

capabil, al cărui amor nu putuse rămâne secret prea multă vreme. Şi, atunci, fără a se şti dacă era adevărat sau nu, fără a păsa cuiva dacă era adevărat sau nu, după ce, cu ipocrizia acelor vremuri în care trona morala făţarnică a bigotismului tovărăşesc, l-au judecat pe bărbat şi l-au exilat în altă parte, ca să-l îndepărteze de ea definitiv, au folosit şi ipocrizia bârfitorilor dintotdeauna făcând să circule zvonuri, nu se ştie cât de reale, despre modul secret în care voluptăţile ei puteau fi cumpărate pe tarife grele. Da, aşa se spunea: Că bărbaţii râvneau la ea pentru că avea tarife prea mari; şi nu că ea se răzbuna pe ei cerându-le cu cinism cât nu face, tocmai pentru a se răzbuna pe cel care o părăsise.

Iar fotografia pe care i-o făcuse el, PORTRETUL ce-i descria întreaga candoare a frumuseţii, fusese pentru ea ca o speranţă către reacţiile din inima celui obligat s-o părăsească. Atracţia reconfirmată de acel portret răsărit din toată dragostea junelui admirator, era pentru ea speranţa recâştigării bărbatului matur la care nu putea renunţa. Pentru ca dezamăgirea aşteptărilor deşarte, pesemne, s-o arunce-n braţele altora, aşa cum bârfea lumea. Să-i dea cinismul de a-i încasa neiertător pe bărbaţii ce râvneau la ea, tocmai pentru a le arăta că, avându-i, ea nu li se dăruieşte, ci-i taxează. Îi taxa lăsându-i s-o folosească fără nici o satisfacţie ci, dimpotrivă, demonstrându-le în intimitatea ei că erau mărunţi şi neputincioşi şi incapabili să-i facă vreo plăcere. Îi umilea în aşa fel încât să-i facă să n-o mai caute a doua oară, să nu mai îndrăznească a doua oară, sau chiar să le fie teamă de ea, de răceala ei, de cinismul ei direct-comercial, aşa cum i se dusese buhul. Şi, doar pe el, adolescentul curat care-o văzuse, poate, chiar mai frumoasă decât era, răsplătindu-l cu nostalgice mângâieri în sinceritatea de a-i spune c-o face să-şi amintească de celălalt. Ne fiindu-i jenă; sau, din ce în ce fiindu-i mai puţină jenă să plângă cu obrazul duios aşezat pe pieptul său încă lipsit de păr...

Au fost cele mai frumoase zile din toată viaţa lui. O poate spune acum cu întreaga convingere şi în gura mare. Chiar dacă o aştepta să vină de la alţi bărbaţi!... Sau, mai degrabă o bănuia făcând asta, pentru că tăcerea ei era de piatră, ca şi dispreţul pe care nu se sfia să-l arate celor care râvneau la ea, tocmai

acceptându-le ofertele ca o răzbunare pe lumea lor fățarnică ce-o adusese în starea aceea. Au fost mirifice acele zile din ultima vacanță cu iz provincial, fiindcă ea, căutându-l tot mai mult și oferindu-i un amor tot mai frenetic, îl făcea să simtă că era singurul căruia i se dăruia. Și era falnic; era fericit chiar la gândul că-l înlocuiește pe cel cu adevărat iubit, care se prefăcea tot mai mult în abur și legendă. Nu-i păsa că realul motiv era al răzbunărilor ei pe cei care-o doreau provocându-i dispreţul. Dispreț de regină rece și dominatoare, ce devenea prințesa micuță și tristă numai atunci când își găsea culcuș la pieptul său adolescentin dezmierdându-i-l cu buze tremurânde... Și nu-i păsa când, în dăruirea ei, femeia ce-i aburea urechea în fierbințeala dăruirii șoptea numele celuilalt, sau scăpa în tremolo numele celuilalt odată cu un tremurător lungit orgasm. Nu-i păsa; se obliga și el să fie bărbat rece. Se abținea de la instinctele dihotomice: de a o strânge de gât sau de a izbucni în plâns; se obliga să fie mândru dându-și asigurări că ceilalți, plătitorii taxați rece de bani din care se-nfrupta și el, nu aveau parte de o asemenea dezmierdare... Ah, dulce dezmierdare, trezită de afirmația cu semnificații atât de recente pe care i le aducea mesajul studentului:

„Șefa, dulcea mea șefă m-a sărutat!... M-a sărutat și, atunci, eu am prins curaj spunându-i cât de mult o doresc; și... – continua scrisoarea - ... și ea mi-a spus, exact cum mi-ați spus Dumneavoastră, de asta îndrăznesc să vă mărturisesc asemenea lucruri intime: mi-a spus că și-a dat seama de pasiunea mea dupa cum o filmam, după cum obiectivul meu îi mângâia profilul și expresia feții. Deci și-a dat seama de efectul artistic al sentimentelor, domnule profesor, exact cum ne-ați învățat Dumneavoastră!...

Iar profesorul, citind asta, lăsa la o parte flatările în ce privește învățătura deprinsă de la el, atent doar la celelalte: La cele pentru care ar fi trebuit să-l căineze sau să-l fericească pe student. Să-l fericească pentru sentimentele pe care le trăia în sinea sa, sentimentele care exultau în trăirile sale inflamându-i bucuriile iubirii și să-l căineze pentru necunoașterea misterelor ce-o animau cu adevărat pe admirata sa. Pentru pericolul pe care-l prezentau acestea. Pentru drama în care avea să cadă când nu va mai avea cum să se desprindă din plasa lor.

Fiindcă femeia asta apetisantă, care parcă-şi împărţea dragostea către toţi, era plină de mistere, dacă nu cumva, ea însăşi era un mister. Un mister la care, faptul că trăia cu puternicul politician tartor al corupţiei şi al relaţiilor pseudodemocratice, era numai vârful de aisberg. Un mister teribil de bine fardat, teribil de bine coafat, teribil de bine drapat în croieli provocatoare, în expresie strălucitoare, în cosmetice costisitoare şi în tot ce face dintr-o fiinţă vie un simbol. De data asta chiar un sex-simbol menit să ia mințile-ntr-atât, încât bărbaţiii, cu cât îşi dau seama mai mult de artificialitatea lui, cu atât le pasă mai puţin şi cu atât se reped mai prosteşte cu mutra-nainte, făcând saltul acela stupid care poate să-i coste apoi o întreagă viaţă de regret şi defulare. Parcă ar scrie pe ea, mare şi sfidător: „nadă pentru masculi tâmpiţi şi lipsiţi de scrupule". Iar nada, nu e numai nadă, nu e numai o frumoasă nadă făcută să învingă orice rezistenţă şi orice apatie, ci, în acelaşi timp, e plină de mistere. De „misteerrreee", cum pronunţă vocea piţigăiată a gazetarului aceluia care se dă de la presa locală, dar se dovedeşte a fi şi el „plin de misteerrreee", apărând în conferinţa de presă care s-a ţinut la centru. O nadă, poate a altora, care îşi au şi ei misterele lor, dar plină de propriile sale mistere. Sau, mai bine zis: Plină de un mare mister prin care reuşeşte să te învăluie. Mai ales dacă te simţi un puşti îndrăgostit, cum s-a simţit şi el cândva, aşa că ştie prea bine, chiar dacă studentul nu i-ar da prea multe amănunte.

„... Să vă dau exemplu, domnule profesor – continua mesajul – sunt câteva filmări pe care nu vi le-am trimis; pentru că erau secrete şi i-am promis ei să nu le vadă nimeni. Dar tot prin cele învăţate de la Dumneavoastră le-am realizat. E vorba de filmări cu camera ascunsă, sau de la distanţă, wireless, precum aceea din biroul parlamentar în care am filmat-o intrând îndată ce am ajuns acolo. Chiar ea a fixat obiectivul ascuns aşa cum am învăţat-o, în vreme ce eu stăteam în antecameră filmând peisaje pe fereastră. Iar când a văzut rezultatele, a telefonat la Bucureşti şi a cumpărat încă două obiective din acelea minuscule. Unul l-am montat la doamna cu numele acela ciudat: Volkswagena, care pare unsă cu toate alifiile, iar şefa mea e intimă cu ea, că-i spune tanti chiar dacă

uneori o pune la punct. Altul îl am de rezervă, iar ceea ce recuperez va rămâne în dotarea noastră, a facultății; din acest motiv v-am scris și despre aceste amănunte.

Așa se încheia, scris dintr-o suflare în nevoia de mărturisire, mesajul ce însoțea cele două filmări pe care profesorul amâna să le vadă, împins mai degrabă spre meditația asupra legăturilor dintre ce știa el despre locurile sale de baștină și amănuntele pe care candoarea studentului îndrăgostit le comunica cu încredere mentorului său.

I le comunica sincer și deschis în admirația sa, dar fără să-și dea seama de tulburătoarele amintiri pe care le putea, astfel, produce.

În loc să se uite la cele noi, profesorul se întorcea iarăși la filmarea conferinței de presă de la care pornise totul, reluând-o și căutând secvențele sau, uneori, chiar cadrele, în care studentul său demonstrase inefabilul acelei trăiri cu adevărat artistice mângâind cu delicatețe portretul personajului. Cu intuiție, meșteșug și, mai ales, o înfocată trăire interioară pe care numai privirea unui profesionist o putea descifra la adevărata ei tensiune și pasiune. Dar, cu toate că scăpase în fața acelor filmări exclamația sa cu Fidias și Pigmalion, Ștefoiu-Mocirloaia nu o făcea, așa cum s-ar fi putut crede, din dorința de a aprecia calitățile învățăcelului său; și nici din cea de a se convinge o dată în plus că arta sa se continua prin arta aceluia, sau că experiența sa devenea școală, proliferându-se prin acela, ca și prin alții și ridicându-i lui statuia cu lauri. Nu asemenea orgolii îi animau dulcea-tulburată stare în care se afla, ci convingerea din ce în ce mai fermă că trăsăturile celei filmate cu mijloacele sofisticate ale digitalului, le calchiau, le repetau, le reproduceau pe cele ale portretului pe obișnuita hârtie fotografică a vremii, din care trăirea sa făcuse cândva operă de artă. Mărea, micșora, inversa cursul, răsturna profilul, îl întorcea, îl amănunțea descoperind tot mai mult, tot mai cert, tot mai convins, identitatea cu ceea ce fusese idealul tinereții lui. Făcea asta cu din ce în ce mai multă fervoare, indiferent dacă ar fi fost vorba de gândul că persoana ideală putea fi aceeași, sau că idealul conținut de ambele chipuri era același.

Și, sărind extaziat de la câte o fotogramă la alta, se trezi plutind în mirajul asemănării celor două ființe care păreau a se

continua una pe alta. Până când, parcă devenind intim cu ambele, îşi simţi exaltarea minată de dubioase sentimente care-l făceau să se alinte pe lângă imaginea celei de astăzi. Da: se alinta insistent, ca şi cum şi-ar fi manifestat dorinţa, sau rugămintea, sau nevoia de a fi alintat. Dar făcea asta întrebându-se, totuşi, precaut:

-... Oare chiar îi spune lui Volkswagena „tanti"?!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Ridicat în căutarea unei concluzii, nasul profesorului trăda înverşunarea pe ceea ce îi mirosea suspect: Păi, dacă-i spune Tanti, înseamnă că...

Îşi amintea că şi femeia visurilor lui avea o „tanti"... O tanti, o colegă de serviciu ceva mai vârstnică, dar plină de draci care înnebuneau şefii ţinuţi în zgardă de morala proletară, dar învăţaţi ca, după orele de servici, să asculte de ea, care era o modestă salariată. Pentru că, pe vremea aceea, toţi trebuiau să fie oameni ai muncii şi nu se permiteau iniţiative particulare. Mai ales din acelea în luxul cărora se lăfăia astăzi Volkswagena, sediul ei devenind un fel de placă turnantă a vieţii de noapte a oraşului şi a întregii zone, până la localităţi mari, centre comerciale şi administrative puternice, cărora Volkswagena le devenea un centru „Eros". Şi nu numai atât, pentru că, prin ea, laolată cu fraţii ei în clanul fondat de tatăl lor care era printre întemeietorii meseriei de plecat în străinătate la cules portofele şi alte furăciuni, se făceau mai multe afaceri dubioase, placa turnantă acoperind mai multe domenii a ceea ce se numeşte bişniţă, practicându-se cât mai fără acte. În acest mod, ajunsese a mişuna pe acolo o clientelă aleasă de interlopi ce poposeau special pentru ea în localitate şi de fete cu aspiraţii spre trotuare occidentale ce făceau la ea tranzitul.

În comparaţie cu prima tanti, cea din tinereţea lui, acum putea fi vorba de o adevărată afacere a plăcerilor şi ilegalităţii; sau chiar a plăcerii ilegalităţii. Cea de demult era o alt fel de

tanti, mai modestă, la care se strângeau colegele de serviciu acceptându-i pe barosanii de atunci, care veneau cu daruri, în special, alimentare: Şeful abatorului, şeful vinalcoolului, şeful de la avicola, doctorii şpăgari, cârciumarii şi responsabilii unor magazine sau depozite ce câştigau din cântar şi metru, convertind mereu la tagma lor miliţieni sau activişti ce ţineau şestul. Dar pe vremea aceea nu se produceau măscări. Se jucau numai pietre sau gaj, făcându-se lipitura. Tanti avea suflet mare şi grijă să peţească fetele, chiar şi pentru un timp mai scurt decât căsnicia.

Volkswagena, însă, în lumea asta unde nu mai făceai distincţia dintre hainele de firmă şi hainele second-hand, nici dintre hoţia politică şi hoţia propriu zisă, avea relaţii mari, numere de telefoane celulare ale unor importante persoane, ca şi ale unor femei celebre scumpe la preţ. Venită cu ceva cheag făcut pe străzile rău famate din occident, ea dezvoltase vertiginos tradiţia întreruptă a acestei localităţi în care, cândva, singura clădire cu etaj era a hotelului cu fete pentru generozitatea hoţilor de cai ce rămâneau să petreacă pe bani mulţi scoşi din teşchereaua plină după ce făcuseră nevăzute hergheliiile. Era o clădire bizară, înaltă cum se construiau numai morile pe vremea aceea, cu coridoare lungi în care dădeau şi ferestrele şi uşile camerelor, arătând spre stradă, după moda orientală, doar zidurile. Prin care nu puteau nici să intre şi să te căsăpească duşmanii când tu erai în plăceri, dar nici să sară pe neprevăzute clienţii care ar fi tentat să plece neplătind. O clădire ciudată, cu ochiuri mici de aerisire la pod, intrarea căreia era păzită întotdeauna de câţiva gealaţi muşchiuloşi care, ca să nu stea degeaba, făceau şi efortul de a vinde acadele sau tabac, sau a plimba ibricele de cafea pe plite cu nisip fierbinte în faţa trecătorilor veniţi la târg. Păstrându-şi şi acum hrubele folosite ca depozit şi un zid ars sprijinind gheretele negustorilor acolo, în buza oborului care, din nucleu de centru negustoresc al zonei în jurul căruia se dezvoltase aşezarea, rămăsese acum ca o periferie, casa asta dăinuia în înălţimea ei unică deasupra câmpiei încă de pe vremea întemeierii târgului ca buric de lume; cu mult înainte ca moşierii din jur să-şi ridice şi ei casele boiereşti sau clădirile publice, apoi abia venind linia şerpuită a trenului, care şi-a stabilit gara cu semafoare şi pompă de apă.

De la care se alimentau şi câteva ţâşnitori prefigurând parcă băile cu jacuzzi din jurul saunei pe care Volkswagena o construise alături stabilimentului ei. Construcţie nouă, modern dotată întru delectarea clienţilor cu băieşiţe şi maseuze bine educate, pe unele dintre ele chiar înscriindu-le la facultăţile unde avea clientelă profesorală. Pentru că, aşa modest ca existenţă cum părea el, oraşul X... era la cea mai convenabilă distanţă de câteva municipii şi chiar de Capitală: Nici prea lungă, ca să te sperie drumul, dar nici prea scurtă, ca să nu ai siguranţa unei escapade adevărate. Era şi ăsta, desigur, unul dintre misterele despre care vorbea gazetarul cu glas piţigăiat.

Aşa că, de vreme ce-i şi spunea tanti, era şi atât de bine introdusă în lumea afacerilor din politică, sau în cea a politicilor din afaceri, frumoasa Bomba sexi putea fi dintre acele fete de prospătură, pentru furnizarea cărora către clientela aleasă veneau uneori la Volkswagena somptuoase maşini din Capitală. Întreprinzătoarea patroană ştia să fie mămoasă cu fetele mai sărace, racolate din satele unde nu mai aveau şcoală de urmat, sau chiar de pe lângă liceu. Le ajuta să se emancipeze atât cât o ducea şi pe ea mintea, adică măcar cosmetic şi-n comportamentul cu bărbaţii; iar unora mai deştepte le făcea asemenea lipituri încât să fie susţinute în continuarea studiilor la care ea nu se mai pricepea, dar apela la faimoşii intelectuali cărora li le plasa. Se spunea că pe una o făcuse studentă-n Italia, unde ajunsese în cercul de petreceri mondene al lui Berlusconi şi fusese atât de deşteaptă încât îşi terminase şi facultatea, îi trimisese şi lui taică-său bani ca să cumpere o moară. Dar erau şi altele în care trezea instinctul de pricepere la bărbaţi şi le învăţa a fi îndrăzneţe în lumea de astăzi care nu mai are prejudecăţi, dispărându-i pragul precis dintre prostituţia trupească şi cea din relaţiile sociale. Pentru că ea însăşi, Volkswagena care de-abia silabisea titlurile din ziare dar citea cu mare viteză în tarot, prin modul cum făcea parte din lumea influentă fără a-i mai fi blamată meseria, era exemplul evident al modului cum se amestecau viciile trupeşti cu cele morale în lumea de astăzi, parvenirea îngropând pe veci năravul demodat al preceptelor morale. Crescute astfel, fetele, chiar dacă treceau examenele fără a mai învăţa carte, învăţau cu brio cum să-şi

facă interesul şi, în funcţie de inteligenţă, ajungeau chiar la o carieră pe măsură.

Din datele pe care le avea profesorul, sau, mai bine zis, pe care începuse să le strângă plin de străduanie, ca pentru un interes de cercetare ştiinţifică, rezulta faptul că Bombiţa lui, Bomba sexi făcuse o asemenea carieră. Ca dovadă că fusese trimisă şi-n America pentru superioare studii de marketing politic. Lucrul acesta i se subliniase încă de când privea primele filmări, dar amănuntele care-l puseseră pe gânduri împingându-l să facă legături chiar cu locurile sale natale i le-a oferit prodecanul cel întreprinzător, pe care nu-l putea suferi, dar trebuia să se stăpânească recunoscându-l foarte îndemânatic în a găsi comenzi pentru a susţine şi suplimenta veniturile facultăţii. Iar, cum acela ajunsese să facă aşa ceva învârtindu-se prin lumea comerţului politic care amesteca publicitatea cu propaganda, îşi ascuţise flerul prin care mirosea şi evalua această lume, aşa că oferea întotdeauna informaţii valoroase.

-A, asta e tare! – îi spusese de prima dată când veni vorba – Damă de prezent cu mare viitor! N-are mamă, n-are tată, n-are iubit; totul la ea e la plural. Adică, poate să facă din oricine şi mamă care-o ocroteşte, şi tată care-o finanţează şi iubit pe care-l jumuleşte. De asta are cât mai mulţi şi lucrează pe cât mai multe fronturi. Înţelegi?

- Înţeleg eu cumva; dar...

- Profesore, la una ca asta nu merge cu „dar" – îi simţi acela ezitarea, sau nemulţumirea, sau neconcordanţa cu imaginea pe care şi-o făcuse anticipat – la asta, ca mulţi, îţi aştepţi rândul până-ţi spune „dragule" şi răspunzi prompt, până nu trece la altul!... Numai bossul cel mare, despre care se zice c-o cultivă din când în când, cred că poate s-o facă în funcţie de timpul lui, nu al ei... – îi spuse acela făcându-l să-nghită-n sec amintindu-şi de filmarea pe care o primise în mod atât de misterios, dar obligându-se să nu scape vreo indiscreţie în legătură cu aşa ceva.

Cu ştiinţa sa de a transforma bârfele-n informaţii şi invers, prodecanul îi mai spusese că superba femeie, nu numai că fusese la acele studii de pe muchea secretelor politice ale puternicelor State şi că le absolvise cu succes; dar că, prin faptul că învăţase bine mai înainte şi alte lucruri, nu neapărat cu

caracter academic, îşi făcuse acolo, în Marile State, aşa cum ştia ea din micuţa noastră ţărişoară, o serie de legături al căror grad de intimitate îi cam speria pe unii dintre oamenii noştri politici. Sau, în ori ce caz, îi făcea s-o cultive cu respect, să n-o mai jignească dorind-o fiziceşte, abţinându-se de la a-i mai cere favoruri sentimentale şi supunându-i-se bucuroşi că puteau avea avantaje de pe urma relaţiilor ei. Pentru că, în destul de scurtul stagiu pe care îl făcuse acolo, ea îşi crease intrări şi, cum se zice în limbaj modern „linkuri" la persoane sus-puse, dacă nu chiar la instituţii cu puteri oculte în lumea contemporană. Iar comportamentul ei la întoarcere, camaraderesc în continuare, dar o camaraderie care cerea a fi ascultată şi a i se îndeplini dorinţele ce deveneau un fel de indicaţii, marca nivelul superior pe care se situa, nu neapărat pentru că s-ar fi dorit în concurenţă cu ceilalţi, ci pentru că îi citise prea bine, avea şi criterii de comparaţie cu cei pe care-i cunoscuse în alte părţi şi, indiferent de importanţa lor, începuse să-i ştie prea bine câte parale fac. Dar, mai ales, care sunt părţile lor slabe.

Aşa că trecerea ei, lăsând în urmă izul parfumurilor fine şi al unui bine meritat răsfăţ în cosmetice scumpe impunea, pe lângă incitanta prezenţă de femeie care-şi cunoaşte nurii, avertismentul clar de a-ţi cunoaşte tu lungul nasului şi convingerea că nu te poţi pune cu ce ştia ea prea bine că merită.

Urca în mers elegant şi sigur pe trepte meritate; iar, dacă proveniența ei din acele zone obscure mai putea sta sub semnul întrebării şi a multor necunoscute ce învăluie misterele de azi - îşi spunea cu speranţă profesorul - originea ei de acolo, de pe tărâmul tinereţii sale era tot mai certă; ceea ce putea conduce şi spre o legătură de sânge cu cea căreia i se asemăna şi ca frumuseţe şi ca instinct al transmiterii de fioruri, ca nişte mesaje de îngenunchere către bărbaţii lumii.

Primul îngenuncheat era el. Pentru că, dacă se analiza bine, îşi dădea seama că rămăsese atât de fascinat de formele, de mişcările, de gesturile, de dulcea expresie şi de cuceritoarele priviri cu care evolua în filmare cea căreia simţise de la început nevoia să-i caute un nume - un nume dulce ca şi ea, fiindcă n-ar fi dorit să-i asocieze acel apelativ vulgar de bombă – da, îşi dădea seama că rămăsese atât de fascinat încât nici nu-şi mai

amintea prea bine de vreo diferenţă faţă de trăsăturile celei rămase static în poza ce-l ridicase pe podiumul de promiţător artist. Spre bucuria lui, spre entuziasmul lui pofticios, cele două femei deveneau una şi aceeaşi, cu unele şi aceleaşi trăsături combinate din ambele. Sau, nici măcar atâta; ci, într-o râvnită aspiraţie sau speranţă de sentimental bătrân, Ştefoiu-Mocirloaia, profesorul doctor şi eminentul artist care-nvăţase de tânăr, de când era coleg cu cei de la actorie unde făcuse un an pregătitor cu ultimul mare maestru romantic al recitărilor, să-şi poarte înclinarea romanţioasă a frunţii cu visătoare expresie teatrală rostindu-şi gândurile pedant, ca pe nişte versuri, o vedea cu tot farmecul tentant al celei de acum şi cu sentimentele atât de îngăduitoare şi dătătoare de plăceri pentru el, ale celei de atunci. Cu alte cuvinte, ca să n-o mai lungească ascunzându-se după deget, şi-ar fi dorit-o întinsă lasciv şi cu mirosul proaspăt al carnaţiilor de acum, dar dăruindu-i-se cu acea îndurerată disperare a celei de atunci.

Şi, din acest motiv - din această dulce poftire către nurii celei pe care o vedea mişcând în imagine şi, căreia, simţea tot mai des nevoia să-i spună aşa cum îi spunea deputatul ăla, mascul vulgar dar alintător: „guriţă dulce" - apărea şi convingerea lui că femeia ar putea să i se arunce lui în braţe găsindu-şi alinare în vehemenţa amorului de veşnic adolescent îndrăgostit cu care el ar poseda-o, punându-şi sufletul la picioarele lui şi fiind fericită, până la a se lăsa cutremurată de virilitatea lui, într-o veşnică recunoştinţă de a se şti strânsă în braţele lui.

O singură întrebare se punea: Ale lui, sau ale studentului său care avea acum parte de aceeaşi trăire?... Dar nici asta nu conta prea mult. Pentru că profesorul era o fire generoasă, iar important era ca trupul acela, trupul de bombă sexi cu guriţa dulce la care râvnea acum, sau trupul de femeie a viselor, la care râvnise atunci, să devină supus şi rugător şi fierbinte prin el... Care el?... Până şi asta mai rămânea de văzut.

Pentru că nu era clar nimic la ora aceea în mintea profesorului, în afară de nevoia de a se şti dorit... Iar, pentru asta, nu era de ajuns să-şi imagineze. Trebuia să devină un fel de detectiv; sau de tehnician al mijloacelor detective moderne, cum procedase la decodarea filmării primite în chip misterios;

sau de autor de romane cu detectivi obligat să deducă şi să găsească un fir logic.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Câţi ani putea avea această fiinţă şi copilăroasă şi tulburătoare?... Privind-o, simţeai nevoia să recunoşti cu stângăcie că „nu ştii, dar e tocmai bună..." Şi asta nu numai din pricina fardurilor, a pieptănăturii şi a costumaţiei care, aşezate pe orice adolescentă, fac din ea, ca şi din femeia trecută întinerită astfel, acel produs tip al frumuseţii fără vârstă, dorită de bărbaţi indiferent ce vârstă au. Era un portret de femeie în toată splendoarea acelei tinereţi cuceritoare, care merită s-o pui într-o ramă de aur menită să-i conserve prospeţimea voioasă, darnică în gesturi caline şi să-i pună în valoare experienţa trădată de prea sigura evaluare pe care ţi-o făcea privindu-te. Era un trup de femeie cu contururi frumos arcuite, mişcând elegant într-o conştiinţă a plăcerii pe care ţi-o crea prezenţa ei. Era o provocatoare apariţie care te tulbura cu atât mai mult cu cât se arăta mai promiţatoare. Avea fruntea mare, deschisă, străjuind cu plăcută frumuseţe frumuseţea ochilor de cele mai multe ori voioşi şi plini de ambiţii, nu nostalgici şi răzbunători ca la cealaltă... Şi părul îi era altfel, plutind într-o armonioasă cascadă de valuri, ca-n reclamele de şampoane scumpe. Avea expresia elegantă a nasului mic şi a buzelor senzuale mult mai conturată de răsfăţ decât la cealaltă; exact ca să-i spui „guriţă dulce" atunci când o săruţi. Şi avea aceeaşi bărbie arcuită deasupra liniilor curbe, de delicat monument, prin care gâtul cobora spre umerii de marmoră caldă, ba chiar fierbinte dacă urmăreai continuarea curburilor lor spre oferta avansată a unor sâni cu care se putea mândri din plin, ca şi cealaltă, dar ajungând la o punere în valoare mult mai evidentă. Iar trupul... Trupul (Dumnezeule!) plin de tentaţii, dacă nu chiar de vehemente chemări femeieşti, le era întru totul asemănător în echilibrele atrăgătoare ale formelor bine cambrate. Doar mişcările, mişcările acelui trup asemănător ca suplă expresie de

feminitate, avea la cea de faţă eleganţa sigură a dansurilor moderne care se practicau pe ritmuri susţinute, în vreme ce amintirea profesorului reţinuse mişcarea insinuantă a formelor femeii visurilor sale mai languros, ca-ntr-un slow-tangou ce dezvăluie femeia încet, fără grabă.

Mici diferenţe, nu întrutotul valabile nici pentru el, om cu ochiul format spre a studia formele şi a distinge detaliile; diferenţe care-şi aveau rostul mai mult spre a sublinia asemănarea celor două femei.Şi, până la urmă, dacă nu chiar identificarea lor prin trăsături comune, oricum o înrudire, o ascendenţă şi-o descendenţă vizibile, imaginabile şi, mai ales, dăruitoare de vise pentru imaginaţia incitată a profesorului dispus oricând să scormonească şi să caute urmele fostei lui iubiri, cea pe care de atunci, de când abia apucase să o trăiască, o tot căuta aruncându-se frivol după orice femeie. Frivol, cum doar el ştia că nu era. Fiindcă, el din instinct făcea asta, doar-doar o regăsi-o pe cea dintâi!... A o regăsi în orice perfecţiune în faţa căreia ar fi scăpat acea exclamaţie a sa cu Fidias şi Pigmalion.

În acest sens, nu se jena s-o dorească şi pe cea care i se desfăşura în filmările recent făcute de studentul său, gândindu-se la ea cu nostalgia provocată de amintirea celeilalte.Nostalgia plimbării cu gândul prin orăşelul adolescenţei sale, împodobit, însă, în plus, cu câteva atribute de astăzi printre care, stabilimentul Volkswagenei decorat de el, ocupa locul cel mai important.

Cel mai important şi amintindu-i ceva ce omisese până atunci: O ştire filmată care-i atrăsese atenţia cu vreo opt, poate chiar zece ani în urmă, pe când lucra în televiziune, tocmai pentru că era vorba despre întâmplări monden-penale pe locurile sale natale. Dintre cele la modă, care amestecă afacerile necurate cu politica şi cu problemele administraţiei dubioase, cum se petrec în toată lumea aceasta lipsită de prejudecăţi, dar şi de judecăţi, a zilelor de azi. Dar care pentru el erau demne de reţinut, fiindcă se petreceau chiar în orăşelul tinereţilor sale. Trebuind ca materialul să intre în emisie, îi revenea lui sarcina să cureţe nişte vulgarităţi, aşa că l-a luat la amănunt de mai multe ori.

De fapt, era doar o secvenţă scurtă cu trei personaje, nişte poliţişti şi o mână cu microfon agresiv, din acelea ale reporterilor de belea care se năpustesc peste oamenii aflaţi în situaţii grave, oameni cărora numai de întrebarea lor nu le arde în clipa aceea, dar ei sunt frenetici şi inspiraţi şi de neînvins în meseria pe care o practică prin singura întrebare la care îi duce mai des mintea: „Ce aveţi de declarat în legătură cu..."...

Întâi, pe nişte detalii de interior, sau de exterior pe care nu şi le mai amintea, se auzea un glas de femeie, din acela indignat mahalageşte şi ferm pus pe ceartă, care, patronal, dădea ordine strigate fără să-şi facă probleme la cine, chiar dacă era vorba de poliţişti, cu tonul evident de: „ce, n-am mai văzut eu de-alde voi?!"...

-Mie să-mi lăsaţi fetili-n pace; ele n-are nimic de-a face; ăştia e oameni cu răspunderea lor!

Apoi apărea - frumoasă, vulgară şi impunătoare ţigancă în toată aurăria şi mătăsurile ei – chiar Volkswagena, arătând a femeie încă provocatoare şi foarte sigură la învârtit bărbaţii pe degete, emancipată occidental în costumaţie de matroană, numai cu mici semne ale nobleţei ţigăneşti în coafura cu broboadă, în medalionul de la gât care nu era altceva decât un dolar de aur în montură de malmudele evocând vechea salbă şi-n modul de a vorbi cu defecte şi apăsări pe şleau, cât cuprinde, aducând fără jenă ecoul de şatră. Ba, chiar mândră în impulsivitatea pornirilor şi-n gestica ce-i folosea pronunţat toate părţile corpului, exprimându-se de o dată cu bărbia şi sânii, cu fesele şi pântecele şi pulpele strânse-n fustă, cu buzele vehemente şi sprâncenele curbate până-n umerii obrajilor. Mişcându-se cu sulemeneli şi bijuterii cu tot, şi dând trupului ei gras expresii grăitoare, la fel de vulgare dar mult mai puţin agramate decât discursul verbal:

-E mulţi fute-şmecheri ca voi, mă; dar nu să pune ei cu mine. Nu mă faceţi să-l chem aici pă... ştiţi voi cine!... Hai, luaţi pă cine vrea muşchii voştri şi gata; n-am timp dă voi!

Vorbele mai din urmă erau ca un răspuns la întrebarea neghioabă a reporterului care-i băgase microfonul aproape de ruj - „Ce aveţi de declarat în legătură cu...", de care-şi amintea la urmă, dând dovadă de cunoştinţe economice:

-Întreabă-l p-ăsta, care să dă mare-n oraş şi face afaceri publice, nu pă mine care-s o privată; da, astea e afacerili mele private pentru care plătesc taxe!

Obiectivul trecea odată cu microfonul pe „ăla care să dădea mare-n oraş", văzându-se pe figura lui cum căuta un avantaj electoral strigând şi arătându-şi cătuşele:

-Ce am de declarat?... Mistificare, domnilor, manevră de intimidare politică!... Da, se folosesc aceste cătuşe pe care le vedeţi la mâinile noastre ca să împiedice...

Vorbind la plural, ăla care „să dădea mare-n oraş" se dădea şi la o parte din cadru arătând încă o pereche de cătuşe la nişte mâini mai mici şi mai fine, cu degete moi şi manechiura frumos făcută, care nu se lăsau în voie arătate; ba, un glas de femeie care încerca să-şi ascundă faţa văzându-i-se mai ales coafura, protesta:

-Eu nu... Eu nu vreau!...

- Trebuie să vrei! – îi poruncea acela încercând să facă filmate şi cătuşele ei, fapt pentru care o alinta încurajator – Trebuie să vrei, guriţă dulce, pentru că e o provocare politică la adresa iubitului tău, iar alegătorii trebuie să ştie!... E o provocare, oameni buni, ca să nu mă votaţi!... – insista bărbatul în vreme ce obrazul văzut vag arăta o adolescentă cu obraz înroşit, opunându-se să i se filmeze cătuşele.

O fată – aducând parcă, oarecum cu Bomba sexi din filmările de acum; dar mai crudă şi altfel coafată, care scăpa o lacrimă protestând:

-Eu nu...

La care bărbatul venea s-o contrazică arătându-şi electoral cătuşele, iar Volkswagena, filmată dintr-un profil urât fiindcă intrase singură-n cadru, încerca să-i şteargă lacrima:

-Lasă mămicule că nu-i cum vrea ei; o să chem avocaţii!... Ehe, pă mine, de câte ori n-a vrut fute-şmecherii ăştia ai lui peşte să mă lege; dar nu e proşti s-o facă, că e şpăgari...

Fata se agitase în faţa aparatului ferindu-şi faţa, aşa că n-o văzuse prea clar, era mai neformată la trup, altfel coafată şi îmbrăcată. În plus, trecuseră atâţia ani... Cu toate că, prin profesie, avea memoria figurilor, profesorul nu mai putea spune că-şi amintea prea bine şi nu se simţea capabil s-o compare cu frumoasa femeie văzută recent. Îşi amintea, doar, că şi atunci

tresărise. Că unele dintre trăsăturile fetei îi aduceau şi ele o evocare. Evocarea obsesiei lui, a vechii lui iubite... Dar nu; acesta era un fapt subiectiv. Dorind să-ţi aminteşti un chip iubit, te poţi minţi văzându-l în toate. Parcă el, de ce se lăsa prosteşte la mâna tuturor femeilor? Fiindcă o căuta în ele pe ea, cum îi plăcea să se scuze... Faptul că lucrurile se petreceau acolo, puteau să-i fi dat o speranţă subiectivă; cum nutrea şi acum, când începuse să facă iarăşi comparaţii... Era, însă, prea subiectivă speranţa asta... Nu; nu putea fi nicidecum sigur!... Însă bărbatul... Bărbatul pozase vrând cu insistenţă să-şi pună figura în prim plan. Şi-l amintea prea bine cum îşi sublinia prezenţa în acea filmare, venind el către obiectiv şi dorind să se arate cât mai evident, în intenţia sa electorală de a se fixa în ochii alegătorilor cu imagine de victimă. Aşa că...

Profesorul căută în înregistrare sfârşitul primei filmări din oraş pe care i-o trimisese studentul, oprindu-se la personajul care o întîmpină pe Bombiţă (se hotărâse până la urmă că îi va spune numai aşa, mângâietor, până când îi va afla, sau îi va găsi numele; fiindcă nu-i convenea nici conţinutul vulgar al denumirii folosite de student, nu şi-l permitea nici pe cel cu „guriţa dulce" tocmai pentru că tânjea la ea). Găsind secvenţa, o reluă de unde personajul o întâmpină pe Bombiţa ce urcă scările la cabinetul teritorial palamentar, care mai are şi o firmă de reprezentanţă străină... Şi, cu satisfacţie pentru confirmarea memoriei sale vizuale, profesorul constată că e acela. Mai îmbătrânit, oarecum mai umflat, mai important şi, poate mai plin de sine, dar acelaşi. Acelaşi personaj sănătos şi deprins a-i merge totul; bine hrănit, ceea ce-i dă aparenţe sportive; şi cu bani, ceea ce-l face să-i privească pe alţii de sus; cu părul tuns scurt în jurul începutului de chelie, ceea ce îi face şi un început de ceafă groasă, elegant, ca omul convins că trebuie să fie arătos în haine costisitoare; o figură plină de sine, conştientă de parvenirea sa şi dornică să-şi pipăie mereu locul acestei parveniri. Era acelaşi. Bărbatul, da, era categoric acelaşi. Acelaşi personaj arătos, cu mişcări cam grobiene, ca de important factor de decizie temeinic parvenit, care nu-şi face probleme cu limbajul mârlănesc pe care l-a avut întotdeauna:

-Să trăiţi, şefa; bine-aţi venit; am onoarea... Vai ce mişto te-ai făcut!... Adică, valabilă ai fost întotdeauna, dar acuma eşti lux-halal de mama, guriţă dulce!...Pardon, iertaţi că vorbesc ca pe vremuri, dar eu sunt sentimental!... Fiţi bine venită în zona noastră defavorizată, şefa!... Eu sunt soldat disciplinat şi darnic, şefa...

Îl recunoaşte, deci, stabilind că e vorba de acelaşi personaj şi-l ascultă înregistrat de microcipul spion:

- ...Bă, taci! Uită! Nu mai pomeni de asta! Treaba cu Volkswagena i-o facem uitată, să n-o înfuriem. Asta ne are la mână şi se-nvârte la putere mare; o vezi mâine ministru; nu merge!... Lasă tu bancurile şi ai grijă să nu răsufle nimic cu arabii. Te pup, pa. Uite-l chem acum la mine pe directoru băncii...

Domnule – îşi spune profesorul cu idiosincrazia sa faţă de parveniţi – Bine caracterizat!... Ăsta, într-o singură frază divulgă trei capete de acuzare!... Au dreptate să vrea să se scape de el. E atât de suficient datorită afacerilor care-i merg, încât îşi cere condamnarea de la sine!... Să-l dea în gât, da, cum zice Bombiţa!... Şi simte nevoia să preia parazitul verbal din vorbirea reporterului: „Mare mister!”... Ăsta e omul perfect făcut să coexiste împreună cu penalul; Bombiţa e destul de dibace ca să-mpartă zâmbete şi să-i vâneze locul, iar studentul e atât de îndrăgostit încât va face minuni obţinând asemenea documente cu camera ascunsă... E limpede că va ieşi la iveală un mare mister, căzând multe capete!

Iar, spre a-şi deslusi mai întâi pentru el misterul, chiar pune mâna pe telefon şi-o sună pe Volkswagena, amintindu-şi cât a trebuit să-i perie perlele de limbaj la filmarea aceea. I le aminteşte şi ei, mai ales cea cu „fute-şmecherii” care se repeta de zeci de ori, cerându-i să-i confirme dacă, nu cumva, fata de atunci e cea care, astăzi...

Dar, fără să-şi dea seama dacă din sinceritate, sau fiindcă a deprins de la politicienii cu care are de-a face să se ferească de declaraţii care la telefon pot fi înregistrate, ea nu-şi mai aminteşte că-i spunea cândva „puiule-mi înforţez orgasmu”, cum îi face el neruşinat aluzia; ba chiar îl pune la punct:

-Domnule dragă, nu ştiu şi nu insista! La mine să nu vii cu divulgarea secretelor profesionale! Pentru mine fetili e mai mult ca orice bărbat!...

Şi-i taie astfel definitiv pofta de a o mai face pe detectivul, sau pe autorul de romane cu detectivi.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIUNU

Noua filmare pe care o primise avea loc în spatele vechii clădiri cu trepte mai mult sau mai puţin monumentale pe frontonul căreia, sub Justiţia cu cântar şi eşarfă la ochi scria Tribunalulú încă de pe vremea când alfabetul avea şi acel „u scurt final", tot aşa cum diftongul de la „şcoală" avea pe frontonul asemănător al edificiului din aceeaşi epocă un „ó" cu accent pus deasupra, scriindu-se: Şcóla primară şi ghimnazială. Ceea ce demonstra vechimea instituţiilor publice şi un anume trecut al acestei aşezări pe care ţăranii sărăciţi de astăzi nu o mai puteau susţine; iar, din pricina asta, dispăruseră şi negustorii care-i duceau altă dată faima. Dispăruseră în favoarea mărfurilor ambalate aduse gata-vechi din străinătate, a unor patroni străini ştiind cum se capitalizează sărăcia şi a tot felul de bişniţe necurate ce scot la iveală degradarea locului sărăcit ca şi a acelor fiinţe umane ce mişună prin dedesubturile lui îngrăşându-se.

Dovada cea mai bună era clădirea ce se vedea bine tocmai din acel loc unde se aşezaseră să filmeze. Marea clădire construită faraonic pe vremea socialismului triumfător, pentru a adăposti o industrie nu prea modernă, din aceea cu utilaje greoaie şi demodate făcute de ruşi şi băgate pe gât ţărilor satelite. Totuşi, acestea folosiseră cât de cât, dând de lucru oamenilor din zonă care părăseau satele fiind făcuţi cu mândrie „oameni ai muncii de la oraşe". Drept consecinţă, pentru aceşti nou veniţi în rândul clasei muncitoare se construiau blocurile în înghesuiala cărora ei reînvăţau să trăiască, trăgând, pentru instinctele lor de ţărani obişnuiţi cu stăpânirea ogrăzii, apendicele improvizat din scândură şi tablă veche al coteţelor

cu porcul care le mai echilibra cheltuielile de mâncare. Era aşa zisul cartier muncitoresc pe care-l prindea din când în când filmarea în planurile ei generale, cu blocuri coşcovite răsărite cândva în jurul clădirii aceleia industriale mari, cu ferestre oarbe având lemnăria sau fierăria scoase din ziduri şi acoperişul distrus.

Imaginea asta, a molohului industrial ruinat se impunea, ca un simbol al localităţii X... în contemporaneitate. Pentru că toată lumea îi ştia rostul cu care o blestemase noua orânduire. Toată lumea ştia că rămăsese numai îngrădirea locului, fabrica fiind cumpărată pe nimic de către unii care-şi scoseseră câştigul gras vânzând la fier vechi utilajele şi lăsând oamenii pe drumuri. Şi fusese apoi amestecată într-atâta în jocurile politice ale demascării diferitelor partide care râvneau la autoritatea pe aceste locuri, încât o lăsaseră aşa, de izbelişte, pândind momentul când să dea şi cealaltă lovitură. Adică să cumpere, tot pe nimica, ceea ce rămăsese ca teren şi construcţie. Fapt pentru care, fiind chiar îndemnaţi unii hoţi de materiale să distrugă ziduri întregi pentru o conductă sau ce mai puteau vinde la fier vechi, ducea la justificarea unui preţ de nimica pe care l-ar da unul dispus să compenseze cu şpaga care să-i mulţumească pe mai mulţi şi, cine ştie, chiar să ducă, după cum se spunea, la fonduri electorale pentru partidul la putere.

Toată lumea cunoştea prea bine aceste manevre; aşa că simbolul ruinelor care stăteau înfipte în coasta oraşului, văzându-se bine şi din locurile elegante unde petreceau cei ce făceau bani din această sărăcie, era şi evident dar şi foarte bine argumentat. Cu toate astea, însă, nimeni nu scotea o vorbă, toţi ocoleau subiectul şi destui, pesemne, pândeau ocazia. Ruinele acelea găunoase, care începeau chiar de la jumătatea oraşului aşa cum ajunsese el când, conform altei demagogii, se denumea „muncitoresc", era cel mai vizibil dintre misterele ce bântuiau, dându-i dreptate gazetarului să-şi folosească exclamaţia din două-n două vorbe. Celelate erau mai ascunse.

De exemplu, misterul celui în legătură cu care apăruse ştirea aceea în urmă cu ani de zile. Desigur că din aceeaşi familie era, de vreme ce protagonistul ei pe care-l recunoscuse cu certitudine îşi continuase aici cariera în mod prosper, după cum arăta astăzi, patronând fieful electoral şi, după cum se

dovedea, ne având decât de câştigat de pe urma incidentului neplăcut de atunci. Atâta îşi putea da seama profesorul, sperând ca filmările care urmau să-i descifreze cumva semnificaţiile întâmplărilor de altă dată.

Deocamdată, însă, trebuia să fie mulţumit cu aceste panoramări făcute în aşteptarea unui eveniment care trebuia să aibă loc acolo, în spatele vechii clădiri a tribunalului ridicată pe mica pantă ce domina oraşul, ca şi cum ar fi vrut să semnifice şi pentru acest loc, asemenea cu multe alte locuri ale lumii, neadevărul cu primatul justiţiei asupra oamenilor. Studentul profita de aşteptare ca să filmeze înconjurul dându-i imagini familiare de pe străduţele vechi şi, din când în când, mai poposea şi asupra figurilor celor câtorva împreună cu care aştepta. Pesemne că erau gazetari locali sau acreditaţi, pentru că pe dischetă scria „Conferinţă de presă – procuratură". După cum îşi dădea el seama, aceştia se aflau la intrarea din spatele clădirii, unde fusese curtea, modernizată astăzi într-un platou de parcare. Iar intrarea la arhive şi la vechea puşcărie, în loc de ferestrele cu gratii, avea o faţadă nouă cu termopane pe care erau firmele în scriitură modernă ale procuraturii „de pe lângă tribunalul din...X", precum şi o hârtie xeroxată cu litere mari pe care scria că: „Biroul operaţional al anchetei speciale funcţionează la camera 12"... Tot din termopane, ghereta unui poliţist se continua cu un lanţ ce venea dinspre placa de la parcări pe care scria „rezervat autorităţi", marcând teritoriul amestecului de putere judecătorească şi executivă interzis cetăţenilor din societatea civilă şi subliniind faptul că libertatea constituţională era garantată numai în exteriorul lui.

Unghiul de filmare era larg, din lipsă de subiect îndreptându-se spre alte amănunte ale peisajului sordid, de urbe înţepenită în nevoile aduse de inactivitate. Dar când uşa de termopan se deschidea, obiectivul se apropia de conturul ei aşteptând imaginile vii ale celor ce trebuiau să apară. După care se auzea glasul piţigăiat al ziaristului:

-Alarmă falsă. Ăştia ori vor să ne fiarbă, ori încă nu se-nţeleg între ei!

Iar aparatul care mai prelua odată, în toată mărimea ei, hârtia cu „Biroul operaţional al anchetei speciale funcţionează

la camera 12", îşi transfoca iarăşi obiectivul ajungând la calea ferată pe care, dacă mai trecea un tren pe zi, ca şi la cele trei picioare grandioase dominând cu terasamentul lor înalt câmpul, la care se oprise podul autostrăzii, oprită şi ea din lipsă de fonduri, după arestarea a vreo două rânduri de responsabili şi executanţi care le deturnaseră în conturi ulterior albite sau, mai de-a dreptul: le furaseră.

Dar, deodată, deschizându-se uşa, se văzu cum apare în cadrul ei, nici mai mult nici mai puţin decât personajul filmat de gazetarul cu glas piţigăiat la linia ferată pe care se afla trenul jefuit. Cu precizie tehnică, obiectivul făcu un salt de revenire până la prim plan şi buza de iepure se văzu clar sub mustaţa ce se voia arătoasă. De abia după aceea, la lărgirea cadrului, personajul se arătă cu totul altfel: în costum civil, cu un card sau un ecuson atârnându-i de gât, ţinând la vedere o tabletă electronică foarte la modă pe care, ca şi cum ar fi oficiat cu semne misterioase, dădea comenzi prin atingeri digitale. Şi, captat de microfon, glasul piţigăiat al gazetarului care spunea:

-Ia dă... dă mai mare să vedem ce scrie pe ecuson; că jur că nu va mai recunoaşte că s-a dat drept comandantul jandarmilor de la tren!...

Iar camera se execută şi, pe clătinarea ecusonului citi însemnele procuraturii cu identificarea: „purtător de cuvânt"... Numai că înscrisul acesta nu se citea prea bine iar camera, auzindu-se vocea aceluia, se mută repede pe buza lui de iepure care flutură mustaţa spunând:

- Domnilor, am un comunicat important de făcut: S-a modificat programul.

- Cum s-a modificat?- strigară cei câţiva cărora li se vedeau mâinile agitând notesuri şi microfoane.

- S-a modificat... în sensul că...

- Căăă? – se auzi şi din partea creştetelor filmate de la spate şi a mâinilor cu notesuri sau microfoane.

- S-a modificat, în sensul că... conferinţa de presă nu se mai ţine.

- Cum nu se ţine; de ce nu se ţine?!

- Nu se ţine fiindcă aşa s-a hotărât de la centru.

- Care centru?... Cine de la centru?

- De la centru; am spus.

- Şi când se va ţine?

- Se va ţine când se va hotărâ de la centru.

- Şi când se va hotărâ de la centru?

- Ne vor comunica când vor hotărâ.

- Dar asta este o porcărie!

- Este o măsură pentru a nu tulbura mersul anchetei.

- Măsură? Este o porcărie! Este o manipulare.

- Vă spun eu că nu este nici o porcărie, nici o manipulare. Este o măsură... - şi, spre a fi mai convingător: Vă spun eu!...

Atunci, după un moment de tăcere lăsat dinadins de ceilalţi spre a sublinia indignarea, se auzi vocea piţigăiată intransigent:

-Dar cine eşti dumneata, ca să ne spui?!

- Eu sunt purtătorul de cuvânt.

- Eşti, pe dracu, purtătorul de cuvânt!

- Domnule, vă rog să nu mă jigniţi în exerciţiul funcţiunii.

- Care exerciţiu, care funcţiune?!... Zilele trecute te dădeai drept comandantul jandarmilor de la tren.

- Am fost transferat în această funcţie. – veni pregătit răspunsul pe buza de iepure, ceea ce produse un moment de tăcere şi mişcare.

Mişcarea câtorva capete făcând loc unuia rotund care începu să înainteze... Rotund, cu obraji rotunzi, cu fruntea parcă rotundă, cu faţa întreagă rotundă, cu ochii rotunzi între care stătea înfipt nasul coroiat agresiv şi tăietura subţire curbată a buzelor care vorbeau încontinuu şi perorau şi protestau şi repetau mereu întrebarea la care i se răspundea cu greu:

- Când aţi fost transferat!

- De curând.

- Cât de curând?

- Săptămâna trecută – răspunse acela precaut, pesemne amintindu-şi figura.

- Săptămâna trecută miercuri?... Sau saptămâna trecută vineri?!

- ... Joi – răspunse acela după o ezitare.

- Aţi nimerit-o; fiindcă miercuri mi-aţi răspuns în calitate de comandant la jandarmi.

- Imp... –începu acela să nege, pentru a se răzgândi răspunzând flegmatic: ... Posibil.

- La jandarmi, sau la poliţia transporturi?

- Ce importanţă are?

De data asta, însă, mustăciosul cu buză de iepure n-o mai nimeri. Acest răspuns neutru, plasat ca un tampon spre a căpăta timp de gândire, dădu prilej pentru o lovitură de spadasin mărunţelului cu voce agresivă:

- Fiindcă te-ai făcut că nu mă cunoşti când te filmam!...Uite ce importanţă are: Are importanţa că, acum vreo zece ani, când deputatul de astăzi... da, împreună cu celebra doamnă de astăzi... da, defilau cu cătuşe la mâini... da?!?... Ei bine, dumneata ne-ai dat răspunsuri în calitate de purtătot de cuvânt al primăriei... da; şi al primarului de atunci!... Îţi aminteşti cine era primarul de atunci... nu?!?...

- Da! – răspunse încoţit acela, aproape strigând.

Iar gazetarul îl puse la punct aproape triumfător:

- Nu!... Nici un „da”!... Nu vrei să-ţi aminteşti; pentru că eu am fost atunci cel care te-a demascat. Pe dumneata şi pe primarul dumitale care s-a dovedit apoi informator la securitate... Aşa s-a muşamalizat scandalul când aţi vrut să-i duceţi cu cătuşe pe deputat cu doamna care era atunci amanta lui, iar astăzi are mult mai barosani... Că, dacă n-o implicaţi pe Volkswagena, care ţine mult la doamna, n-ar fi ieşit toată tărăşenia!... Dar aşa, v-am prins şi v-am făcut arşice! – arătă gazetarul o faţă mai bătrână, şi cu tăietura buzelor mai curbă, şi cu expresia mai perfidă decât l-ai fi bănuit după glasul subţire... Nu-ţi aminteşti, nu?!

- Ce să-mi amintesc? – bâlbâia acela, parcă cerând ajutor din spate.

- Numele meu; asta să-ţi aminteşti!... De Agavriluţiu, zis Gavrilă-Faptdivers, ai auzit?!

- Nu... adică: Da!... – vorbea cam neatent acela căutând ajutor la cineva care nu mai venea prin uşa care rămăsese deschisă.

- Sigur că da!... Nu se poate să nu-ţi aminteşti domnule permanent purtător de cuvânt şi comandant în diverse locuri!... Eu v-am dat peste cap jucăria; eu cu Volkswagena le-am scos cătuşele, i-am făcut campanie electorală şi l-am ales deputat!... Eu, Gavrilă-Faptdivers!...

În uşa rămasă deschisă apăru un bărbat milităros, cu păr cănit şi sacoul civil stând prea scorţos pe el, cu vârful batistei albe ieşind demodat din buzunarul de la piept.

-Doamnelor şi domnilor - spunea el într-un mod care se vedea că era pregătit ca variantă pentru eşecul celui trimis înainte – sunt şeful biroului operaţional al anchetei speciale; vă confirm ce a spus domnul purtător de cuvânt: Apărând elemente noi în anchetă, comunicarea concluziilor se amână, şi...

Dar pe profesor nu-l mai interesa ce se petrecea acolo, cu toate că-l vedea pe scundul gazetar sărind din nou ca o minge. Lui îi vâjâia capul de ce-şi amintise şi ce i se confirma în legătură cu cătuşele de acum zece ani. Şi, în timp ce acela striga declinându-şi în continuare identitatea de „Gavrilă-Faptdivers", el se gândea trist la modul cum îl refuzase Volkswagena, chiar dacă el încercase să fie tandru şi-i amintise intimităţi.

-De când vă e dumnealui purtător de cuvânt? – striga acela – că săptămâna trecută era la jandarmerie sau la poliţia transporturi!...

- Săptămâna asta l-am împrumutat noi! – răspundea cu un zâmbet impertinent şi perfid omul cu părul cănit şi haină civilă prea scorţoasă, salutându-i electoral din uşa de termopan care se închidea oglindind în ea ţopăiala agresivă a gazetarului care încă mai avea întrebări. Iar filmarea se termina chiar pe buzele lui indignate, care înjurau:

-„Purtător de cuvânt"!... Ha!... Ăsta cu buza de iepure e scos în faţă de câte ori vor să ascundă ceva; să lase impresia că aici e locul amărât în care nu se-ntâmplă nimic... Hai, puştiule; hai cu mine să vezi ce mistere ascund ăştia sub noroiul vieţii lor!...Mocirloaia!... Putem filma locul crimei şi fără aprobare de la ei!... Urcăm în turn!... Hai să-ţi arăt cum îi demascăm!

Profesorul îşi dădea seama că era vorba de studentul său, dar gândurile tot dincolo îi rămăseseră. Viziunile lui, tot pe Bombiţa căreia nu îndrăznea să-i spună „guriţă dulce" ca amantul ăla elegant, mârlan şi sfidător pe care ea-l dădea „în gât", i-o roteau dinaintea ochilor, dinaintea poftelor, dinaintea speranţelor, dinaintea buzelor sale care oftau cu concupiscente dorinţe.

CAPITOLUL DOUĂZECIȘIDOI

-„...Stimați spectatori și telespectatori, filmăm de sus, de foarte sus, iar dacă reportajul nostru va ajunge la dumneavoastră scăpând de furcile caudine ale cenzurii nevăzute de astăzi, cenzura banului care, chiar dacă are mănușă de catifea este la fel de vigilentă ca și cenzura dinainte și, mai ales, la fel de dușmănoasă cu adevărul... Da, iată adevărul care se vede de aici, de sus, din cel mai înalt loc al zonei, care este acest turn... Turn părăsit în momentul de față, pe treptele riscante ale căruia, eu și cu colaboratorul meu, tânărul operator de imagine Dorel Stuparu, am urcat pe propriul nostru risc deoarece mafia subterană care dușmănește și subminează economia românească a vândut la fier vechi fabrica pe care el o deservea, așa că au rămas numai zidurile, iar acest turn părăsit care altă dată avea drept rost deservirea funcțională a fabricii, astăzi se înalță deteriorat și inutil, folosindu-ne doar nouă la scrutarea câmpiei din jur așa cum vedeti și dumneavoastră acest peisaj întins al câmpurilor și bălților cu care au fost binecuvântate aceste locuri, astăzi câmpurile fiind pârloagă în bună parte, ca și bălțile care au secat, iar orizontul ce se înscrie circular cuprinde multe semne de întrebare... Da, semne de întrebare, cel mai important ridicându-se chiar în direcția noastră principală unde este ceață; ceață groasă!...

Așa că vă spunem în fața acestor nori care ne obturează interesele că am urcat aici, stimați spectatori și telespectatori, mânați de furia noastră de a ni se fi refuzat amănuntele promise printr-o conferință de presă privind un important jaf al anului, jaf cu conotații politice, dacă ne dăm seama că este vorba de industria noastră de armament, dacă nu cumva a altora, care a primit o lovitură exact pe direcția nord vest a filmării noastre, în halta Mocirloaia unde accesul ne este interzis de procuratură, dar noi vrem să o surprinem de aici, de la distanță, ceea ce ne este interzis de natură fiindcă această haltă de cale ferată unde se află trenul jefuit, la trei kilometri și câteva sute de metri aflându-se de aici, nu o putem repera din pricina ceții!... E ceață groasă, cum am spus, stimați ascultători, care ascunde în spatele

ei tot ce vor guvernanţii să ascundă populaţiei lăsându-ne pe toţi în ceaţă!...

Da!... Mister, mare mister, stimaţi spectatori, aşa cum se vede prea bine că nu putem vedea din acest turn care domină întreaga câmpie şi în care am urcat spre a filma locul faptei, după cum am spus, la nord-vest situându-se halta Mocirloaia, apoi linia de cale ferată din care hoţii de fier vechi fură în fiecare zi, apoi chiar depozitul de fier vechi unde se valorifică fără ruşine aceste jafuri, el devenind pentru lumea interlopă unul dintre cele mai mari depozite de tranzit a fierului vechi furat din scheletul economiei noastre care astfel se prăbuşeşte trăgând după ea întreaga ţară, întreaga populaţie, în afara, bine înţeles, a celor care profită de pe urma acestei bănoase îndeletniciri ce implică factori dubioşi din toate păturile societăţii noastre aşa numite postdecembriste, cu care, numai de lăudat nu putem să ne lăudăm, ei fiind politicienii care ne duc în ceaţă, industriaşii care produc doar ceaţă, funcţionarii care ne lasă cu ochii-n ceaţă, cum ne-au lăsat amânând conferinţa de presă ca să nu ne dea informaţii iar noi, spre a surprinde în obiectiv ceea ce vor ei să ascundă, am urcat în acest turn ca să filmăm locul crimei : Halta Mocirloaia care, iată, nu se vede fiindcă este în ceaţă, cum în toată ţara, ceea ce nu vor ei să se vadă este lăsat în ceaţă chiar dacă noi am urcat aici de unde de obicei se vede mai bine şi mai clar, dar iată că interesele mafiote au produs ceaţa plină de mistere prin care nu se vede nimic!"...

Urmau zeci de asemenea incalculabil de lungi fraze prin care, de fapt, ca să sistematizăm, se descriau câteva locuri concrete asupra cărora gazetarul punea semne considerându-le puncte cheie în desfăşurarea afacerii. Primul era locul de lângă haltă de unde nu se putea filma nimic din pricina ceţii, făcându-l pe ziarist să clameze bănuiala că:

-„ ...E ceaţă, stimaţi spectatori ca să nu se descopere misterele furtului care poate fi un jaf simulat de cei care au alte interese, sau poate fi pus la cale de cei ameninţaţi de aceste focoase, ambele tabere posibile găsind prilej liber în halta Mocirloaia unde jandarmii jucau table în vagonul cu veceu separat, dacă şi asta o fi adevărat fiindcă purtătorul lor de

cuvânt acum nu mai este al lor, cum nici numărul focoaselor furate nu mai este acelaşi, iar motorina vândută de mecanic cine ştie unde a ajuns, noi pătind ruşinea de a alimenta cele mai murdare fronturi ale lumii, iar purtătorul de cuvânt fiind ca un hocus-pocus pe care memoria mea îmi spune că-l întâlnesc de mulţi ani, ăsta cu buza de iepure e scos în faţă de câte ori vor să ascundă ceva şi să lase impresia că aici e locul amărât în care nu se-ntâmplă nimic mistificând multe conferinţe de presă, aşa cum a fost mistificată şi autostrada al cărei şantier părăsit îl vedeţi acum în obiectiv..."

„Da, îl vedeţi în obiectiv – îi veni lui salvarea de la îndreptarea obiectivului spre locurile neînceţoşate, aşa că schimbă prompt subiectul – Vedeţi, aşadar, alt loc de jaf: şantierul de pe care se fură fierul vechi care, de fapt e nou fiindcă a fost adus pentru şantier după ce acesta a fost închis devenind un alt mister al acestei zone din care au dispărut marile triaje ale Bărăganului şi altor câmpii române cu depouri şi locomotive cu tot, la fel cum au dispărut din bănci toate fondurile pentru şantierul autostrăzii... şi nu numai din bănci, ci au dispărut şi băncile cu banii pentru autostradă, conform datelor pe care le posed ca vechi ziarist de investigaţii, care am luat cu consecvenţă, la rând, premiul pentru fapt divers de unde îmi vine şi cognomenul... da, cognomenul meu, stimaţi spectatori, legat de cele mai mari dezvăluiri din istoria penalului românesc, unde se înscrie şi ratarea acestei autostrăzi care nu mai înaintează şi pe care nu poate înainta nimic fiindcă subminatorii economiei naţionale, culpă precis delimitată de codul penal, acţionează aşa cum se vede cu ochiul liber, ca şi cu ochiul camerei noastre de filmat care surprinde peisajul îndurerat, peisajul înlăcrimat, peisajul indignat de deasupra acestei autostrăzi părăsite şi cu banii luaţi"...

Fiind vizibil şi lăsându-se filmat, reperul salvator pentru reportaj era pământul bărbierit barbar prin lucrări ce păreau fără noimă în părăsirea lor: pământul autostrăzii abandonate de constructori. Un spaţiu prelung, ras de tot ce avusese natural în el, tăiat în şanţuri şi falii de pământ sterp, presărat cu utilaje ruginite şi grămezi de materiale abandonate, conturând câte-o formă geometrică de construcţie părăsită ce-ntinde mustăţi de fier beton ca nişte antene venind din interiorul pământului ca să

pipăie undele jalnice al zădărniciei. El scotea la iveală câte-un taluz alb cu prăvăliri de pietriş, altele înnegrite în cernoziom sau îngălbenite în lut, altele înaintând prin pante surpate sau terasamente forţate să se ridice şi dezghiocând din loc în loc betoane din cofrajele părăsite. Acest peisaj era descris în comentariul improvizat spre a fi cântat cu acribie tenorală:

-„...Autostrada falimentară, ai cărei bani au fost împărţiţi de jefuitori încă înainte de a se fi început construcţia, căreia i s-a pus piatra de temelie de-abia cu ce s-a suplimentat pe motive de finisări ulterioare proiectului şi a fost abandonată definitiv după ce se cheltuiseră de trei ori banii prevăzuţi în acesta, lăsându-se de izbelişte câte un punct de lucru ici şi colo, numai ca să se deconteze ceea ce se pretinde că s-a pierdut sau s-a degradat ca să se justifice sumele uriaşe care n-au făcut decât să treacă prin scriptele unor unităţi bancare, falimentate şi ele spre a nu se mai putea descurca bilanţurile în vecii vecilor, cum se practică în toată ţara, în toată societatea românească, în toate păturile sociale care fac ruşinea neamului nostru uitând de glorioşii înaintaşi şi amestecându-ne cu barbarii care întotdeauna au venit de la răsărit, dar acuma vin şi de la apus, da, stimaţi ascultători, de la apusul despre care poetul se întreabă cu înţelepciune şi patriotism: , ce voia acel apus'?...".

Filmarea arăta cum această autostradă trecea la nord de oraş, cu toate că se spunea că porţiunea necesară ar fi trebuit să treacă pe la sud, luând direcţia Dunării printr-o semnificativă scurtare de traseu. Dar profesorul, completând relatarea reporterului cu propriile sale informaţii de om al locului, ştia că bucla aceea de şase-şapte kilometri construită pe terenuri necorespunzătoare, care presupuneau lucrări de consolidare cât încă patruzeci de kilometri de şosea dreaptă, fusese proiectată dinadins ca să se sărute cu ceea ce toată lumea denumea admirativ „domeniul", ca formă prescurtată pentru ferma cu ranchuri din toate filmele, cu arc de triumf la intrare şi un turn Effel, cam la sfertul înălţimii originalului, printre plantaţiile de pe o movilă unde sforăiau şi fremătau caii pur sânge ai primului primar post decembrist pe care îl avusese localitatea.

Era vorba, cum îi evoca şi relatarea comentatorului, de cunoscutul bişniţar local Brânzănariu, organizator clandestin de

jocuri de noroc, ştiut a avea ponturi cu „organele", căruia înainte i se spunea „Mână de drac" fiindcă la barbut dădea numai şase-şase. Dar profesorul îşi amintea că, după optzecişinouă, începuse să i se spună „salvatorul miliţienilor şpăgari", fiindcă îi salvase pe aceştia din ascunzători . Unde se pitiseră mai umili decât securiştii şi activiştii, de vreme ce ei fuseseră cei care acţionau direct în numele dictaturii, storcând de la cetăţeni şpăgi şi aplicând bătaia. Brânzănariu, care era turnătorul lor, gestiona nişte maşini de joc, chipurile proprietatea cooperaţiei, într-o cafenea în magazia căreia, cu voie plătită de la miliţie, se juca pe şest barbut. El habar n-avea de ce se petrecea la Bucureşti fiindcă tocmai îi uşura pe unii de bani la babaroase, ne având vreme să se uite la televizor. Şi, câştigând un pot mare, în care erau aruncate chiar nişte inele de aur, a început să strige, să urle de fericire pupând banii şi referindu-se la faptul că îi pârlise pe ceilalţi jucători: „Victorie, victorieee!" ... Dar profesorul auzise de la localnici că asta se petrecuse tocmai când lumea se-nghesuia la televizor să vadă ce se revoluţiona la Bucureşti; iar toţi au crezut că el striga din răzbunare pe vechiul regim care, ca escroc, îl arestase şi-l făcuse scăpat de mai multe ori. Aşa că l-au luat în braţe şi l-au purtat în triumf punându-l să-l alunge pe primul secretar căruia i-au dat cu tablourile lui Ceauşescu-n cap şi cu picioarele în fund. Aşa a devenit el mare revoluţionar local şi, având prezenţa de spirit să-şi dea seama că era nevoie de ordine, mai ales spre a nu i se fura banii din casa salonului de jocuri, nu a vrut să se bazeze pe cetăţenii răsculaţi, care căutau să se răzbune pe securişti şi pe activişti. Aşa că a făcut apel la calm trimiţându-i acasă cu promisiunea că va veghea el, alesul lor. Apoi repede i-a căutat pe miliţienii şi pe securiştii ascunşi, le-a ridicat moralul, le-a dat curaj să intre din nou în dispozitiv cu armele şi pulanele pregătite, lansând patriotica motivare: Să nu se-ntâmple vreo hoţie în timpul răzmeriţei. Şi, aşa, înfrăţindu-i pe revoluţionarii de ocazie cu gradaţii aparatului de represiune al celor daţi jos, el a reuşit să creeze o atmosferă de frăţie între cei care se treziseră cu revoluţia pe masă şi nu ştiau ce să facă cu ea şi alţii care se ascundeau ca să nu fie luaţi drept terorişti, cum se vorbea la Bucureşti. La apelul lui, cei care o făceau pe revoltaţii au renunţat să mai găurească steagurile, iar cei din fostul aparat de

represiune nu au mai făcut în pantaloni, au scos capetele şi n-au mai predat armele. Astfel s-au înfrăţit cu toţii sub lozinca locală lansată de el, fostul bişniţar devenit liderul tuturor: Şi al miliţienilor prin care, înainte, îi mituia pe ştabi cu ce storcea de la fraierii care acum se răsculau sub comanda lui, şi al securiştilor la care înainte turna, şi al amărâţilor pe care îi turna: „Miliţia-i cu noi; nu-i mai bate pe cei în nevoi; slavă copiilor eroi"!

Asta le-a dat curaj celor din vechea opresiune care l-au declarat alesul lor democratic şi l-au însoţit la ruperea de pe pereţi a vechilor portrete, la ocuparea cantinei partidului cu tot cu magazia de alimente din care s-a putut înfrupta oricine, până au căpătat curaj şi au intrat în primăria părăsită. Iar el s-a aşezat în scaunul de primar rămas gol, nu cu vreo intenţie, ci doar ca să dea un telefon la Bucureşti să anunţe că şi ei sunt pe baricade. Dar miliţienii, văzând că i-a salvat, i-au spus că-i stă bine în scaunul acela şi, trimiţând oamenii acasă ca să participe la revoluţie la televizor, pe scaunul ăla l-au păstrat, ei reluându-şi din plin autoritatea şi şpăgile de altă dată. Astfel, cu vechea miliţie în forţă, el a ţinut ocupată primăria până s-a văzut consolidat ca primar democrat şi nu l-au mai putut scoate de acolo vreme de mai bine de zece ani...

Pomenind şi el câte ceva din acest istoric, gazetarul revenea la comentarea imaginilor prezente descriind ceea ce se vedea, adică:„...Domeniul proprietăţilor primarului, îngrădit de un zid făcut din cărămizile de la demolarea tuturor clădirilor din CAP-uri, care ne având cum fi mutat la traseul autostrăzii, s-a tras autostrada mai lângă el ocolind oraşul pe la nord şi reluându-şi direcţia, după ce deserveşte cealaltă locaţie importantă: „depozitul de fier vechi, reziduuri şi materiale recuperabile" – cum cita solemn gazetarul cu glasul său piţigăiat - principala sursă de venit, stimaţi telespectatori, pentru o bună parte din populaţie, fapt de importanţă europeană dacă ne gândim că, furând fier vechi şi distrugând urmele industriei noastre, oamenii îşi găsesc un rost aici şi nu mai cerşesc prin oraşele continentului practicând şi hoţiile respective, aşa că iată stimaţi telespectatori în continuarea imaginilor noastre podul rămas cu pilonii în aer, fiindcă neterminarea lucrărilor acestuia nu

împiedică furtul materialelor feroase târâte pe vechiul drum cu şleau ce traversează mocirla, iar ajutorul european ajunge în buzunarele unora care aduc fier beton în continuare depozitându-l pe marginea de unde se înfruptă hoţii din abandonarea lucrărilor de către contractantul care a fugit speriat, spunând că şpăgi atât de mari nu i s-au mai pretins în nici o ţară..."...

Panoramarea fiind făcută astfel asupra peisajului vizibil, glasul lui Faptdivers ajungea din nou la considerente de natură istorică, ce se pierdeau în ceaţa prin care obiectivul insista să descifreze din nou direcţia nord-vest în care se afla linia de cale ferată cu halta înceţoşată dar, nereuşind să filmeze ceva într-acolo, se întorcea spre elementele nesemnificative ale unor imagini ce-l obligau să turuie vrute şi nevrute:

-„...Dar cei care iau asemenea şpăgi, stimaţi telespectatori, ne împing pe piste false, această zonă fiind renumită prin pistele false pe care le putem descifra şi acum privind zările şi câmpiile întinse în care se pierdeau hergheliile de cai furaţi, care parcă nici n-ar fi trecut prin oborul care se vede exact dedesubtul nostru fiind primul loc şi cel mai vechi, istoric am putea spune, al misterelor pe care le naşte întinsul câmpiei bântuite de tot felul de neamuri, năvălitori pe care unii au vrut să-i facă doar migratori, dar ei erau dovediţi ca jefuitori, aşa cum vor fi dovediţi şi cei care au pus la pământ economia noastră furând totul şi înglodându-ne în datorii, aşa cum au făcut doar fanarioţii de la care se spune că au rămas despădurite locurile acestea pe care le vedem în imagine, fiindcă vreun document despre misterele acestor locuri e greu de văzut, chiar dacă am coborî cu imaginea în locuri mai intime din această localitate, locuri apte spre a se muşamaliza totul aşa cum s-a încercat astăzi să se muşamalizeze prin lipsă de răspunsuri la ancheta al cărei raport ar fi trebuit să-l auzim, dar ne-a fost băgat iarăşi pe gât, ca o fantomă a minciunilor acestor locuri, acelaşi individ cu buza de iepure care e scos în faţă de câte ori vor să ascundă ceva şi să lase impresia că aici e locul amărât în care nu se-ntâmplă nimic, iar eu vă spun că înnebunesc de când îl văd pe ăsta, stimaţi telespectatori, ba chiar cred că aici se produc în serie asemenea indivizi cu buză de iepure care să ne mintă; nu m-ar mira dacă am descoperi o crescătorie pentru de-alde ăştia,

o rasă aparte folosită la mistificarea vieţii pe care noi ne-am dorit-o liberă!... Da, liberă... Pe dracu liberă; cum o să fie liberă când totul e mistificare, iar eu cred că forţe oculte cresc de-alde ăştia cu buza de iepure ca pe nişte clone de extratereştri specializate să mistifice!... Aşa că afacerea cu focoasele care, chipurile se duceau la reparat în Bulgaria dar care nu e un lucru adevărat fiindcă nu au de unde bulgarii să se priceapă mai bine decât noi, iar aceasta ar putea fi şi o chestiune de mândrie naţională, dacă am mai avea-o şi nu ne-am preta la asemenea mistere prin care acum nu mai aflăm nimic de afacerea focoaselor fiindcă, iată, e tot mereu ceaţă pe direcţia Halta Mocirloaia, iar noi filmăm doar cu speranţa că se va înseninа, ca să demascăm aceste practici, cu toate că asta practic nu se poate, ei fiind mână-n mână, până la, da, îndrăznesc s-o spun, şeful statului care are şi el un purtător de cuvânt cu buza de iepure, aşa că de aici, de la un punct mic prin care supurează mirosul ordinar din abcesul corupţiei, putem să extragem elementele care duc tocmai până la vărf sau, poate, vin de acolo, oricum, un permanent dute-vino de corupţie care trebuie spulberat aşa cum încercăm noi să spulberăm această ceaţă de deasupra Haltei Mocirloaia, fiindcă, altfel, vă spun eu Gavrilă Faptdivers, ca ziarist bine cunoscut, că nu vom mai scăpa de misterul ăsta în vecii vecilor şi nu vom şti niciodată, atunci când cineva ne strânge mâna, dacă n-o face cu cele mai penale intenţii ca şi în cazul pe care îl voi dezvălui imediat..."...

Dar, sau printr-o tăietură în cadru, sau prin oprirea lui din gâfâiala ce-i însoţea incontinenţa cuvintelor rostite „profesionist" în automatismele lipsite de sensuri pe care le produce mirajul de a comenta public şi în direct, Gavrilă Faptdivers nu mai ajungea la cele ce avea de dezvăluit. Se poticnea, se îneca, se redresa şi, în faţa mirajului desprinderii din ceaţă pe care-l surprindea imaginea filmată, cu entuziasmul celui ce anunţă marcarea unui gol urla în vocalize multiple:

-„Luminăăă!... Se face luminăăă, stimaţi telespectatori!... Se ridică ceaţa şi vom ajunge să vedem ceea ce vă spuneam... Daaa, iată că se ridică ceaţa şi revenim cu obiectivul pe direcţia Halta Mocirloaia care, la trei kilometri şi câteva sute de metri aflându-se de aici, se va lăsa filmată fără vreo aprobare de la cei

care au vrut să împiedice... Iată, stimaţi telespectatori, odată cu razele soarelui care pătrund tot mai puternic, ne îndreptăm pe calea ferată spre... Spre... Spreee... – deveni glasul său tot mai derutat văzând imaginile care înaintau pe terasamentul gol, ajungeau la bariera goală, la indicatorul cu semnalul lăsat în gol, la peronul gol, lângă care nu se mai afla nici un vagon, până când deruta asta se transformă în protestul uriaş cu care răcnea ca şi cum ar fi cerut ajutorul celor cărora se adresa: Trădare!... Trădareee, stimaţi telespectatori!... Trenul a dispărut!... Trenul a fost furat!... Trenul a fost subtilizat!... Vă jur că era acolo când am filmat ultima oară, iar acum nu se mai vede nimic, nici urmă de locomotivă, nici urmă de vagoane, nici urmă de jandarmi, nici urmă de mecanic!... Nimic, nimic, nimic, hoţii dracului!... Au furat, stimaţi telespectatori, au furat trenul din care s-au furat focoasele; ca să ascundă furtul focoaselor, au furat tot trenul!!...

Şi-ntr-adevăr, prin tot felul de mişcări care apropiau, depărtau, căutau, transfocau şi detaliau, demonstrând mai degrabă priceperea studentului decât şansa de a mai descoperi ceva, filmarea arăta cum, din halta care acum se distingea bine printre razele soarelui ce spărsese norii, dispăruse garnitura cu jandarmi cu tot, cu motorina şi cu mecanicul. Iar Gavrilă Faptdivers perora tânguitor pe imaginile dezolante ale terasamentului părăsit:

- „... Da, săptămâna trecută, trenul jefuit ordinar, de oameni ordinari, care au dat încărcăturii cine ştie ce ordinară destinaţie dubioasă, după ce, tot la modul dubios fusese încărcat, cu focoase despre care se zice că noi ştim să le fabricăm, dar nu ştim să le reparăm, fiindcă bulgarii ar fi mai deşepţi în repararea focoaselor; dar nu asta este problema, stimaţi spectatori, problema adevărată este cu totul alta şi este ascunsă în mistere de nedescris, de la proveniența până la destinaţia focoaselor fiindcă, dacă se repară în Bulgaria înseamnă clar că n-au fost fabricate la noi, iar adevărul este că nu se duceau în Bulgaria ci, cine ştie unde, tot aşa cum...

Aici, filmarea chiar că se întrerupea, încât puteai bănui orice: Fie că aparatul s-a blocat, fie că turnul în care se urcaseră s-a prăbuşit, fie că cineva i-a alungat, fie că ei înşişi şi-au dat seama de zădărnicia de a tot scruta orizonturile lipsite de vreun

indiciu. Cele ce urmau, se vedeau a fi fost reluate mai târziu, dintr-un alt unghi, mult mai clar şi mult mai apropiat. Era un plan general cu mărunta clădire de canton care purta înscrisul ruginit al haltei, peronul cu borduri sparte, pete de motorină, gunoaie aduse de vânt şi terasamentul pe care se continuau petele, pesemne de la motorina vândută recent. Pe traversele lui, precum tânărul Ştefoiu de odinioară, călca forţându-şi paşii măruntul şi rubicondul ziarist venind agitat înspre prim plan, cu acelaşi debit verbal minat de indignare:

-„... Fără să mai ţinem seama de embargo şi interdicţie, am alergat, stimaţi telespectatori, până aici, în halta unde putem constata că nu mai are pe linia ei trenul din care s-au furat cele şaptezecişipatru de focoase, optzecişişapte după alţii, cifra treisprezece punându-şi amprenta cu consecvenţă asupra acestei dubioase afaceri despre care biroul operaţional al anchetei speciale nu mai vrea să vorbească după ce a promis că va vorbi, fiindcă jaful s-a produs la vagonul cu numărul treisprezece. Aşa că cifra treisprezece, despre care ştiţi dumneavoastră ce semnificaţie are, îşi pune amprenta drăcească asupra actului de crimă organizată produs prin suspecţi despre care vedem că nu se doreşte a fi daţi în vileag şi nici a se stabili speţa delictului, nici a se da o explicaţie cât de cât coerentă către opinia noastră publică care o aşteaptă, iar această amprentă se citeşte cu ochiul liber atât prin lipsa de transparenţă impusă de anchetă, cât şi prin faptul că ea apare şi la numărul vagonului ales de jefuitori, dar şi cu plus sau minus la numărul de focoase jefuite de sub pretextul că erau duse în Bulgaria la reparat, atât reuşind noi să aflăm pentru informarea publicului plătitor de taxe, adică şaptezecişipatru plus treisprezece, sau optzecişişapte minus treisprezece, ca să vedeţi şi dumneavoastră, aşa cum spuneam stimaţi spectatori, nu numai lipsa de transparenţă, dar reaua voinţă pentru lăsarea noastră în ceaţă, chiar dacă ceaţa s-a ridicat de pe locul acesta de filmare, prin inconsecvenţa cu care se citează numărul focoaselor furate, ca să nu mai vorbim de originea sau de destinaţia lor asupra cărora planează un mister total...

CAPITOLUL DOUĂZECIȘITREI

După zile de aşteptare în care profesorului i se confirma senzaţia că ajunsese să se implice atât de curios în desfăşurarea faptelor, încât devenise dependent de nevoia de informaţii, noua filmare aducea secvenţe care nu aveau continuitate, dezamăgindu-l prin precaritatea şi inconsecvenţa lor. Primită târziu, ea era făcută la un mod mai precipitat, din bucăţi sărite fie din lipsa unor operaţii de montaj care să dea coerenţă urmăririi filmului, fie, mai degrabă, din nişte tăieturi ulterioare pentru eliminarea unor momente care n-ar fi convenit cuiva să fie păstrate. Oricum, se simţea o diferenţă, iar mâna studentului parcă era mai ezitantă.

Întâmplările, dacă puteau fi numite astfel, se petreceau tot în parcarea din spatele tribunalului, acolo pe unde era intrarea la procuratură. Se vedea firma, se vedea uşa deschisă dar, la o privire mai atentă, nu se mai vedea a fi afişată hârtia de pe geamul acelei uşi care anunţa numărul camerei unde funcţiona instituţia numită sonor: „Biroul operaţional al anchetei speciale".

Din când în când, după cum prindea sau nu prindea filmarea, se vedea ceva agitaţie pe porţiunea aceea de platou marcată cu lanţul manevrat manual de poliţist în locul unei instalaţii de barieră mecanizată. Se aduceau nişte legături cu dosare făcându-se stivă în locul unde se remarca o oarecare mişcare de maşini şi dubiţe cu insemnele poliţiei sau ale procuraturii. Acestea lăsau impresia că veneau spre a fi încărcate cu acele stive de documente; dar, pentru cine ştia să citească sensul fiecărei fotograme, doar una era maşina care se încărca. Din altele se descărcau arestaţi. Câte doi legaţi cu cătuşe, sau câte unul, plus doi însoţitori care-l flancau. Şi erau atât de rapid băgaţi pe uşa care rămăsese deschisă, încât după două-trei fotograme cadrul dispărea. În alte maşini, pesemne cu motoarele pornite, sărea câte cineva ieşind în fugă din clădire. Totul filmat atât de scurt, aproape imperceptibil pentru un ochi care clipeşte încât, dacă profesorul n-ar fi remarcat pe la început o secvenţă mai mare cu mişcarea aceasta, n-ar mai fi ajuns să ia filmarea la bani mărunţi, descifrând fiecare fotogramă.

La un moment dat, în timp ce se derulau aceste filmări, se auzea o voce care, oricât ar fi de şoptită, tot subţire rămânea identificându-se a fi a vehementului gazetar care comentase înainte modul în care ascensiunea matrapazlâcurilor alimenta misterele acestei localităţi şi încheiase ameninţând că dezvăluirile lui erau numai la început, urmând altele, în crescendo, care ar putea clătina situaţia multor persoane suspuse.

-Filmează; filmează în continuare; nu te opri! – porunceşte şoapta lui – Filmează şi acoperă-mă, ca să nu-şi dea seama ăştia că am venit!... Aşa, filmează şi ascultă ce-ţi spun, fiindcă vor să-mi retragă acreditarea...

- Mai bine nu trimiteam toate chestiile alea pe care le-am filmat din turn! – se aude vocea bosumflată a studentului; iar tonul lui dă de bănuit: Nu mai face aşa ceva; te rog; şefii mi-au spus şi mie că mă rechează...

- Nu fi prost!... Păi tocmai asta e bine. Înseamnă că le e frică: Pe mine mă interzic, pe tine te rechează; înseamnă că ameninţarea mea s-a prins şi le e frică...

- Nu; nu mai vreau să mă bag; am supărat-o rău pe şefa.

- Taci băiete şi filmează, c-ai să vezi tu spre ce succes te duc. Aşa-i meseria asta: Trebuie să bagi frica-n ei!

Filmarea mergea în continuare descriind aceleaşi figuri care aşteptaseră şi data trecută conferinţa de presă până la urmă revocată, mişcările lenevoase ale jandarmilor care, supravegheaţi de un procuror, încărcau materialele arhivate, intransigenţa poliţistului-portar care făcea semne ne permiţând încălcarea spaţiului din spatele lanţului, încă o maşină oprind brusc, din viteza precipitată cu care venea. Dar spusele gazetarului nu mai putură fi înţelese la un moment dat, pentru că din alte părţi se auzea rumoare, gălăgie, chiar un difuzor, de la una dintre maşini, funcţionând voit sau ne voit. În uşă apărură, ca şi cum aşteptau un eveniment sau o vizită, câţiva şefi în civil, poliţistul cu lanţu-n mână lua poziţie aşteptând un ordin.

Glasul lui Gavrilă Faptdivers explica ceva, sau comenta ceva, dar se înţelese numai când rosti un:

-Aha, ia uite că... – pentru ca apoi să-l dirijeze: Mergi mai în faţă şi opreşte-te-ntr-un loc unde se aude ce spun... Dar cu grijă, că eu m-ascund în spatele tău... E mai bine să...

Atunci se văzu lanţul cum zbura prin aer ca să cadă la pământ pregătind primirea; şi două maşini cu număr de Bucureşti îşi făcură apariţia rotind în trombă şi oprind brusc la intrare. Rapid, personajele coborând se amestecară cu cele care le întâmpinau, iar grupul compact se pierdu în interiorul clădirii readucând liniştea in care conversaţia celor doi se putea înţelege.

-Au reacţionat – spunea gazetarul – i-au sunat pe patronii mei şi i-au întrebat ce urmăresc. Un coleg al meu de la Bucureşti a mirosit că i-a cam lovit faptul că lucrurile se petrec tocmai aici unde e un fief al lor important şi nu trebuie scormonit. A apărut şi un articol care duce lucrurile mai sus de minister. Zice că o asemenea afacere, în fine, industrie de armament, transport internaţional, selecţie de clienţi sau de furnizori, nu se fac fără hotărâre de guvern. Urmează interpelări în Parlament; se aşteaptă reacţiile de la NATO; e sigură punerea sub interdicţie a unor miniştri; se poate ajunge până la...

- Domnu Gavrilă, dar eu nu vreau... Eram aşa de bucuros; şefa mă aprecia; materialele pe care li le-am trimis de când te-am întâlnit pe dumneata se pare că au interesat...

- Păi, tocmai de asta, baiete: batem fierul cât e cald!... Eu...

- Cu dumneata e altceva; dar nu mă băga pe mine în faţă!...

- Nu, băiete, nu-ţi fie teamă; eu nu mă dau la fund. Eu vreau azi doar să creadă ei că şefu m-a covins să nu mă bag prea tare, aşa cum i-au cerut, dar... Ai să vezi, or să încerce să ne pună pe altă pistă, să nu ne mai învârtim pe aici, să...

În timpul acesta, materialele de arhivă se terminau de încărcat; iarăşi în uniformă ofiţerească, cel cu buză de iepure se văzu venind repede şi urcând lângă şofer, iar dubiţa demarând. Jandarmii se scuturau de praful din hârtii încolonându-se şi dispărând pe după clădire; poliţistul trăgea lanţul la loc, drept, între stâlpii tărcaţi care-l ridicau la nivelul mâinilor sale. Acestea-l manevrau plictisit fără a-şi mai sublinia importanţa gesturilor pe care le făceau atunci când întâmpinau maşinile oficiale. Şi, cu mişcările unui mers hotărât, un personaj veni

lângă lanţ făcând celor care aşteptau pe acolo un semn de invitaţie, îndemnându-i a se apropia.

Aşa că, după o oarecare aşteptare de-a dreapta şi de-a stânga lanţului, oficialul tuşi grav atragând atenţia spre figura sa cunoscută de când, în acelaşi costum civil care nu-i stătea prea bine se prezentase ca şef al Biroului operaţional de investigaţii speciale. Biroul a cărui hârtie indicatoare spre camera unde funcţiona dispăruse de pe uşa de la intrare. Şi chiar asta anunţă el cu glas sec şi priviri inexpresive, de peşte, parcă avertizând că e ceva ce nu suportă comentarii:

-Biroul nostru operaţional şi-a încheiat atribuţiile pentru care fusese înfiinţat temporar aici, aşa că pesonalul a fost retras la locurile de unde fusese detaşat; nu mai avem nici o atribuţie în această zonă şi anunţăm că ne-am încetat activitatea.

Totul rostit apăsat numai în interiorul cuvintelor şi repede în trecerea de la unul la altul, cu teama de a lăsa pauze între care preopinenţii să poată sări cu vreo întrebare. Ca dovadă intenţia lui, imediat după ce puse punct, de a părăsi locul.

Intenţia, doar. Pentru că, bine-nţeles, aceasta nu se putu realiza nici măcar cu oamenii aceia puţinini din lumea celor învăţaţi să interpeleze şi să nu se lase. „Dar ce, dar cum, dar de ce, dar unde se mută, dar cu cine se ţine legătura, dar care sunt rezultatele, dar, dar dar, dar...", la care omul acela stând în sacou cu importanţă, ca într-un ambalaj cam rigid şi privindu-i cu atât mai impenetrabil cu cât avea pupilele mai largi sub fruntea dreaptă şi cutată, prea dreaptă şi prea cutată, se dovedi a avea pregătit răspunsul ca să apară drept nebinevoitor şi să nu se mai insiste:

-Păi, de vreme ce v-am anunţat încetarea atribuţiilor, înseamnă că nu mai are cine vă răspunde. Mie, permiteţi-mi doar să vă mulţumesc pentru colaborarea de până acum.

Atunci, poate uitând că ar fi vrut să stea ascuns şi să nu iasă în evidenţă, glasul lui Faptdivers interpelă, însoţit imediat de imaginea buzelor sale agresive sub clonţul de pasăre pe care i-l curba zgârciul nasului:

-Dumneavoastră, da; dar am văzut că au venit maşini din Bucureşti, cu domni care cred că mai au încă atribuţii – nu se

putea el abţine să nu iasă în faţă – Poate că dumnealor ne pot da unele amănunte pe care le reclamă momentul!

- Poate? – întrebă acela mirat, pentru ca deodată, abil, să descopere-n asta soluţia de a se deroba: Poate!... Mă duc să-ntreb.

Şi dispăru în vreme ce Gavrilă Faptdivers, incitat în toate instinctele sale de terrier care zburătăceşte scoţând la lumină animalele şi păsăretul din scorburi, uita de clandestinitatea pe care şi-o propusese, ne răbdând să nu atace şi ieşind în faţă. În schimb studentul, „colaboratorul de imagine Dorel Stuparu" cum îl numise el în comentariul filmării din turn, simţea nevoia, dacă nu să se ascundă, măcar să se îndepărteze de el, să caute a face notă aparte faţă de gazetar, să se ferească a fi văzută vreo legătură a sa cu acela. Se simţea aceasta din modul cum se îndepărta cu camera de silueta micuţă şi vehementă care protesta tot mai lângă lanţul despărţitor. Până când, tot acolo, la distanţa de rigoare, se văzu clar care era motivul îndepărtării studentului de gazetar, ca şi cum ar fi vrut să nege colaborarea cu acela: Şeful fostului birou operaţional se întorcea însoţindu-l pe nimeni altul decât pe vicepreşedintele Autorităţii centrale, care fusese văzut ţinând alături de Bomba sexi primele conferinţe de presă cu gazetarii din Capitală.

Vicele, arbora surâsul său preferat, ca atunci când se adresa Bombei sexi:

-Mă bucur să ne întâlnim şi aici! - şi trecu repede, ca să pareze întrebările - ... Aici, unde vă pot spune că s-au finalizat investigaţiile respective; adică s-a ajuns la pista care duce spre concluzii. Iar pista asta ne conduce într-un alt loc unde ne mutăm acum. Un loc pe care n-am să-l ţin secret pentru dumneavoastră, deoarece chiar vă vom invita peste câteva zile pentru prezentarea tuturor probelor strânse. Şi, bineînţeles, a concluziilor acestei anchete despre care n-am să ascund că organele abilitate o consideră deosebit de dificilă conform modului în care s-a desfăşurat şi a impedimentelor cărora a trebuit să le fie făcută faţă. Locul acela este, domnilor, gara Chitila, unde s-a constatat că trenul a avut o oprire ca şi aici. Oprire în timpul căreia a avut loc jaful. Deci, informaţia pe care v-o oferim astăzi este cea că ancheta se mută... de fapt, chiar s-a mutat mai de mult la Chitila, unde-au fost, între timp prinşi şi

făptaşii, pe care-i veţi putea vedea, când veţi fi invitaţi acolo. Vă mulţumesc!

- Chitila? – strigau după el câteva voci în speranţa de a mai obţine ceva amănunte.

- Chitila. Vă vom invita. Vă salut; vedeţi că se-nserează; avem ceva drum de făcut înapoi! Cred că şi dumneavoastră, de asemenea – răspundea el parcurgând spaţiul până la uşă şi intrând fără a le lăsa vreo speranţă. Ba chiar îndemnându-i să-şi ia deocamdată tălpăşiţa.

- Ai naibii!... au aranjat foarte bine ca să se descotorosească de noi! – pufnea gazetarul nemulţumit că nu-l putuse reţine cu întrebări – N-am vrut eu să mă bag; şi aşa îmi propusesem să mă dau dispărut... Stai aşa, nu te opri din filmat că mirosul îmi spune ceva!... Stai aşa, aşa.... să facem anunţu-n direct: Stimaţi spectatori, după cum aţi auzit...

- Dar, domnule Gavrilă, v-am rugat; v-am rugat să nu mai lucrăm împreună... deocamdată...

- Deocamdată? – se auzi agresivă vocea piţigăiată – Prostule!... Ia uită-te acolo!... Ia uite ce se petrece!

- Ce se petrece?

- Nu mai întreba; filmează, filmează repede!... Nu pierde momentul, filmează!

Din maşina care venise mai în trombă decât celelalte, oprind chiar lângă intrare, cu mişcările specifice de a feri capul celui încătuşat pe care le fac poliţiştii, era dată jos o persoană pe care, emoţionat după mişcarea cadrelor, studentul se străduia să n-o scape. Între timp, ferestrele de termopan şi geamurile uşii se luminară puternic de becurile aprinse de cineva pe holurile clădirii, umbrele înserării fură spulberate şi silueta arestatului adus se profilă puternică, majestuoasă aproape, faţă de cei doi poliţişti care-l însoţeau. Obiectivul bâlbâi o clipă, pendulând între a prinde luminile care se aprindeau în ferestre şi figura acestuia, cuprinzându-le insuficient pe amândouă, apoi corectându-se pe faţa cu accentuate trăsături străduind să exprime indignare sau, chiar ameninţare. În acel moment, însă, cineva strigă o comandă înăuntru, sau o înjurătură de genul „cretinilor, tocmai acum aprindeţi?!" şi toate luminile se stinseră lăsând din nou personajul în umbrele înserării.

Studentul e simțit cum bâjbâie umblând precipitat la focusare și la luminozitate, desigur, plin de teama de a-i scăpa imaginea personajului. Dar, deodată, tocmai acesta îi spulberă o asemenea teamă încontrându-se polițiștilor și venind în față, mai la lumină, parcă înadins spre a-și oferi cât mai evident portretul. Camera filmează, filmează, îl aduce tot mai mult în prim plan... Însă, la un moment dat sare și se repliază brusc pentru a prinde întregul gest pe care îl face personajul. Și îl filmează îndelungă vreme, parcă într-o deplină glorie, arătându-și triumfător, cât de triumfător poate, mâinile încătușate. Cu satisfăcute gesturi demonstrative, ca și cum ar fi străduit mult pentru a ajunge să primească un asemenea trofeu.

Iar acest personaj nu este altcineva decât deputatul arătos, filmat și zilele trecute când o primea la biroul său parlamentar unde se afla și o firmă de reprezentanță din străinătate, pe dulcea Bombă sexi.

Aparatul nu se mai dezlipește de figura acestuia între cele două brațe ridicate, cărora microfoanele le surprind chiar un clinchet venind de la cătușele zdrăngănite; în vreme ce, într-adevăr la modul parlamentar, glasul său puternic, apăsând cam vulgar cuvintele, clamează:

-Priviți!... Priviți aceste cătușe care mă vor duce, cel puțin ca pe Becali, în Parlamentul European!...

Abia apoi se lasă împins înăuntru, iar obiectivul surprinde figura transpirată a lui Gavrilă Faptdivers care-și manevrează reportofonul pe care, ca să nu uite, își înregistrează mulțumita constatare:

-Da, m-am prins; asta urmărește: Folosește cătușele ca să adune voturi. La un electorat de pungași și ciorditori în care cel puțin jumătate riscă arestarea, cătușele sunt dovada cea mai bună că ești de-ai lor și pe tine te votează!... Ăsta va fi editorialul de mâine!

CAPITOLUL DOUĂZECIȘIPATRU

Noua filmare, primită peste câteva zile de la cele petrecute mai înainte, îi amintea profesorului de un film artistic

făcut la noi cu mult timp în urmă, pe vremea când pelicula de bază era încă în alb-negru: „Reconstituirea". Numai că acolo era vorba de niște tineri cât de cât raspunzători în fața justiției, în vreme ce polițiștii și procurorii care apăreau în cadru arătând că, de fapt, se tot fereau să fie filmați, împingeau în focarul obiectivului doi puști amărâți, unul de treisprezece și altul de cincisprezece ani care, în pantalonii scurți și cu picioarele murdare în șlapi de plastic, păreau și mai firavi decât erau în realitate. Iar modul cum se repezeau la mâncare când li se dădea pauza pentru așa ceva, îi arăta prea bine cât de lihniți erau. Profitând de asemenea pauze pentru a mânca și ei, sau a-și face tabietul cu țigara, anchetatorii se trezeau depășiți cu mult, puștanii înfulecând totul imediat și rămânând cu ochii holbați spre bucatele lor, sau spre fumul tras de ei în piept, fapt pentru care, ca să poată continua reconstituirea cum trebuie și să se vadă, odată și-odată, cu proba asta pusă la dosar, mai împărțeau cu ei, sau întindeau spre privirile lor de înfometată veșnicie pachetul, cu gestul de oferit țigară. Ba, atunci când unul mai omenos, sau mai inventiv, a scos o pungă de bomboane spunând, fără să știi dacă în glumă sau cu vreo intenție: „Luați mă; la minori, regulamentul anchetei prevede și din astea", ei au luat bomboanele cu degetele lor murdare, dar ochii nu li s-au desprins de pe pachetul de țigări până ce nu s-au văzut cu câte una în gură.

Studentul filmase cam neglijent sau cam pe nepregătite asemenea amănunte, parcă văzându-se că fura imaginea și nu era dorit să insiste pe detalii, pe fizionomii și pe expresii semnificative ale fețelor. Ba, poate chiar că era gonit, că nu era lăsat. Dar asta nu conta. Profesorul își arăta nemulțumirea de câte ori un cadru nu continua cu „amănuntele prin care știi să observi lucruri de neobservat pentru alții", cum îi învăța el pe studenți subtilitățile meseriei. Și, oprind câte o fotogramă în stop-cadru, își imagina mai multe amănunte din partea personajelor anchetei: Fizionomii, expresii semnificative, gesturi necontrolate. Atât ale celor care erau puși să facă mișcările în cadru așa cum li se dicta ca din partea unor regizori proști, cât și cele de înțelegere între ei, de confirmare, de aprobare sau de necesitate a reluării, ale celor care dictau, adică

regizau ferindu-se de cameră, dar intrând uneori în capcanele ei... Cu ştiinţa sa de a dilata imagini de abia surprinse în fugă, pe care ochiul normal nici nu avea timpul să le reţină, profesorul îşi dădea seama cam ce material se pierduse. Un material filmat care ar fi putut folosi la codamnarea ticăloşilor ce tot reluau filmarea, doar ca să obţină probe care le erau lor convenabile.

Iar studentul le făcea jocul; ferea din cadru tot ce era compromiţător, prinzând doar puţine amănunte în afară de ceea ce i se spunea. Poate că era împiedicat, poate că era controlat, poate că i se pusese în vedere... Scuze putea avea. Dar nu pentru meseria pe care venise să o înveţe de la Ştefoiu-Mocirloaia, care-i spunea cu dezamăgire: Prostule, ai trecut pe lângă o ocazie rară. Sau n-ai învăţat nimic de la mine, sau n-ai ştiut să pui în practică, sau te-a tâmpit amorul pentru Bombiţa asta care ţi-a sucit minţile!...

Dar tresări, conştient şi sincer în intimitatea sa, dându-şi seama că era gata-gata să spună nu că „ţi-a sucit minţile", ci: „ne-a sucit minţile", divulgând adevărul care trebuia ştiut numai în intimitatea intimităţilor sale. Într-un adânc atât de mare încât şi el ar fi preferat să-l uite şi să se întoarcă la aprecierile seci prin care dădea calificative, mai bune sau mai proaste, materiei filmate, care ar fi putut sta la baza lucrării de diplomă a studentului: Iluminarea, căutarea contururilor, subilinierea contrastelor, efectele fotografice, etc.etc..

Se obliga la asemenea remarci profesorul, chiar dacă îşi făcea datoria fără chef, bifând calităţile şi defectele lucrarii studentului său. Dar nu mai făcea aceasta cu meticulozitate profesională, ci termina repede asemenea notări, ca să revină asupra întâmplărilor filmate a căror desfăşurare începuse să-l intrige mai mult decât lipsurile sau calităţile de meşteşug.

Filmarea se deschidea cu mecanicul de locomotivă, grăsanul care recunoscuse că acolo, în haltă la Mocirloaia, făcea trampa cu motorina. De data asta recunoştea că şi la Chitila avusese o oprire în acelaşi scop: Ca de obicei, acolo, într-o haltă ascunsă chiar sub pasarela dinainte, îşi golea rezervorul făcând rost de ceva parale, pentru că imediat după aceea, ajungea în triaj unde-şi făcea plinul. Şi, atunci, la locul obişnuit unde veneau clienţii, în vreme ce el trata cu aceia şi-i servea, iar

jandarmii stăteau cuminţi la televizor în vagonul lor, ca să nu vadă şi să nu ştie că se puteau face asemenea afaceri, puştii cu ochii după ciordeală au văzut sigiliul rupt la vagonul din curba de la marginea pădurricii. Dar, luaţi la întrebări, ei habar n-aveau cine-l rupsese şi nici anchetatorii nu prea insistau ca să-i descoasă pe tema aceasta, ceea ce era destul de dubios. Chiar foarte dubios şi în defavoarea realismului filmării, deoarece, nepăsarea anchetatorilor faţă de un asemenea amănunt mirosea a aranjamente făcute înainte, când se stabilise tema pentru care exista interes ca puştii să recunoască. Ei fuseseră învăţaţi doar lecţia recunoaşterii furtului, fapt prin care se punea punct oricăror speculaţii de altă natură: Da, ei au furat, ei îi conduc pe anchetatori în locul unde au ascuns cele furate, camera filmează recuperarea celor furate, cazul se închide bine clarificat, dosarul se clasează şi n-au decât gazetarii să-şi continue speculaţiile, că nimeni nu mai e obligat să-i ia în serios!... Asta era tactica. Grosolană şi rudimentară pe care, simţind-o, profesorul ajungea a fi tare intrigat de o asemenea mistificare la care prostul de student ia parte. Poate împins, dar în nici un caz de anchetatorii aceia abuzivi şi lipsiţi de inteligenţă ci, sigur lucru, numai şi numai de rugăminţile Bombiţei. Dar poate chiar fără să-şi dea seama că, dacă ar fi filmat mai atent unele reacţii sau expresii necorespunzătoare cu ce fuseseră băieţii învăţaţi să spună, ar fi oferit măcar o pistă psihologică ducând spre detectorul de minciuni...

Numai că proba există; pentru că, la un moment dat, în plină filmare, unul dintre puşti, cel mai mare, se scapă: „N-am rupt noi, domn procuror, n-aţi spus şi dumneavoastrăăă... adică nu: ştim noi că asta-i grav şi se pedepseşte mai tare; n-aţi spus şi dumneavoastră că, să recunoaştem ce-am luat dinăuntru şi atunci ne credeţi că n-am rupt noi?!"...

Reieşea, astfel, din reconstituirea de unde s-ar fi eliminat acest mic amănunt cu „n-aţi spus şi dumneavoastrăăă", că puştanii au găsit vagonul deschis în curba de lângă pădurice, s-au strecurat în el şi au descărcat câteva lăzi. Ce era în lăzi, ei nu ştiau fiind grăbiţi să facă treaba repede, câtă vreme se putea ţine şestul; sperau să fie ceva conserve, că le era foame - spun ei turuind totul ca pe o lecţie bine învăţată, în vreme ce

anchetatorul se fereşte să nu fie prins în cadru. Ba, la un moment dat, chiar se vede cum le face semne amintindu-le ce trebuie să spună, sau oprindu-i de la a spune ce începeau ei greşit.

-Noi am zis că-s conserve, domn procuror, dacă vedeam cutiile de tablă cum strălucea şi ne era foame şi ne grăbeam să descărcăm cât mai multe, că ăsta e mic şi le ridica greu; şi a trebuit eu să mă scobor şi iarăşi să mă urc...

-Aşa-i mă?

- Aşa, domn procuror, că eu n-ajungeam la vagon şi săream uite-aşa, ca să apuc lada; şi apoi m-am urcat eu şi s-a scoborât el şi eu îi trăgeam lăzile, iar el le lua; şi am auzit cum suna locomotiva şi se hurduca trenu şi atunci am sărit şi ultima ladă a căzut şi s-a spart şi atunci am văzut cum cădea din ea focoasele care era mai lungi decât cutiile de conserve care credeam noi... Că nouă ne era foame şi...

- Ăsta era capacul lăzii?

- Ăsta, domn procuror, da noi nu am citit că nu ştiam pe ce limbă scrie şi, numai când s-a spart...

- Băi, tu spune dacă scândura asta e de la capac!

- De la capac, domn procuror, n-aţi spus şi dumneavoastră că e de la capac?!

- N-am spus eu, spui tu, mă... E de la capac, nu?...

- De la capac! – confirmă puştiul prin scurta propoziţie necesară la procesul verbal, în vreme ce mâna anchetatorului împinge în cadru o scândură cu ceva insemne şi inscripţii cum, de fapt, dacă n-o fi chiar aceeaşi, s-a văzut şi s-a arătat ca probă elocventă şi sub vagonul treisprezece, când a fost filmat în haltă la Mocirloaia.

Ceea ce, pe profesor al cărui ochi format a remarcat imediat asemănarea şi a cărui minte obişnuită cu logica scenariilor a dedus imediat scopul mutării de localizare aici, îl face să izbucnească plin de indignare:

-Mama voastră de escroci!... Pesemne că v-a mărturisit, sau l-aţi pus să mărturisească pe mecanicul care vindea motorină în mai multe locuri, şi aţi mutat repede ancheta aici, că vă era teamă să nu iasă la iveală alte afaceri necurate la Mocirloaia!... - şi rămâne chiar el însuşi uimit de modul cum sună apropierea dintre, da, propriul său nume pe care l-a înnobilat punându-i

trăsură de unire cu „Mocirloaia" şi penibila sintagmă: „afaceri necurate"...

Da: uimit el însuşi şi venindu-i să scuipe spre prostia studentului care, desigur, îmbrobodit de Bombiţă, face jocul acelor mistificatori care împing copiii spre măsurisiri convenabile unei muşamalizări cât mai rapide a a cestei probleme pe care gazetarii au ştiu s-o inflameze până la a frige urât palmele unor foarte sus puse personaje. Doi puştani murdari pe bot şi pe labe, unul ştiind să zică mai mult „îhâ", iar altul, cu ochi strâmbi şi perverşi încă de la vârsta asta, ţinând mai bine minte ceea ce fusese învăţat să declare:

-...Că io, când am văzut că ăsta micu nu poate lua lăzili, am sărit jos şi l-am urcat pe el sus, unde văzusem uşa descuiată şi cu sigiliul rupt, domn procuror, nu-i aşa?... M-da, că ziceam că e conserve, dar dacă am văzut că e focoase, ne-am dus şi le-am aruncat în fântână, vă arăt eu domn procuror, că noi nu ştiam ce e aia focoase, da le-am aruncat în fântână dacă am văzut că nu e conserve şi poa' să esplodeze... Că noi nu ştiam ce e alea, da nici conserve nu era şi noi aveam foame mare, domn procuror, credeam ca mancam noi şi ducem şi acasă, dacă descărcam mai multe lăzi cum am făcut... şi mai făceam dacă ăsta micu n-o scăpa să se spargă pe aia din care-a ieşit focoasili... Că noi nu ştiam ce e alea... –mai spune el, pesemne făcându-i-se semn fiind important ca ei să nu fi ştiut că e vorba de focoase, cu toate că le tot pomenesc.

Asta,desigur că îl indigna pe profesor: Faptul că obiectivul n-a prins şi gestul prin care i se face semn s-o-ntoarcă, să se dezică de focoase, să revină la conserve. Dar nu putea să nu remarce nici faptul că băiatul nu părea speriat deloc, şi că spunea vorbele repede, ca pe o poezie iar, din când în când, parcă făcea şi nişte gesturi cum văzuse pe la prezentatori la televizor şi îi plăcea să joace în faţa camerei, căpăta tot mai mult apetit de a fi vedetă, aşa cum ştiu copiii să imite gesturile făcându-le mai emfatice, cu mândria de a se considera în spectacol, arătând ce a învăţat. Chiar se ambalase şi insista să arate băgându-se în faţă, până când ajunse să-l plictisească şi pe cel care-l învăţase şi care, poate chiar îi spusese să insiste pe

faptul că le era foame, dar nici n-avea nevoie ca ei să repete asta-ntr-una şi-l trăgea spre ce trebuia să urmeze:

- Lasă mă, asta; bine, am înţeles că vă era foame şi visaţi conserve. Spune ce-aţi făcut pe urmă când aţi văzut că sunt focoase!

- Păi, noi n-am văzut că sunt focoase.

- Cum n-aţi văzut când spui că s-a spart lada?

- S-a spart lada, dar noi nu ştiam că sunt focoase, că nu ştim cum arată focoasele; de la dumneavoastră am auzit că era focoase..

- Bine, lasă asta; zi ce-aţi făcut cu focoasele.

- Păi, cu focoasele, am căutat să scăpăm de ele; ne-a fost frică să nu explodeze... Că nouă ne era foame... – venea prea repede răspunsul contradictoriu faţă de afirmaţia că ei nu ştiau ce-s alea focoase – Da, nouă ne era foame; noi căutam de mâncare, domn procuror...

- Lasă asta cu foamea c-o ştim! - se enerva omul din afara cadrului – Haide, arată unde le-aţi ascuns.

- Păi, v-am spus: le-am aruncat într-o fântână.

- Hai să mergem acolo; domnu cu filmarea, urmăriţi-ne...

Hotărârea se lua lejer, ca şi cum n-ar fi fost premeditată, dar profesorul începea să înţeleagă toată regia, toată instruirea băieţilor cu repetiţii pentru scenele filmate. O înseilare de amatori care începea să-l enerveze. Mai ales că tema pe care o dădea el studenţilor era să filmeze firescul vieţii, aşa cum îşi repeta chiar sieşi cu încăpăţânarea celui căruia, totuşi, nu-i e străină teama că, slab de înger şi minat de vechile sentimente romantice ale bărbatului nerealizat, ar putea greşi chiar el.

Până la urmă, ne mai răbdând făcătura de filmare prost regizată, închise proiecţia ca şi cum se edificase că nu poate da notă de trecere pentru aşa ceva, Şi plecă dezamăgit pe culoarele facultăţii bolborosind un fel de înjurătură la adresa studentului:

- Du-te naibii cu tot cu Bomba ta şi cu focoasele ei!... te-a îmbrobodit de tot; te-a făcut să filmezi prostii!... Erai un băiat sensibil şi cu simţ artistic; ce dracu te-ai prostit aşa?... Ţi-a luat minţile femeia asta!... Ce dracu o fi având?... Oare, poate o femeie?... Poate să-ţi schimbe într-atâta destinul, sau vocaţia?

Cu această întrebare existenţială ajunse lângă toaletele cu lavabouri şi simţi nevoia inexorabilă să se uşureze. Dar nici prin

asta nu se simţi descărcat şi, pe când îşi spăla mâinile, îşi văzu în oglindă un chip de nerecunoscut. Era cinic şi, printre riduri, se hlizea chiar către el spunându-şi cu surâsul acela pe jumătate maliţios, pe jumătate visător cum arăta el cândva, ca-n fotografiile clasicilor de la Hollywood:

- Se poate, prostule, se poate!... Ştii prea bine că se poate! Suntem bărbaţi slabi şi sentimentali iar, cu cât avem mai mult talent, cu cât avem mai multă trăire artistică, femeile astea reci şi calculate, pe care numai propriile lor dureri sau ambiţii le fac să pară sensibile, ne joacă pe degete!

Aşa că, atunci când îşi usca mâinile la foenul cu aer cald, hotărârea lui era luată: Voia, nu voia, trebuia să-i dea o notă bună băiatului; nu-l putea pedepsi pentru că filmase cum i-a cerut femeia şi nu cum i-ar fi cerut el. Din oglindă, propriul său chip bătrânicios şi ridat îl ţintuia cu priviri batjocoritoare obligându-l la aceasta, de vreme ce era vorba de sentimente asemănătoare cu ale lui.

La ieşire se întâlni cu prodecanul care-l întâmpina voios:

- Te căutam; a venit pentru dumneata o invitaţie; e la secretariat; te invită...

Morocănos, poate pentru că nu-şi putea, totuşi, explica sentimentul de respingere faţă de comportamentul descurcăreţ al aceluia, sofisticatul artist şi profund şi frivol care era Ştefoiu-Mocirloaia, fu mai atent cu dorinţa de a-l contracara pe individ decât cu ceea ce i se spunea; şi simţi nevoia unei vorbe rele:

- Mă invită, pe dracu!... Mi-ai mai dat invitaţii la nenorociţi din ăştia care vor studenţi să le facă treburile!...

- Păi, dacă vor să-ţi fie recunoscători! – răspunse acela voios, parcă neobservându-i pornirea şi chiar flatându-l cu secretul: Sunt şi buni platnici!

- Am văzut; l-au cumpărat de tot pe student.

- Păi dacă-i bun! – continuă cu seninătate prodecanul să-l flateze - Se simte formarea dumitale, profesore; foarte bun!... Mi-au cerut să li-l las până la sfârşitul anului. Cuconiţa aia drăguţă care a lucrat cu el, candidează la parlamentare şi-l vrea neapărat în echipa electorală ... Sper că i-ai dat şi dumneata o notă bună!...

Cu sentimentul acela de respingere faţă de superficialitatea voioşiei prodecanului, sentiment despre care, la modul său ciufut dintotdeauna, nici nu-şi punea problema dacă era justificat sau nu, Ştefoiu-Mocirloaia se uită la celălalt ca şi cum nu l-ar fi înţeles; apoi, deodată în acelaşi timp, se lumină şi se întunecă la faţă căpătând trăsăturile cinice ale recunoaşterii unei implacabile realităţi.

-Hm, notă bună... – mormăi el.

- Meritã. – insistă prodecanul.

- Meritã?

- Sigur că merită; ne-a adus nişte venituri suplimentare... – încercă acela să explice.

Dar, revenit la figura sa romantică, preluată din modul pedant de a poza al actorilor frumoşi din perioada de glorie a filmului, cei cărora le cădea pe frunte câte o şuviţă din pieptănătura perfect trasată cu brilliantină, Ştefoiu-Mocirloaia îi puse camaraderește mâna pe umăr rostind în cunoscutele sale sonorităţi shakespeariene:

- Cuconiţa despre care vorbeşti, merită nota cea mai bună, domnule; merită toate notele bune din lume!... Fidias şi Pigmalion la un loc!

- Bravo!... Mă bucur că-ţi place. Sper s-o întâlnim şi pe ea la recepţia ambasadorului.

- Ce recepţie, care ambasador?

- Păi nu ţi-am spus? Ai şi dumneata invitaţia la secretariat. Ambasadorul marii federaţii ne invită la o recepţie în cinstea unei foarte importante doamne. O miliardară de origină română, implicată în politica partidului lor...

- Miliardară de origine română?...

Ştefoiu-Mocirloaia îşi dădu de-abia apoi seama că pusese semnul de întrebare înainte de a simţi acea tresărire a inimii lui bătrâne. Tresărire care-l făcea să exulte, nu să întrebe: „Mi-li-ar-da-ră-de-ori-gi-ne-ro...Dumnezeule mare!”...

Recepţionând, însă, întrebarea, mai înainte ca aceasta să se fi transformat în exclamaţie, celălalt, serviabil şi bine intenţionat, scoase din buzunar plicul invitaţiei sale:

- Pesemne ca şi la dumneata, au pus în plic date biografice - protocol domnule, nu glumă! Ca la mari personalităţi – Uite: „Născută în oraşul X... în anul, conaţionala dumneavoastră a

făcut o carieră strălucită în Federaţia noastră... ca susţinătoare a tradiţiei conservator-populare...

Serviabil, antipaticul de până atunci citea în continuare, dar Ştefoiu-Mocirloaia nu mai auzea nimic. În schimb, îi venea să-l ia în braţe pe nesuferit şi să-l sărute, să-l sărute să-l sărute...

CAPITOLUL DOUĂZECIŞICINCI

Recepţia pentru care - cu meticulozitatea sa la fel de exigentă, ca şi la filmări - profesorul se răsfăţase-n pregătiri cosmetice păstra, totuşi, un caracter intim. Ambasadorul importantului stat federal – un bărbat încă tânăr, cu alura sportivă a omului sigur că ştie să marcheze, amintindu-i lui Ştefoiu-Mocirloaia de nonşalanţa personajului principal dintr-un film făcut după cartea „Americanul liniştit" - preciză de la început că „avea plăcerea să-şi prezinte o prietenă personală cu care, nu numai că făcuse aceeaşi politică în Statul Federal al cărui reprezentant era, dar din sfaturile şi relatările căreia îi venise chiar ideea de a solicita postul diplomatic pentru care fusese trimis aici"; şi chiar se amuză pomenind de articolele din presa locală care făceau din el un fel de Big-Brother dar care, iată, n-aveau nici un temei... Aşa că îi invita la „une verre", „ein schnaps",un „drink" lejer şi cât se poate de „casual" cu conaţionala lor şi concetăţeana lui, care a cucerit inimile multor vipuri acolo, după cum va cuceri şi multe voturi aici, dacă va candida.

Şi-ntr-adevăr, lucrurile aşa se petreceau, ne existând prea multe oficialităţi sau persoane scorţoase din lumea marilor capitaluri deja arvunite ci, mai mult parlamentari de provincie, din aceia a căror influenţă îi făcea un fel de baroni locali cărora li se propunea participarea invitatei de onoare la diverse afaceri, figuri culturale şi artişti îndemnaţi s-o invite pe musafiră la spectacolele şi atelierele lor, figuri mondene, din acelea care nici nu ştii ce interes prezintă pentru diplomaţi, dar le întâlneşti peste tot pentru că, atrăgând bârfele, atrag şi atenţia asupra petrecerii sau recepţiei respective, precum şi tot stafful facultăţii

sale, bine onorat numeric alături de gazetari bătăioşi cu poziţii ambigue, persoane de „public relations" şi de influenţă media, paparazzi şi echipe de televiziune chiar de la posturi de provincie îndemnaţi să petreacă laolaltă şi nu diferenţiaţi ca de obicei de restul invitaţilor. O atmosferă camaraderească ce-l făcea să se simtă puţin stânjenit în smokingul care, chiar dacă nu evoca doar o vetustă lume bună, cu expresia nasului său căruia parcă îi mirosea mereu ceva suspect, tot îl asemăna unor personaje din filmul „Naşul". Era smokingul de la premierele cinematografice care - cu pedanta danteluţă a batistei de la piept, lavaliera puţin căzută artistic a cărei legătură o deosebea categoric de papioanele cu gumilastic purtate de mirii îmbrăcaţi astfel, dar şi frizura îndelung aranjată spre a păstra de la pieptene urme lăcuite când aducea şuviţa aceea să pară întâmplător căzută spre tâmplă, ca-n fotografiile din alte vremuri, cu actori fumând visător - îi sublinia apartenenţa la o altă lume decât a boemilor cu lanţuri ieftine şi ace de siguranţă pe rupturile blugilor jegoşi; boemi de care, din nefericire, îl apropia meseria.

Se vedea, devenea evident faptul că moştenise din îndemânarea fotografiilor retuşate şi plăcerea şi ştiinţa şi pedanteria de a-şi executa cu minuţie propriul retuş pentru asemenea apariţii publice menite să-i sublinieze fiinţa artistică, la fel cum, pentru întâlnirile din adolescenţă îşi călca îndelung pantalonii, batista şi cravatele pe care, mai târziu le-a înlocuit cu eşarfe la gulerul descheiat şi lavaliera la cel încheiat; sau cum, pentru filmările pe care le gira, avea pretenţii deosebite în ceea ce priveşte machiajul actorilor. Dar asta nu schimba cu nimic nici insolitul apariţiei sale în acel garden party pestriţ, nici deosebita notă de cochetărie desuetă ce-l făcea remarcat; iar, pentru unii mai de la distanţă, devenea chiar explicaţia pentru care ambasadorul şi musafira sa îi dădeau atâta atenţie.

Pentru că nimeni dintre cei ce se-nfigeau la hamburgeri şi bere cu o plăcere sinceră, ce nu putea fi suspectată de populismul cu care fac asta preşedinţii americani când poposesc printre alegătorii din fast-fooduri, nu-şi putea da seama ce imensă tensiune de sentimente se aduna şi se depozita acolo, pe acea terasă a grădinii unde ambasadorul şi musafira sa îşi primeau oaspeţii. Ei vedeau numai apropierea pedantului

smoking bine călcat şi înclinarea frunţii pe care cădea şuviţa romantică a pieptănăturii, în faţa coafurii bogate şi a provocatoarei rochii decoltate, cu dungi care aveau menirea de a subţia tendinţele de îngrăşare ale trupului pe care femeia încă şi-l purta cu zveltеţe; dar nu-şi dădeau seama nici de canonada bătăilor inimii de sub plastronul cămăşii de smoking, nici de tremurul emoţionat al genunchilor săi în pantalonul cu lampas de mătase, nici de fiorul diafan al strângerii mâinii bărbatului când glasul iubitei pe care o crezuse pierdută exclama spre ambasador:

-El e; el e prietenul meu din tinereţe!...

Nu, nu-şi dădeau seama, nu aveau cum percepe de la distanţă; dar, poate că nici de aproape nu ar fi avut cum să observe tot ce se petrecea în sufletul celui care aşteptase zeci de ani această întâlnire şi se aflase de multe ori pe marginea pierderii oricărei speranţe. Nu aveau cum să simtă răbufnirea deodată a tuturor clipelor lui de dor şi zbucium, de beţie şi lacrimi alături de poza care-l făcuse celebru ca portretist dar nefericit ca amant. Nu aveau cum înţelege bietul lui suflet de multă vreme îmbătrânit, care se simţea deodată bântuit de sentimentele pe care, alături de ea ar fi trebuit să le trăiască atunci când era tânăr, nu să rămână doar cu amintirea unui portret; şi ăla, retuşat de el, până la a se desăvârşi ca-n obsesia cu Fidias şi Pigmalion!... Nu aveau cum îşi aminti amintirile lui intime, când se-mbăta, şi nu pe ascuns, ci printre cunoscuţii care se ţineau mai bine, fiindcă n-aveau motiv să se răscoale în faţa portretului în care ea era atât de frumoasă doar pentru faptul că o surprinsese el astfel. Dar faptul acela nu mai interesa şi orgoliile sale sufereau făcându-l încă din tinereţe a fi un timid-agresiv, din pricină că nu rămăsese cu ea, ci doar cu fotografia care nu era ea!... Capricios, suspicios, arogant cu toată lumea care nu se mai întreba cum arăta modelul propriu-zis şi nu-i păsa că el o făcuse astfel, din luminile, umbrele şi retuşul talentelor sale...

Tot aşa acum, cei care erau în jurul lui nu aveau cum îi percepe prezenta stare de exaltare, de leşin şi iarăşi exaltare; şi, mai ales, de fior continuând a-i invada braţul care simţea în palma sa palma diafană a femeii, apoi a-i invada întregul trup

îmbrăcat în smokingul bine călcat, apoi întregul înconjur în care profesorul Ştefoiu-Mocirloaia parcă plutea, începând să zboare.

Ei vedeau doar gestul de camaraderie sportivă cu care nonşalantul ambasador cu alură de sportiv câştigător bătea acel braţ, ca pe al unui partener pe care l-a surclasat şi-l are acum la mână, în vreme ce-i spunea:

-Aha, da; de multă vreme voiam să te cunosc personal, domnule profesor!

Şi nu intuiau nici gândurile care-l coborau pe sentimental-zburătorul profesor înapoi, pe gazonul din faţa ambasadorului, spunându-şi cu suspiciunea bine cuvenită: „Voia să mă cunoască personal... că, altfel, are el mijloace de spionaj ca să mă ştie prea bine!"...

Nu, invitaţii interesaţi de acest amănunt al recepţiei, nu înţelegeau nimic din semnificaţiile lui. Ei văzură doar modul cum, cu prezenţă de spirit, şi Ştefoiu răspundea prin acelaşi gest de camaraderie sportivă, bătând braţul ambasadorului ca-ntre vechi cunoştinţe. Fără a şti însă că, prin gestul ăsta, el îşi lua timp ca să calculeze cum l-ar putea întreba pe acela dacă era chiar Big-Brotherul pe care-l simţise mai de curând că îi cam sufla în ceafă, că-l cerceta din umbră, că i se băga în suflet... O auzeau doar pe musafira de onoare ale cărei urme de frumuseţe încă se făceau remarcate în omologarea aspectului ei general de femeie cuceritoare prin farduri şi accesorii vestimentare şi, mai ales acel parfum atât de original rafinat, dar dominator, repetând cu voioşie:

-El e prietenul meu din tinereţe!... Era un puşti foarte talentat încă de pe atunci!... Are stofă de Hollywood; ştiu eu... Şi am să-l recomand!... Nu e târziu, nu-i aşa, dragul meu?... Pentru noi, poate, de acum încolo începe viaţa!... Eşti, cumva, căsătorit?... Ce frumos portret mi-ai făcut!... Eşti... eşti singurul care m-a iubit cu adevărat...

„Pentru noi, poate, de acum încolo începe viaţa"!... Ştefoiu-Mocirloaia se desprindea din nou de gazonul grădinii ambasadorului înălţându-se, în smokingul său perfect călcat, ca la marile premiere, spre sferele unui vis la care, până atunci, nu îndrăznise nici măcar să râvnească... Şi doar confraţii săi de catedră, de la alte catedre sau de la decanat, fie admirativi, fie prietenoşi, fie chiar invidioşi, îşi dădeau seama că lui îi datora

facultatea privilegiul de a fi primit în număr atât de mare invitații la acel garden-party.

Se desprindea, și plutea, și încă nu-și dădea seama că i se pusese cam nerăbdător o întrebare, fiindcă în auz și-n toată ființa sa nu rezonau decât acele cuvinte înălțătoare pe care, Dumnezeule, cât de mult le visase și cât de multă vreme trecuse de când le uitase sau renunțase să mai viseze la ele, chiar dacă aveau altă punctuație: "Pentru noi viața poate începe de acum încolo!"... Bine-nțeles: De acum încolo!... Viața lor adevărată, la care se vedea cum că visaseră împreună, de acum încolo începea. Pentru că, până acum, nu fusese decât așteptare și speranță tot mai deșartă, până la sentimentul renunțării definitive care, iată, era distrus, era dat laoparte, era învins de reîntâlnirea lor... Reîntâlnirea lor!... Dar oare ce se insinua peste această fericită reîntâlnire? Ce le bruia bucuria. Oare iarăși Big-Brotherul... pe care începea să-l bănuiască, să-l simtă aproape... Oare?!...

Simțea nevoia să bea, ca și cum ar fi vrut să-și alunge mirosul suspect din expresia nasului. Și chiar o făcu. Nesățios, de parcă, sorbite din pahar, se clarificau lucrurile. Și-ntr-adevăr: El, maestrul psihologiei imaginii, care-i învăța pe studenți efectele subliminale ale cadrelor scurtate până la a fi doar semipercepute, își dădu seama: În întregul lor duet de dragoste, tonul sentimental era parazitat de ceva. Bucuria fățișă, se frângea scurt, abia apoi revenindu-și. Speranțele lui visătoare, da, acestea, se loveau de... De întrebarea aceea grăbită cu un cu totul alt ton: „Ești cumva..."... Da, era al ton, alt interes; simțea el, avertizatul în materie de femei!... Simțea deosebirea. Fapt care la a doua întrebare cu „Ești", cea de dinainte de afirmația „ești singurul care m-a iubit" prin care sentimentele redeveneau calde, el a simțit acul de ghiață al repetării a ceea ce prima oară trecuse aproape subliminal: „Ești căsătorit?" – cu acel ton de interes fățiș al mahalagioaicelor care vor să știe de la-nceput dacă pierd vremea sau nu... Și își aminti cât de rece, cât de fățiș mercantilă fusese pe vremuri femeia asta cu alți bărbați; cu cei pe care se răzbuna oferind pragmatism dar nici o picătură de dragoste, în vreme ce - Doamne cât de fierbinte! – își consuma sentimental durerea în brațele lui. Cu asta l-a covârșit; de asta el

a iubit-o nebuneşte şi nu mai avea cale de întoarcere. Chiar dacă, atât de occidentalizată acum, ea-i punea problema comercial şi fără înconjur, ca-n tacticile diplomatice moderne care fac uz de sinceritate pentru cele mai nesincere intenţii!

Tulburat de calcule, Ştefoiu-Mocirloaia nu mai ţinu seama de protocol. Apucă umărul chelnerului care servea un grup din spate şi-l întoarse către el ca pe-un şurub, cu tot cu tava de pe care înşfăcă un pahar şi-l dădu duşcă. Fără să-i pese că ăsta era gest de beţiv nemanierat, cum îşi dădu seama abia ulterior şi avu prezenţa de spirit să-ntindă două mâini spre tavă, să ia două pahare, să-mpingă chelnerul spre ambasador provocându-l şi, oferind elegant o cupă spre buzele după al căror sărut tânjise zeci de ani de-a rândul, să nu răspundă direct la întrebare ci, pentru a câştiga timp, să toasteze în mod vibrant, cum căpăta el uneori în glas ecourile shakespeariene deprinse în anul de actorie pe care-l urmase până să treacă la imagine:

-Domnule ambasador, trăiască marea dumneavoastră ţară! Mi-aţi dăruit cel mai fericit moment al vieţii mele!

- Mă bucur! – răspunse sportivul ambasador cu gesturile sale calculat degajate – De multă vreme aştept o asemenea declaraţie.

Dar gestul lui de a ciocni nu mai primi răspuns. Smokingul acela impecabil croit şi călcat, rămăsese cu o mânecă-n aer înălţând paharul ca acele statui ce poartă cât mai sus o torţă, frizura savant trasată strălucea ca şi cum ar fi fost un obiect în sine, alături mânecii negre cu manşeta albă, lavaliera de mai jos, asemenea; numai capricioasa persoană a profesorului se extrăgea din costumaţie făcând figuri stranii prin care, când se-ascundea în interiorul ei, când ieşea din cadrul acesteia dând cu nasul în reverul la care se oprise.

Era reverul de la haina ambasadorului pe care, mic insemn elegant filigramat în aur, strălucea floarea. Floarea cam pătrată de pe misterioasa siglă cu buzele sărutând-o, care ţinuse loc de semnătură pe toate mesajele cu care fusese asaltat în ultima vreme. Mic insemn ezoteric purtat cu discreţie la butonieră, aruncând scânteieri care pentru el, pentru modul cum se holba şi se chiora deveneau adevărate explozii ce-l făceau mic, strângându-se parcă şi ascunzându-se în interiorul

costumaţiei. Sau, deodată, explodând la rându-i şi ieşind de acolo, cu toată ciuda acumulată câtă vreme se simţise urmărit:

-Aha, tu erai , nenicule, tu-mi suflai în ceafă!

- Aţi spus ceva, domnule profesor?

- Am spus; sigur că am spus!... - şuieră ameninţător – Am spus că te dai pe faţă.

- Mă dau! –îl calmă acela prin nesinceritatea cu care-şi juca fair-playul sportiv.

- Te dai?... Am spus eu că tu erai... – deveni el mai calm, ca şi cum ar fi reintrat cu demnitate în hainele sale.

- Da; eu eram! – îi zâmbi acela

- Tu erai!... – iritarea dispărea; iar, când repetă, începu şi el să zîmbească: Tu erai!...

- Eu eram... –urmă sportiv regulele jocului ambasadorul, cu veselia largă şi ofertantă a spionului care-şi consideră firească meseria.

- Tu erai!... Fir-ai să fii, tu erai!... Ha, ha, ha!... Tu erai! Ha, ha, ha, ha, ha!...

Profesorul se arăta de-a dreptul vesel. Nu pentru că l-ar fi bucurat ceva ci, fiindcă ne mai trebuind să suspecteze morocănos, putea specula cu cinism situaţia, ca şi cum i-ar fi spus: „Păi, dacă suntem pe faţă, hai să vedem cine-i mai tare, că eu mă pricep la actorie"!

- Eu eram , domnule; hai să bem; bine-nţeles că eu eram!... Cin-cin!... Prosit!... A la votre!... Dacă m-a rugat ea, nu puteam s-o refuz!

- Te-a rugat ea?

- Dacă ai şti cât de mult te iubeşte! Dacă ai şti cât se temea să nu te supere!...

- Dacă aş şti?... Dacă...

De data asta nu exteriorul, nu costumaţia conta. Ci inima, inima aceea năvalnică a lui George Ştefoiu-Mocirloaia, buzele lui nesăţioase care beau şi rosteau în acelaşi timp... Repetau vorbele ambasadorului dar le confereau sensuri deosebite... Sensuri cu care voia să-şi arate superioritatea prin modul cum se elibera de suspiciuni... Şi bea, şi ciocnea, şi chiar dădea să-l sărute. Până când acela nu se mai abţinu spunându-i cu oarecare imputare:

-Te-aş fi luat mai bărbăteşte; dar ea nu-mi dădea voie; zicea că eşti sensibil...

- Aveai un scenariu mai dur, vrei să spui – nu-l iertă el.

- Aveam – recunoscu acela – dar nu voiam să mă cert cu ea când îmi spunea că eşti sensibil.

Atunci, simţindu-se astfel şi ocrotit şi flatat, profesorul îşi sfidă proapătul recunoscut Big-Brother.

- Sunt sensibil – proclamă el mândru, mai mult decât un răspuns, fiindcă celălalt simţi nevoia să arate faţa urâtă a unei asemenea sensibilităţi

- Mi-ai creat mari dificultăţi cu capriciile dumitale; aproape că s-a supărat pe mine crezând că nu vreau s-o servesc, în loc să se supere pe tine, suspiciosule!

- S-a supărat?

- Tare!

Primi lovitura cavalereşte, întinse paharul ca să prindă curaj prin umplere şi-l bătu pe acela pe reverul cu floarea patrată, ca şi cum ar fi prins drag de el, rostind din ce în ce mai vesel, din ce în ce mai sigur pe superioritatea sa:

-Se rezolvă!... Se rezolvă imediat!

Elegant, în smokingul său fasonat la perfecţie, făcu o piruetă prin care se întoarse spre fastuoasa rochie în dungi al cărei decolteu emanând rafinatul parfum dominator se deschidea spre sânii visurilor lui de odinioară şi, plecându-se odată cu studiata sa şuviţă de păr, demonstră cât era de lucid prin faptul că reţinuse curiozitatea ei în legătură cu un anume amănunt. Iar acum, luându-l martor pe simpaticul ambasador ce trebuia umilit, găsea prilej solemn să-i depună la picioare răspunsul întrebării pe care ea se grăbise să i-o pună. Se grăbise cam prea mult, cu o curiozitate cam prea nerăbdătoare, pe care el o calificase de muiere calculată, negustoroasă şi mercantilă, cum se arătau astea dure din ziua de azi; dar asta nu mai conta. Conta că aceeaşi grabă putea s-o fi avut în scenariul său la fel de mercantil şi Big-Brotherul care o juca pe fair-play-ul; şi care trebuia umilit printr-un alt fel de joc: Un joc superior rafinat, dând pseudosincerităţii un aer mult mai romantic, mult mai sentimental, cum putea exprima doar acel tremolo din glasul său, aşa cum şi-l perfecţionase în acel singur an pe care-l urmase la actorie cu ultimul dintre ultimii mari maeştri

romantici ai genului. Făcu o plecăciune cavalerească mult mai elegantă decât vulgaritatea sportivă a gesturilor ambasadorului căruia îi spunea cu superioritate:

-Spre deosebire de raţiunile dumitale secrete, eu am să spun ceva de suflet, aşa că mă adresez doamnei pe care o rog să te ierte că n-ai servit-o cum trebuie, cu toate că aveai aparatură bună de spionat!...Nu, draga mea; nu sunt căsătorit... Dar nu-mi place că s-a interesat altcineva de lucrul acesta... Tu, da!... Tu ai dreptul, fiindcă pe tine, doar pe tine... Te-am aşteptat!... Te-am aşteptat o viaţă! – adăugă cabotin speriindu-se el însuşi de minciuna pe care o spunea cu totul dezinteresat, doar din plăcerea jocului, aşa cum se complăceau ei, artiştii, ca să se pună în evidenţă fără a cugeta prea mult: „Te-am aşteptaaat o viaţăăă!"... Fapt pentru care, speriat, se uită după chelner... Când îl găsi, ştiu exact de unde să-i apuce din nou umărul rotindu-l către sine şi fixându-l aşa ca să poată lua curaj repede din două pahare iar, cu al treilea în mână, să rectifice: Te-am... adică, chiar dacă nu te-am aşteptat, e ca şi cum te-aş fi aşteptat!... Am avut două neveste; dar destul de scurt... Actriţe. Ştii, astea fac orice să pună mâna pe directorul de imagine de la filmul respectiv... Ca să le facă mai frumoase; să le filmeze cât mai inspirat... Pe urmă se încurcă cu regizorul; că ăla le mai poate distribui şi în alt film!... Ia-o cum vrei, draga mea – făcu el gestul inutil de a-l roti pe chelner cu tava spre el, fiindcă acela îngheţase nemişcat ca şi cum ar fi primit ordin să rămână astfel; şi, devenind iarăşi cavalerul galant care-i întindea mai întâi ei o cupă, se plecă ceremonios atingându-i genunchii către care şopti: Ia-o cum vrei; dar să ştii că eu pe tine te-am aşteptat!... Tu ai fost şi tu rămâi....Pe tine te-am... Numai pe tine... Să ştii că... Că tu, doar, eşti...

Pe acest ritm de refren, din ce în ce mai scurt, mai precipitat, glasul lui vibra silabele în iambi şi trohei. Indiferent de sensul sau nonsensul vobelor, sunetele lui, cu efecte învăţate de la ultimul mare maestru romantic, rezonanţele şi vibraţia aceea cabotină, îl făceau plin de convingere, surclasând măruntul joc de făţărnicie spioană al celui care se voise Big-Brother.

Ea îl ridică drăgăstos, ii luă bratul ca sa-l sprijine cat mai bine si se arătară astfel către invitati, ciocnind cu amabasadorul căruia fastuoasa femeie ii imputa şoptit:

-Ţi-am spus eu că are stare civilă corespunzătoare!

Iar acela se justifica:

-La câte mesaje ne-a refuzat, n-aveam de unde sti daca e divortat sau doar despartit. Ia-l repede, fiindca e capricios şi se răzgandeşte usor!...

Emoţionat de vibraţiile propriului său glas cărora le punea surdină bând, profesorul fu deplin satisfăcut de exerciţiul său de frivolă prezenţă cabotină la bodegă, ce nu-l lăsase mai prejos nici la o asemenea recepţie. Aşa că se destrăbălă ne mai amintindu-şi decât că a avut prezenţa de spirit să se facă a-l chema pe Dorel Stuparu, studentul cel lungan, ca să-l prezinte ca pe un talent deosebit; dar, de fapt, o făcuse ca să se agaţe de braţul lui spre a sta cât de cât drept, cât să poată să mai bea. Fapt pentru care a fost gata-gata să cadă când, deodată, găliganul de sprijin i-a fost smuls şi l-a văzut cum, scuzându-se neîndemânatec, se ducea tras de superba femeiuşcă pe care el o poreclise „Bombiţa". Avea bine întipărite în memorie toate contururile trupului ei aşa cum acela o filmase, aşa că nu putea să se înşele: Ea era, cu toate că smiorcăia arătând o mutriţă înciudată, botoasă şi, chiar dacă erau înconjuraţi cu fard de calitate, pe care nu-l dizolvau lacrimile, i se vedeau, furibunzi, ochii plânşi.

-Fidias şi Pigmalion la un loc! – o salută el criptic, dar plin de îndrăzneală familiară, ca şi cum i-ar fi posedat de multe ori toate goliciunile acelea superbe.

Dar ea părea să nu-i priceapă veselia de om dichisit, dar nu prea tânăr şi nu prea în formă, încurajându-şi potenţa cu alcool. Ea trăgea de student repetând într-una:

-Dorele, trebuie să ne răzbunăm!

Aşa că profesorul se mai împletici spre un pahar, neînţelegând prea bine ce bombănea ea despre un bătrân ticălos căreia era pornită să-i taie fuduliile. Remarca doar faptul că spunea asta scrâşnind din dinţii frumoşi care-i subliniau inconfundabilul portret de reclamă comercială... Cine era bătrânul şi ce făcuse acela ca s-o supere atât de tare, n-a mai fost în stare să înţeleagă, cu toate că, prin asta, Bombiţa

răspundea la protestul prin care el o-ntreba de ce-i atât de pornită şi i-l smulge pe lunganul ce-i era sprijin.

Nu-şi mai amintea decât că o altă mână fermă îl sprijinise să treacă prin nişte saloane unde mai schimbase replici şi pahare cu unii, dar nu ştia dacă apucase să-i spună ambasadorului, tocmai pentru că acela se purta degajat, cu aerul său de performer sportiv, că a apreciat la el mijloacele sofisticate de urmărire. Nu ştia dacă-i spusese şi treaba asta care-l rodea, sau numai ciocnise cu acela conversând despre altceva – banalităţi, desigur, de vreme ce nu şi le amintea. Îşi amintea numai cum acela îi răspundea dar, în acelaşi timp îi făcea un semn discret femeii de la braţul său, cu degetele împreunate în formă de „O", un fel de o.k. cum că lucrurile ieşiseră bine. Apoi mai ciocni cu cineva cu care se pupa mângâindu-i fundul; o persoană de la care-şi amintea doar parfumul rafinat ca al ei şi cravata cu dungi... Dar putea fi şi rochia în dungi care subţiau silueta femeii visurilor sale... Putea fi orice, dar în dungi; în dungi care se învârteau odată cu el, de nu-şi mai amintea cum a urcat în maşina cu care a ajuns la acel hotel de mare lux... Îşi amintea, însă, prea bine, momentul mult anterior: cu dinţii frumoşi ai Bombiţei care-i răspundea în ciudă, înjurând un bătrân la a cărui pomenire dentiţia îi devenea de-a dreptul feroce, parcă muşcând din acela.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIŞASE

Se trezi al naibii de mahmurit, stare de disconfort nociv în care se simţea şi ameţit rău, şi înrăit de incapacitatea de a-şi aminti ce se-ntâmplase.

Iar glasul care încerca să-l trezească, nu era capabil decât să-l mângâie pe jumătate, cu jumătatea cealaltă admonestându-l prin eticheta încă îngăduitoare: „Eşti un copil rău!"... Care-i aminti, cine ştie cum, modul în care, de dorul ei şi cu disperarea că n-o va mai găsi vreodată, adormise la fel de beat în centru oraşului natal, ţinând în braţe picioarele de bronz ale statuii

soldatului din primul război mondial, ca şi cum le-ar fi ţinut pe ale ei.

Iar acum, când îşi dădea seama că le ţinea pe ale ei, că-şi putea alinta obrazul pe pielea lor molatecă, emanând parfumul rafinat pe care i-l simţise de cu seară şi chiar auzul îi era alintat cu acel „eşti copil rău" al glasului ei, ar fi vrut, de ruşine, să ţină în braţe doar picioarele de bronz ale statuii. Din ce în ce mai mult, din ce în ce mai ruşinat, din ce în ce mai înciudat, cu cât auzea mai clar îndemnul ei drăgăstos:

-Haide, copil rău, că-i aproape de prânz şi ne-aşteaptă ambasadorul; doar i-ai cerut să ne logodească!...

- Să ne... Să ne, ce?! – sări el deodată speriat, nu atât de actul exprimat prin verb, cât de faptul, tot mai des confirmat odată cu vârsta, că nu-şi mai amintea nimic după asemenea excese.

Şi, deschizând ochii, văzu cum, căldura dulceagă lângă care îşi alintase lenevoasa netrezire se concretiza în nişte forme cam prea lăsate, cu pielea deloc întinsă ci tot răsturnându-se-n pliuri bătrânicioase şi o mască albă în loc de chip. Mască ce pornea de sub ciufulirea unui păr rar susţinut în vopsea şi ajungea ca un plastron ce-i trata şi pielea decolteului până peste sânii care păreau astfel mai fleşcăiţi decât, pesemne, erau. Un fel de platoşă cu mască dintr-un soi de var amestecat cu grăsimi, ce-l enerva nu atât pentru că nu putea recunoaşte chipul femeii visurilor sale, ci pentru că, oricât s-ar fi străduit, nu-şi amintea ce făcuse, sau dacă făcuse ceva peste noapte cu acele forme flasce lăsate la vedere mai jos de acoperământul cosmetic al părţii superioare a trupului, într-un mod mai degrabă nepăsător decât intim. Un fel de nepăsare dezinhibată a scofâlcelilor din acele părţi de mai jos care, ca pântece şi fese şi pulpe ar fi trebuit să însemne numai tentaţii, dar astfel lăsate la vedere, te cam muiau ca bărbat.

-Că nu ţi-o fi părând rău, acuma, copil malumur ce eşti!... – îi făcea ea cu degetul, în vreme ce el o simţea cum, dezgolită fără pudoare alături de el, ea mintea ca să nu-i spună că e un bătrân malumur care nici nu-şi mai amintea dacă fusese în stare de ceva sau, pur şi simplu adormise deasupra ei.

- Păi, eu... - încercă el să spună ceva, parcă pentru a se scuza în acest sens.

Dar ea, făcând-o cam neplăcut pe fetiţa ce-şi ascunde pieile sub creme albe, îi puse acelaşi deget pe buze, ca să nu-l lase cumva să retracteze.

- A fost un gest cam intempestiv, din partea ta; dar mie-mi plac nebuniile astea în amor şi sunt obişnuită cu ele fiindcă ştiu că astea-s reacţiile pe care le provoc eu la bărbaţi! – îi spuneau buzele ce începuseră să se distingă puţin din masca albă care parcă-l batjocorea cu expresia ei de arlechin apărat de platoşa albă ce-i acoperea gâtul şi decolteul în acţiuni chimice de întinerire a dermelor ce se cereau împrospătate.

- Hm, astea-s reacţiile pe care le provoci!... Mormăi el gândindu-se la altfel de reacţii pe care, categoric, aşa, dezgolită pe lumină, din păcate nu i le mai provoca; dar, despre care, nu-şi mai amintea nici dacă le avusese sau nu peste noapte.

Fapt care-l intriga din ce în ce mai mult, pe măsură ce-şi dădea seama că mintea lui malumură avea această preocupare.

- Te faci că nu ţi le mai aminteşti? Parcă aseară spuneai altceva!...

- Aseară!... E mult de-aseară!... – mormăi el foarte supărat de o asemenea dimensiune de timp – Foarte mult timp de după aseară, de care nu-mi mai amintesc nimic!... Oare... – Preferă el şi să ţină ochii închişi, ca s-o simtă mai degrabă prin parfum şi căldură decât prin ce se vedea, tot aşa cum prefera să renunţe şi la vorbe decât s-o-ntrebe pe ea dacă făcuseră ceva în direcţia logodnei despre care vorbea, sau se păstraseră caşti...

Pentru că întrebarea asta îl chinuia, iar el îi dădea târcoale cu perfidie de om bătrân care s-a-nvăţat să-şi amâne scadenţele doar în aparenţă, treaba rozându-l pe dinăuntru. Aşa că, atunci când ea pomeni iarăşi de ambasador, el, nu din curiozitate sau nepoliteţe, ci doar sperând că va provoca ceva ocolişuri prin care să-şi răspundă la ce-l enerva preocupându-l, întrebă:

- Ambasadorul ăsta ţi-e prieten?

- Of course! – se trezi occidentala rece din ea, în răspunsul franc şi asigurator pe care i-l dădea.

- Adică, aşa... chiar mai intim? – se trezi el mormăind supărat fiindcă nu ştia din ce complex de inferioritate îi venea întrebarea.

- Of course! – răspunse ea asemenea sau, poate, ceva mai mângâietor.

Şi, din mahmureala al cărei gust ori a cărei stare nu voia s-o accepte, ţinând ochii închişi ca şi cum şi-ar fi ţinut şi mintea în nepăsare, Ştefoiu îşi auzi propriul glas întrebând freudian în speranţa că răspunsul ar putea fi în legătură cu el, nu cu acela:

-Adică, te-a regulat; te-a regulat bine?...

Îşi ştia gafa încă dinainte de a rosti ultima silabă; îi era ciudă pe instinctul care-o provoca, dar nu putuse să n-o facă, tocmai în speranţa că i s-ar putea da un răspuns comparativ cu el, de genul „da, dar tu ai fost mai grozav" şi, prin asta, i-ar fi trecut angoasele. Aşa că strânse mai bine pleoapele spre a rămâne mai adânc în întuneric, în camera obscură în care se ascundea cu speranţa că va scăpa de efectele mahmurelii, dar unde, acum, o făcea şi în speranţa că nu va simţi acele două palme pe care le merita.

Dar în loc de plescăitul lor pe obrazul său bătrânicios, auzi supuşenia aceluiaş glas drăgăstos, dar plin de francheţe, cu care ea îl mângâia:

-Of course, dragule!... Trăim într-o lume a afacerilor care se complică din ce în ce mai mult în relaţii de tot felul prin care ele se facilitează sau chiar devin plăcute, în loc de a ne enerva când ne tocmim!

- Deci, cu unul ca el, nu te-ai enervat.

- Of course, dragule; ţi-am spus.

- Dar cu mine, asnoapte, te-ai... vreau să spun, adică: te-ai... enervat? – nu se mai putu el abţine şi întrebă repede, parcă bucuros că-i venise-n minte acel verb echivoc; da, pentru că enervarea putea fi şi de un fel şi de altul.

- Ei, nu s-ar putea spune chiar că m-am enervat – răspunse ea pe şleau fără să-i pese de dezamăgirea ce i-ar produce-o – la vârsta noastră se mai întâmplă... Te înţeleg şi te respect chiar şi aşa – simţi ea partenerial nevoia să-l asigure, pentru a se grăbi apoi să-l consoleze: Dar pentru asta avem viaţa-nainte, dragule; găsim noi ocazia şi pentru aşa ceva, dacă ne-o veni cheful!... - Şi depuse undeva, pe trupul lui, un sărut fad prin care îl consolă, poate chiar autoconsolându-se într-un spirit cât se poate de realist – Acum trebuie să ne concentrăm pe cele pragmatice pe care le avem de făcut; am planuri importante, o să ţi le spun;

sunt mai multe implicaţii... – vorbi ea atent preocupată, apoi, iarăşi deveni consolatoare: Pentru amor, ca să arătăm ce-am mai păstrat din tinereţe, avem vreme!... - Şi, iarăşi sărutul acela care se voia spontan, dar îi arăta precticile experimentate: Eu te-nţeleg, un bărbat nu-şi revine aşa, deodată la dorinţele de odinioară!...

- Hm!... Deci: nu-şi revine!... Înseamnă că nu...

- Ţi-am spus iubitule – îşi dovedi ea înţelepciunea înţelegătoare – că avem timp destul în faţa noastră!...

De data asta, tocmai pentru că ar fi fost cazul să sară pe ea stricându-i masca sau întreaga platoşă şi, amestecându-se-n alifiile lor, demonstrându-i prezentul şi nu posibilităţile viitoare, lui îi veni să-şi dea două palme. Ca să se pedepsească pentru starea de mucava uscată, scârţâitoare pe care o dădeau minţii sale arsurile stomacului molestat de poftele beţive la care se dedase, spunându-şi fără iertare:

-Nu te arăta uimit, tâmpitule; masca asta cu cărnuri moi e chiar femeia visurilor tale; s-a emancipat şi ea!... Are probleme mai pragmatice de rezolvat decât cele carnale care, şi aşa, sunt destul de fleşcăite... Ce vrei?!

Dar tot se ferea să se confrunte cu chinurile mahmure ale acelei dimineţi, ca şi cu aspectele nu prea plăcute ale goliciunilor amândurora. Prefera să păstreze ochii închişi, să nu vadă nimic, să nu-l ameţească nimic în plus şi să se bucure, atât cât se putea bucura, doar de căldura cărnurilor ei la fel de înmuiate ca vârstă.

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIŞAPTE

Ambasadorul îi aştepta. Şi, fiindcă întârziaseră, îi puse el pe ei să aştepte ca să-şi rezolve alte probleme. Cu toate că, pe lângă ei, invitase pe încă cineva care era pedepsit degeaba, fiindcă acela venise punctual. Era senatorul bătrânel şi plin de importanţă prin care Ştefoiu-Mocirloaia îşi răzbunase nemulţumirile de a fi fost urmărit, văzându-l filmat şi pe el de camerele care, acum, era convins că spionau pentru ambasador

mai multă lume... Că aria de Big-Brother era astfel mult mai mare şi că, în pofida altora, lui nu-i mai păsa fiindcă i-o spusese de la obraz şi-i dăduse cu o seară în urmă lecţia cuvenită, surclasându-l ca joc de măiestrită făţărnicie în momentul declaraţiei pe care o făcuse femeii visurilor sale... Dar, ca să-i fi cerut aceluia să-l logodească, şi încă repede, asta tot nu-şi amintea în nici un fel, ceea ce, nasului său cu expresie nemulţumită îi trezea suspiciuni în continuare: Nu cumva, el se amăgea că-l depăşise, iar ambasadorul o făcea pe învinsul câştigând? Îi acceptase demonstraţia cabotină, iar acum îl logodea!... Ba, mai mult: La moliciunea romanţioasă a mahmurelii lui, nici măcar nu putea spune că nu vrea!... Cum să nu vrea să se logodească cu femeia visurilor lui?!... Faptul că-i văzuse măştile cosmetice şi nici măcar nu-şi încercase bărbăţia pătrunzând prin unsorile lor, nu era un motiv!...Aşa că, spre a uita o asemenea angoasă lăsând lucrurile în voia sorţii şi dregându-şi numai mahmureala, ciocnea şi conversa cu senatorul despre care ştia prea bine pe câţi îi înfundase... Ciocnea ca şi cum ia-r fi arătat de la obraz că au acelaşi Big-Brother: „Aha, foarte bine că te spionează şi pe tine; la tine chiar are ce spiona!" ... Aşa părea să-i spună ciocnind pentru prima dată camaraderește cu omul pe care, tare voia să-l întrebe cum scăpase de acel temut Brânzănariu, bişniţarul trişor care-i reabilitase repede pe securişti şi miliţieni făcându-şi primul aparat de represiune în serviciu propriu?... Cum, de fapt, încercaseră după aceea mulţi politicieni mai importanţi, mai versaţi decât un simplu barbugiu şi folosind mult mai puternice mijloace confiscate de la democraţie, dar niciodată mai influenţi, niciodată atingând performanţele aceluia de la început, când invita întreg oraşul, zicând că pe banii lui, la petreceri cu mici şi bere în grădina publică, fălindu-se şi inaugurându-şi statui.

Văzut de aproape, senatorul avea, în expresia de cal ce-o face pe armăsarul, o figură sanguină, pofticoasă, cu gesturi largi, ca şi cum ar fi făcut cadouri tuturor, iar comportamentul înţepat, din nevoia de a-şi pune în evidenţă statura mică, subliniindu-şi importanţa ca factor de decizie care dă asigurări spunând mereu „se face". Şi, numai dacă-l studiai mai bine, pricepeai că, faţă de unul precum ambasadorul, încerca să

răspundă cu acest „se face", spre a nu se înţelege că, de fapt, spunea milităros „da, să trăiţi" la indicaţiile primite.

Dar ambasadorul, revenind, întrerupse asemenea conversaţii scuzându-se că agenda lui avea mai multe prevederi decât cea a unor porumbei împerecheaţi bătrânicios. Şi începu să-şi pună la punct afacerea care se vedea bine pregătită, pentru că se adresă direct, fără a aştepta ca ei să lase din mână paharele. Şi, mai ales, fără ca să-i pese de figura îmbătrânită atât de nedumerire cât şi de mahmureală a profesorului, care se iţea din când în când grav la braţul femeii visurilor lui, ascultându-i vorbele ca şi cum ar fi spus fără capacitate de ripostă: „ie-te, mă, ştrengaru de mine, ce-am fost în stare să fac!"...

-Doamnelor, domnilor, la cererea domnului profesor Ştefoiu-Mocirloaia, pe care mi-a adresat-o oficial aseară – citea ambasadorul hârtia pregătită, producând asemenea reacţii în expresia feţii celui citat - în prezenţa domnului senator care este şi vicepreşedinte al Camerei superioare din ţara asta, ca şi a colaboratorului meu, însărcinatul cu afaceri... haide, meine liebe, treci acolo, lângă domnul senator!... aşaaa... care reprezintă ţara noastră, fiindcă eu am onoarea să oficiez logodna... Este vorba de logodna domnului profesor cu distinsa noastră compatrioată cunoscută drept lider politic în partidul nostru de guvernământ - citea el mai departe împiedicat în accent - dar care vine acum aici, în locurile de baştină, ca să aducă mai aproape valorile democraţiei noastre. Am pregătit şi inelele pe care-i rog să şi le pună în degetele ce reprezintă logodna şi, conform obiceiurilor din această frumoasă ţară, mai ales cel cu darul, care mi se pare o practică ingenioasă şi vreau s-o patentez pentru sistemul nostru bancar, ca vărsământ direct, promit să le fiu naş la nuntă dând darul cel mai mare şi aducând invitaţi care să mă urmeze, garantând un fond din care să-i facem miresii campania electorală în alegerile care urmează la dumneavoastră. Rog logodnicii să se sărute iar noi să bem! Vivat giovinezza!...Happy engagement!.. Heureuse fiancée! ...

Şi se aşează cu gestul de a-i invita pe ceilalţi să-şi ia locul în jurul mesii pregătite. Ceea ce ei făcură, în afară de senatorul care venise punctual, deci mai înainte, iar acum era deranjat de un telefon mobil spre care făcea un semn de scuză, în vreme

ce, spunând „te sun eu mai târziu" se îndepărta spre o fereastră aşa cum e politicos să procedezi de când s-au inventat telefoanele mobile, sau spre un colţ discret, cum e mai precaut când vorbeşti la ele. Dar, chiar în această îndepărtare, glasul lui - indignat de insistenţa cu care, la capătul celălalt al comunicării fără fir nu se accepta propunerea lui cu „sunatul mai târziu"- se auzi cum se ridica în mod necontrolat şi, ricanând la ce i se spunea de dincolo, imputa cu ton nedorit de tare: „Guriţă dulce, tu chiar nu mai ai încredere în taty al tău? Tu chiar nu mai asculţi ce te roagă taty?!...Vorbim mai târziu, ţi-am spus...".

Dar asta cu „vorbim mai târziu" nu se realiză nici la a doua propunere, pentru că, ajungând în spatele unei draperii, el mai zăbovi acolo o vreme în conversaţia pe care, culmea, din pricina mahmurelii, Ştefoiu-Mocirloaia o percepea, sau o intuia, sau chiar auzea frânturi din ea ca-ntr-un amplificator care i se declanşase la acel „Guriţă dulce" pe care vocea senatorului îl exclamase mai tare, scăpându-se. Un amplificator care-i făcea timpanele pline de vibraţii mahmure să-şi însutească sensibilitatea pendulând ca un radar în încercarea de a se convinge de ceva. Şi acest radar, care nu înregistra prea bine alte cuvinte din jurul unei argumentări care repeta ideea de „raţiuni superioare", mai prinse de două ori, cu tresărire, chiar dacă erau şoptite, şi sunetele care reproduceau sintagma...

„Guriţă dulce", invoca şoapta senatorului ascuns după draperia de la fereastră; iar paharul dat pe gât ca ginerică ciocnind cu naşul-ambasador amplifica imediat semnalul în urechea profesorului confirmându-i despre ce era vorba. Aşa că, atunci când, înroşit în obraji ca un rac ce încearcă a demonstra privirilor celorlalţi că n-a fost fiert, bătrânelul senator, înţepat într-un comportament care-i amintea porecla de „Muşcatu", se întoarse la masă aşezându-se cu scuze, Ştefoiu era, fericit, la al patrulea pahar pe care, după ce-l ciocni cu naşul-ambasador, îl întindea şi către acela.

-N-am putut să-l închid, mă iertaţi; e telefonul meu pentru probleme presante – spunea senatorul arătând spre mobilul pe care-l băga în buzunar...

În vreme ce fericitul mire îi făcea cu ochiul întinzând paharul către femeia visurilor lui cu care tocmai fusese logodit:

-Guriţă dulce, să ciocnim cu domnul Mu... ăăă, domnul senator, care-o să te-ajute în campania ta electorală!

- Ciocnim, - spunea fericită nu prea juna logodnică, etalându-şi decolteul căruia maştile de peste noapte îi mai întinsese pielea – dar ajutorul cel mare, tot din partea iubitului meu soţ îl voi primi!

- „Iubitului tău soţ"?!... A, da, din partea mea, adică – pricepu mai greu mintea lui în care malumureala recăpăta entuziasmele noii petreceri începute.

- Din partea ta, iubitule. Numai tu poţi să mă faci cu adevărat frumoasă, ca să mă iubească toţi alegătorii!

- Eşti convinsă? – se alintă el.

Dar ea preferă să demonstreze că se adaptase la răceala comercială a tranzacţiilor făcute cu francheţe:

-Bine-nţeles!... Nu mi-ai povestit chiar tu, cum şi celelalte te-au luat ca să le faci în film mai frumoase decât erau în realitate?!

- Da – răspunse el cam neplăcându-i amintirea – dar alea erau actriţe care se ştie că sunt făţarnice.

- Eu nu sunt făţarnică, iubitule; eu din tinereţe am ştiut că mi-ai făcut cea mai frumoasă poză din viaţa mea. Şi n-am uitat, vezi... Întreabă-l pe ambasador de câtă vreme l-am pus să te caute... să te identifice... Să vadă, adică, dacă sufletul tău mă mai poate iubi ca să mă facă la fel de frumoasă... Iar, când am aflat că ajunseseşi mare la televiziune...

- Televiziunea e o porcărie! - îşi spuse Ştefoiu vechiul of.

- O mare porcărie – îi dădu ea dreptate în felul ei – un idiot m-a filmat atât de bătrână, încât era clar că-l plătiseră adversarii; atunci i-am spus ambasadorului că trebuie neapărat să dea de tine; n-am să dau voie nimănui altcuiva să mă filmeze!... Dar tu făceai mofturi şi păreai să nu accepţi. De asta te-am luat aşa de repede!... Ia zi, ia zi vorba aia cu care mă alintai mai înainte!

Atent la problemele pe care le avea de discutat pe lângă asemenea calinerii, ambasadorul tuşi discret în vreme ce Ştefoiu îşi alinta cu glas cât mai tare logodnica spunându-i cu rezonaţe shakespeariene, spre tresărirea vigilentă a senatorului care se înecă cu ce dădea pe gât, tuşind în pahar:

-Guriţă dulce!... Dar nu trebuie să te scuzi că m-ai luat repede. Sunt obişnuit. Crezi că la celelalte neveste o făceam, dacă nu m-ar fi luat şi ele repede?!... Guriţă dulce, tu, măcar ai fost întotdeauna femeia visurilor mele!

Dar ambasadorul tuşi din nou şi el, subliniind trecerea la afacerile pentru care-i chema la ordin rezumându-şi strategia.

- So, Well, Donc: Noi ne ocupăm acum de imagine şi am fost bucuros să mă conving că profesorul e omul indicat. Sper să nu mai ratăm – spuse el mai dur, ca şi cum i-ar fi imputat ceva senatorului – nici voi, politicienii cu care s-a vorbit, n-aţi lucrat eficient, dar şi candidaturile anterioare, ale unor cetăţeni de-ai noştri care să revină în ţara voastră intrând în lupta electorală, a fost slabă. De data asta nu mai avem voie să ratăm. Vom lua lucrurile mai calm, doamna va candida deocamdată doar ca parlamentar; soţul ei, care mi-a venit sincer în întâmpinare aseară cerându-mi de îndată să-i logodesc, va conduce o televiziune care o va promova şi va aminti tuturor poza prin care, ea – asta trebuie să se ştie în principal - a fost cândva aici frumuseţea naţională!...Vom conjuga acest trecut cu succese prezente ale unor propuneri legislative pe care ea le va face în Parlament şi, astfel, cu o asemenea pregătire – reveni el la tonul de imputare – nu vom mai rata, domnule senator, alagerile prezidenţiale viitoare, nu-i aşa?!... Preşedintele dumneavoastră o cam bâlbâie, iar eu sunt întrebat mereu: „Când vom avea un om sigur?”...

-Bine-nţeles!... Se face; se face! – asigură bătrânelul care nu mai arăta atât de autoritar când i se puneau asemenea întrebări.

- Păi, trebuie! –îl instrumenta ambasadorul, amintindu-i pesemne de angajamente mai vechi – Uite: eu aduc altceva decât alea cu care aţi încercat înainte; doamna e lider chiar în partidul nostru de guvernământ; îmi e chiar mie un fel de şef, dar renunţă pentru a reveni aici cu modestie... Şi cu chemare pentru vechea iubire; asta sensibilizează foarte mult electoratul – îşi aminti el, văzându-l pe profesor care bea de unul singur - ...Adică, vă ofer un scenariu mai bun, mai convingător: Din dragoste pentru ţara ei şi pentru bărbatul iubit, ea acceptă un simplu loc de deputat... Da, ca să-şi dovedească priceperea pentru care abia apoi o veţi alege la preşedinţia ţării, unde va

aduce din plin experienţa noastră şi îşi va folosi relaţiile pentru progresul vostru! ... Asta trebuie să propagaţi de pe acum, ca să înceapă să deprindă electoratul. Ăsta-i scenariul pe care vi-l punem la dispoziţie, numai să-l executaţi cum trebuie, domnule senator!

- Femeile sunt la modă; o să avem succes; se face – îl asigură cam lunecos senatorul parcă recunoscând doar că, prin asemenea implicări, el câştigase acea autoritate ocultă pe care i-o recunoştea multă lume.

Şi, astfel, ambasadorul care era încă destul de tânăr spre a avea ambiţii de carieră practicând o politică fermă, autoritară, fără ocolişuri, se înţelegea cu bătrânul plin de ocolişuri şi de aranjamente prin care domina lumea asta balcanică, stabilind manevre care trebuiau doar recapitulate, fiind ştiute de amândoi:

-Găseşti o televiziune ieftină pentru ginerică... – se-ntoarse ambasadorul din nou spre bătrânul politician, lăsându-i pe logodnici să se giugiulească.

- O am! – răspundea senatorul ca şi cum făcea un serviciu prompt şi nu fiindcă, aşa cum profesorul ştia de la Smeureanu, vindea una chiar a lui, care nu-i mai trebuia.

- Vacantezi locul în colegiul electoral ca să mai apuce şi ea un an din legislatura asta.

- E gata vacantat.

- O fi, dar nu m-ai anunţat; eu am aflat singur despre cum tragi sforile! – îi atrase atenţia ambasadorul - Şi nu mă interesează metodele de vacantare... – mai insistă în a arăta cât de multe ştia – Mă interesează să fie pentru noi, nu pentru altcineva. Nu-i aşa?!...

- Locul e nimerit şi cred că...

- Domnule, nu mergem pe „cred că"; eu am precizat că apreciez, fiind în locurile de baştină ale acestui cuplu pe care nu degeaba l-am logodit astăzi!

- E vacantat; am spus...

-Vacantat o fi, dar nu-s alţi pretendenţi?

- Nu contează! – asigură bătrânul cam bâlbâindu-se.

- Domnule senator, te priveşte! Noi avem nevoie să fie nu doar vacantat, ci total eliberat, să apuce şi ea, măcar două sesiuni să se afirme în legislatura asta.

- Va apuca.

- Înţeleg, deci, că e vacantat-eliberat-garantat? – nu permise ambasadorul să rămână ceva vag, ca şi cum ar fi redactat documentul unor tratative.

- Garantez că va fi eliberat – încercă şi senatorul să mai moaie termenii, ceea ce îl făcu pe celălalt să procedeze dur:

- Sper că despre asta ai vorbit la telefon! -îl uimi el cu atâta intuiţie pe bătrânul căruia nu-i venea să credă că ambasadorul avusese posibilitatea să-i intercepteze acolo, pe loc, convorbirea de mai înainte.

- Exact despre asta - spuse el cam înroşindu-se.

- Nu întâmpinaţi nici o piedică, nu se opune nimeni?

Senatorul căzu pe gânduri în legătură cu bănuiala că exista vreun cip cu care putuse fi spionat chiar şezând faţă-n faţă; şi răspunse mai precaut:

- Opuneri minore, domnule ambasador, le rezolvăm...

- Atunci o alegeţi repede, faceţi înlocuirea şi pregătiţi legile la care ea să fie autoarea, să aibă o intrare spectaculoasă în Parlament imediat după ce depune jurământul.

- Oho, sunt destule legi care zac la Birourile permanente!

- Le selectaţi pe cele mai aşteptate. Şi-ncepeţi, tot cu asemenea promisiuni, campania cealaltă, pentru prezidenţiale.

- Se face, se face!

- Dacă asta se face, mon cher, meine liebe, se va face şi pentru dumneata postul de preşedinte al Senatului, ca să fii al doilea om în stat; ceers, my dear, á la votre!

- Am onoarea, domnule ambasador! – răspunse acela încântat de promisiune, dar tot cu gândul la cipurile alea cu care putuse fi interceptat ad-hoc.

Asta, în vreme ce, îmbrăţişându-şi femeia visurilor cu drăgăstoasă laşitate, Ştefoiu-Mocirloaia se tot adăpase simţind cum mahmureala i se transforma în voioşie, iar întrebarea suspicioasă pe care, sub imperiul ei, ar fi vrut s-o pună în legătură cu cerinţa lui de aseară, se transforma şi ea în amuzamentul cu care spunea:

-Vezi, poate nu-mi amintesc eu, dar uite că i-am cerut să ne logodească „de îndată"!... Ah,Guriţă dulce!... - Şi, sărutând-o spre stupefacţia senatorului care nu mai ştia cine-i guriţa dulce, cedând de la principii la modul cel mai laş, el toastă spre ambasador la modul cel mai neaoş: Naşule, te pupic, naşule! Să-ţi trăiască mintea ta aia globalizată!... Vrei televiziune? Televiziune fac, chiar dacă mă bag în rahat până la gât!

Afirmaţie faţă de care ambasadorul păru mulţumit, după ce se consultă asupra sensurilor ei cu subalternul său însărcinatul, care era mai vechi şi cunoştea mai bine limba. Atât de mulţumit încât, atunci când ridică paharul, folosi o expresie idiomatică în limba sa, care putea să-nsemne „Şi eu pe tine, dacă te bagi cât mai mult!"...

Iar efuziunea lor, nu mai ţinu seama de crispările senatorului care se străduia să blocheze semnalul telefonului. Fiindcă, tocmai când dăduse asigurări că eliberarea locului de deputat era sigură şi că rezolvă el opunerile minore, reîncepuseră apelurile care vibrau într-una cu încăpăţânată ameninţare. Tot încercând să facă telefonul să se oprească - ba, odată, chiar apăsându-l pe ureche ca să nu se audă ce i se striga acolo, admonestă scurt: „Am spus: raţiuni superioare!Gata!" - el nu participă la punerea în temă pe care o făcea ambasadorul întors acum către cei doi şi interveni târziu, când discuţia celorlalţi ajunsese la detaliile campaniei electorale care trebuia făcută pentru alegerile parţiale în acel colegiu vacantat.

-Fieful e foarte nimerit – explica ambasadorul care se vedea a fi studiat meticulos totul – e acolo, în judeţul vostru, la populaţia care vă cunoaşte şi unde dumneata eşti cetăţean de onoare. Sunt convins că se vor mai găsi oameni care să-şi amintească de modul cum v-aţi iubit în tinereţe... Colaboratorii mei au făcut cu discreţie o listă ca să-i invitaţi şi să se bucure la nunta pe care o vom face acolo, ca să plângă toată lumea la modul cum v-aţi împlinit destinul după atâtea zeci de ani!...

Iar Ştefoiu Mocirloaia - care, nu întâmplător pufnise când acela a recunoscut că-l stabiliseră mire nu doar datorită dragostei ei târzii, ci şi pentru informaţia că era acolo cetăţean de onoare - devenea tot mai încântat de naşul său şi de modul cum întocmise acela, nu numai lista cu oamenii pe care îi

spionase, ci chiar scenariul bine pregătit încă dinainte, de când îl urmărea din umbră, pătrunzând în toate secretele vieţii lui. Pesemne evaluându-l, spre a trimite la guvernul marii sale republici federale o propunere temeinică de prinţ consort autohton, cum i se plasase şi fostului rege un figurant pentru căsnicia principesei... Adică, îi pregătise dosarul de mire al candidatei la preşedinţie, încă dinainte de a-l avea pe el ca invitat pe care să-l îmbete până la a-i putea pune-n gură orice vorbă ar fi fost nevoie. Ceea ce însemna că informatorii incluseseră în dosar chiar modul cum el se caracteriza: „Nu există om să vrea să mă încurce la băutură, sau femeie să mă vrea în pat şi să nu reuşească!"... Era autocaracterizarea pe care şi-o făcea cu umor, aşa că devenea tot mai încântat să aibă un asemenea scenarist pentru destinul său, chiar dacă nu era încă sigur dacă era adevărat că, seara trecută, chiar îi ceruse să-l logodească; sau asta era numai prevederea din scenariu... Dar nu mai conta: Era un scenariu bun, făcut special pentru el, aşa că va juca rolul cât mai bine – se îmbărbăta el cu paharul şi se apleca peste femeia visurilor sale, peste decolteul ei bine cosmetizat, ca să-l pupe cu zemoasă recunoştinţă pe ambasador, spunându-i şi familiar, dar şi profesional; sau, mai bine zis, în cea mai familiară apreciere profesională:

-Deci, mă faci prinţ consort!...Halal de tine, naşule!... Parc-ai fi lucrat la Hollywood, aşa de bine ai făcut scenariul!... Or să plângă toţi milogii şi toate amatoarele de melodramă... şi, iartă-mă că-ţi spun pe şleau: O s-avem voturi căcălău!

După ce se consultă cu însărcinatul în privinşa tuturor sensurilor unei asemenea afirmaţii care îi avantaja atât de mult ca voturi încât trebuia adusă la cunoştinţa şefilor din Centrală prin rapoartele trimise cu valiza diplomatică, ambasadorul îi dădu lecţia cuvenită senatorului, fără să-i pese de vârsta seniorială care făcea din acela un amant bătrân, intrigat de faptul că profesorul folosea şi el alintătura de „Guriţă dulce":

-Paşi mici, dar siguri, domnule senator! Aşa se procedează: Un fief mic, dar sigur, pe care-l sensibilizezi pentru Parlament. Pe urmă pretenţii mai mari, la preşedinţie; nu cum a venit cucoana cealaltă, pe care-o susţineai dumneata, dar n-o cunoştea nimeni!... Batem fierul aici unde, vorba dumnealui, ca cetăţean de onoare: vin voturi căcălău!...

- Căcălău? – întrebă cam deranjat bătrânul țepos.

- Da: Căcălău!... M-am consultat cu însărcinatul și am ajuns la concluzia că se traduce prin „mehr und mehr", „more and more over" sau, în franceza care e mai aproape: „super merde"... E exact ce urmărește în politică marele nostru stat federal care are atâtea dialecte; ar trebui să învățați și dumneavoastră!

Dar senatorul nu putu să nu ricaneze, până la urmă, la asemenea imputări și lecții ce i se dădeau la vârsta lui:

-Nu toți am avut șansa să învățăm la Harward, sau la Cambridge, domnule ambasador!

Ceea ce, cine știe cum, pesemne fiindcă îl avea la mână cu acea „guriță dulce", îi trezi lui Ștefoiu-Mocirloaia o teribilă poftă de râs. Și nu mai înceta să râdă, și să râdă, și să râdă, mărindu-și pofta de băut... Să nu se mai oprească din râs spre tot mai marea indignare a celuilalt, care protesta:

-Nu văd ce găsiți de râs, domnule profesor!

- Ce găsesc de râs?... Ha, ha, ha! – nu se mai oprea el savurându-și poziția superioară de prinț consort prezumptiv – Păi chestia cu Harwardul, domnule senator!... N-am avut noi șansa acolo, sau la Cambridge, dar am făcut aici învățământul seral de partid!... Haide, că-mi amintesc când ne erai lector!... Poate dumneata nu-ți amintești de mine, că eram mulți cursanți pe care ne-aduceau cu forța... - Și-l liniști ciocnind a împăcare, dar plăcându-i cabotin să demonstreze că putea fi lucid și când era cu chef: Nu te speria că află cineva mai multe; ăștia știu tot!... Pe mine, cum crezi că m-au găsit și m-au studiat și mi-au făcut și scenariul ăsta cu nunta care-mi place grozav!... Băieți deștepți, domnule! Au și informații gen Scotland Yard sau CIA și scenarii gen Hollywood sau Cinecitta, și provocatori instruiți ca-n Legiunea Străină, discută și pe față ca-n tranzacțiile financiare de la Davos!... Bravos națiune federală, nașule te pupic!... Ia povestește mai departe scenariul, că eu ți-l decupez imediat secvență cu secvență, pun lumina și-ncepem să filmăm!

Și, pupând în treacăt decolteul logodnicei sale, se-ntoarse din nou spre neîncorsetatul ambasador care arăta chiar încântat de aprecieri, continuând cu plăcere a descrie acțiunea imaginată:

- Bien sur, toată lumea vă va iubi şi va plânge de bucurie pentru acest happy end, televiziunea dumitale, finule, va filma totul, ca să facem pe urmă promoshion în întreaga ţară... Înţelegeţi, domnule senator, de asta v-am sprijint să mutaţi ancheta cu focoasele în altă parte...

- Înţeleg şi s-a şi făcut – reveni în poziţie de raport senatorul – am spus că se face, s-a făcut!...

- V-am ajutat eu să se mute, şi am insistat unde voi nu puteaţi, că altfel... –i-o trânti ambasadorul arătând că ştia întotdeauna să sublineze poziţiile – Dar să ştii, nu ca să te apăr pe dumneata!... Ca să fie atmosferă calmă, pentru nunta asta!... Dacă te lăsăm din mână... Ă, ce zici?!

- Zic mulţumesc şi mă voi strădui! – simţi senatorul că nu era momentul de crâcnit în front.

- Dar nu cu metode poliţiste, că sar şi ceilalţi şi... Ţara mea nu are nevoie de scandal aici! Ştii bine că, dacă-i lăsam, erai gata să aluneci!...

- V-am adresat mulţumiri pentru mutarea la Chitila! – încercă măcar din ton bătrânul tartor să arate că slugărea cu demnitate – Fiţi convins că v-am servit întotdeauna.

- Da, vacantând colegiul fără să ne spui – nu-l iertă deloc ambasadorul .

- O merita; grupul parlamentar m-a susţinut: omul nu e corect!

- Poate cu dumneata, domnule senator; contează să fie cu noi, asta-i prioritatea! - Şi, pentru ca lecţia să fie totală, exact cu modul acela simpatic sportiv prin care-şi masca duritătile: Eu nu fac politici; eu aplic politici în care interesează cine ne serveşte pe noi!

- Eu vă servesc; eu sunt singurul! – îşi ieşi din pepeni senatorul şi recunoscu alungindu-şi mutra de cal.

- Nimeni nu e singurul – îi respinse ambasadorul aserţiunea – democraţia impune pluralism politic iar, pentru noi, pluralismul înseamnă mai mulţi care ne servesc.

- Dar eu, care de ani de zile ... – insistă senatorul fără succes, pentru că răspunsul era clar:

- Pe şeful statului vostru l-am apărat? L-am apărat dar, fiindcă nu e singurul care ne serveşte, trebuie să ne fii recunoscător că te apărăm şi pe dumneata!... Pricepi?

- Pricep şi sunt!... Sunt recunoscător, vreau să spun! – oftă senatorul ca şi cum şi-ar fi dat o palmă.

Sau, mai degrabă, ca şi cum ar fi dat o palmă peste buzele beţivanului de profesor care şopteau insinuant „Guriţă dulce"... Dar, atent la ordinele pe care le avea de dat cu voioşia atletică a marcării de goluri, ambasadorul continua fără să-i pese de asta:

- Cureţi orice urmă, pentru ca totul să fie frumos şi romantic!...Ca să voteze bine, oamenii n-au nevoie de intrigi politice, cum erai gata-gata, ci de povestea lor frumoasă; nu-i aşa finule?!

- Love story! – precizează profesorul ca şi cum ar fi toastat din nou, ca să mai poată trage un pahar.

- Love story, exact. Mulţumesc.

- Telenovelă! – continuă Ştefoiu spre a-şi păstra prezenţa profesională în atmosfera tot mai dezgheţată cu un naş atât de simpatic.

- Telenovelă – acceptă acela – Dar regizată în aşa fel încât, la un moment dat, când lumea e mai emoţionată, parlamentarul actual, care e ales în acel fief, va veni el însuşi spunând că o propune în locul său pe doamna ca să candideze...

Fapt pentru care senatorul fu văzut întunecându-se la faţă, devenind tot mai mult cel din porecla „Muşcatul" şi, parcă cerând să nu se mai şteargă cu el pe jos, bombănind:

-Nu se poate aşa ceva; noi l-am obligat să vacanteze; vina lui e o hotărâtă în conducerea partidului; mă faceţi de râs, i-am convins greu pe membrii grupului parlamentar...

- Ai să-i mai convingi odată - vorbi nepăsător ambasadorul retezând orice comentariu – Nous connaissons: voi i-aţi cerut aşa ceva arestându-l, iar noi i-am cerut eliberându-l...

- Nu vă e fidel! – se devoală complet, de supărare, senatorul, pentru a adăuga mai moale: ca noi...

Dar ambasadorul, reluându-şi acea plăcută siguranţă de sportiv în formă, îi marcă definitiv locul:

- Asta eu stabilesc; it is my job!... Pentru electorat, telenovela trebuie să aibă happy-end: El vacantează locul ca să candideze la europene, iar noi facem nunta!

-Nunta cu dar! - ţâşni şi profesorul în veselia sa bine alimentată – Vivat, naşule!

- Vivat finule!... Bine-nţeles, cu dar!... Am spus că voi patenta acest ingenios mod de a face bani neimpozabili!... Noi suntem money-makers şi avem mare sensibilitate la impozite!

Atunci, Ştefoiu-Mocirloaia începu din nou să râdă şi să râdă şi să râdă cu hohotele sale muzical studiate, oprindu-şi-le doar pentru câte o clipă ca să-şi îmbrăţişeze sau să-şi sărute fals femeia visurilor, spunându-i cu exclamaţii tot mai romantice, spre înroşirea în incapacitate de ripostă a senatorului:

-Guriţă dulce, Guriţă dulce... - Şi recunoscându-şi pe faţă motivele laşităţii: Tu eşti money-makera mea! Guriţă dulce!...

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIOPT

Filmarea pe care o privea acum profesorul cu ochi de patron şi nu de supervizor artistic avea, în general, acurateţea şi eleganţa, jocul de culoare şi speculaţiile tehnice care puneau asupra ei amprenta sa de garanţie estetică, sfidând înseilările imagistice cu care umpleau ecranul celelalte televiziuni, aşa că micile scrânteli sau omisiuni, aproape de neobservat, lui îi săreau şi mai mult în ochi făcându-l să reacţioneze ca la ceva grav. Se ofusca, întrebarea acuzatoare ţâşnindu-i chiar înainte de a se putea controla, tocmai pentru că ansamblul era bun şi-l făcea să plutească fericit în armoniile artei imaginii aşa cum o ştia şi o dorea el. Stângăcia, sau omisiunea, sau neglijenţa apărută îl ataca brutal, ca o înţepătură neaşteptată care-l făcea să ţâşnească odată cu nemulţumirea:

-Ce-i asta?Ce-i prostia asta?!... Dă înapoi!...

Pentru ca uneori să apuce să continue:

-...Nu e permis aşa ceva!... V-am făcut pentru asta o echipă formată din absolvenţi de- ai mei care ştiu ce pretenţii am; vi l-am dat şi pe găliganul ăla care-i cel mai talentat din toţi anii la care predau acuma!... Nu e permis aşa ceva!...

Incrimina cu asemenea cerinţe câte o mică şi nebservată greşeală de iluminare, sau de unghi care pe micul ecran nici nu s-ar fi observat; dar el era patronul şi redactorul punea montajul să se chinuie şi să se chinuie până când o remedia. Numai că, astfel, timpul măsurat până la intrarea în emisie se scurta mereu,

iar Smeureanu, ca copatron nu cu mofturi artistice, ci de dispecerizare, îl încuraja pe redactorul care le prezenta emisia, să-i precizeze capriciosului:

-Asta nici nu se observă în emisie, domnule Director General; important e să fim primii!...

- Da, să fim primii! – întărea şi Smeureanu.

Iar el ceda înjurând. Înjurându-şi propriul avânt de a fi chemat toate televiziunile la marea sărbătoare locală care fusese intitulată „Întoarcerea frumoasei pe locurile natale" şi era menită să prefigureze toate celelalte acţiuni de intensă popularizare cărora, deocamdată, doar el şi cu ambasadorul le cunoştea scenariul.

Ceda. Uneori ceda dând apă la moară redactorului care prindea curaj şi, la observaţia următoare, îşi repeta replica cerând îngăduinţă; iar el se-nfuria şi se-ncăpăţâna pretinzând retuşurile de montaj care scurtau nu numai răgazul până la emisie, ci ar fi perturbat un program întreg care doar începea cu aceste filmări, continuându-se apoi cu o transmisie în direct – aşa cum întărea şi Smeureanu ţinând mai mult partea echipei, decât a partenerului căruia ar fi trebuit să-i fie recunoscător fiindcă îl făcuse din nou coproprietar prin acel sacrificiu al acceptării măritişului de care auzise toată lumea.

Cu toate astea, de bine de rău, ajunseră aproape de sfârşit cam cu un sfert de oră înainte de intrarea pe post, târâş-grăpiş el acceptând filmarea pe care, ca un perfecţionist ce era înnebunindu-i cândva şi pe regizorii mai superficiali cu care lucrase la filmele artistice din era adevăratului cinema, ar mai fi periat-o vreo câteva zile. Lucru imposibil în lumea asta stupidă a televiziunii; imposibil în această permanentă gâfâială unde, fără să se fi aşteptat şi fără voia lui, ajunsese. Şi ajunsese chiar patron, aşa că nu putea face mofturi artistice faţă de nevoile devoratoarei producţii, tăindu-şi propria cracă de sub picioare. Trebuia să se mulţumească cu ce ieşise, mai ales că, pe parcursul întregii zile, minutele promoţionale anunţaseră cu insistenţă această „Retransmisie integrală a evenimentelor care aveau loc în inconfundabilul spaţiu românesc al judeţului care..."... Etc.Etc... Vorbe gogonate dar care îşi justificau importanţa comercială.

Pentru că filmul arăta cum, frumoasa de odinioară se întorcea în micul ei orăşel, trezind nu numai amintirile de altă dată ci şi un entuziasm prezent, precum coruri duioase de copii, formaţii zvăpăiate de tineri, petreceri tradiţionale cu lăutari, omagii gongorice ale autorităţilor locale, declaraţii patetice ale celor care se lăudau a fi copilărit împreună. Toate acestea fuseseră filmate şi montate mai înainte, pentru a se lega apoi cu transmisia în direct a momentului declarării distinsei doamne drept cetăţean de onoare a oraşului, întregul Consiliu local precum şi organele judeţene sărbătorind-o, acordându-i diplome şi urându-i bun venit în piaţa dotată cu un mare ecran pe care oamenii locului să urmărească filmul transmis la televizor, iar mişcările lor să se reflecte de zece ori mai mari, conducând la o apoteoză cu chipul ei iubit de toată lumea, dominând oraşul natal. După aceea, de abia, urmau să se transmită tot în direct, diferite momente artistice, discursuri, intervenţii cetăţeneşti de la întrunirea populară din piaţa statuii eroului infanter din primul război mondial, aruncător de grenadă cu unica mână rămasă.

Filmarea fusese gândită ca un crescendo de evenimente, interviuri, momente artistice şi declaraţii entuziaste, un amestec de filmări pregătite, pe care le controla cum am văzut, dar şi transmisie în direct, pe care nu o putea controla dinainte, ceea ce îi dădea lui Ştefoiu emoţii. Pentru că toate aceste episoade, gradate într-o regie din ce în ce mai emoţionantă, erau condimentate prin filmări făcute personal de el, sau supravegheate de prezenţa lui personală în spatele operatorului, descriind mersul ei de regină prin asemenea locuri din oraş, profilul ei atent studiat pe fundalul aleilor de tufani şi rondurilor de flori, cam rare, filmate din diverse unghiuri ca să nu se observe a fi aceleaşi, gesturile ei mângâietoare către copii, prietenoase către maturi, familiare către vârstnicii pe care lăsa impresia că-i cunoaşte şi şi-i aminteşte, modeste la primirea buchetelor sau, chiar a unor neaşteptate cadouri. Totul, prilej pentru comentariul emoţionat şi emoţionant scris de prietenul lui de beţie, poetul care se lansase tare la „Cântarea României"; şi citit cu vocea impresionantă a unui alt conviv, actorul cam ratat astăzi în asemenea prezentări de personaje telegenice, dar

care-i jucase cândva pe toţi eroii de carton din butaforia filmelor istorice.

Ştefoiu-Mocirloaia se întrecuse pe sine în decupajul de amănunt făcut pentru fiecare dintre cele trei echipe de filmare din unghiurile cărora trebuia să se asambleze emisiunea, plus a patra cameră pentru surprinderea în mişcare ţinută în mîinile lui mari de Dorel, găliganul căruia îi atrăsese atenţia că se poate reabilita faţă de superficialităţile pe care le filmase mai înainte însoţind-o şi slujind-o pe Bombiţa de care se îndrăgostise. Ba, mai mult: făcuse şi un decupaj suplimentar care să stea la îndemâna celor care, la pupitrul tehnic instalat acolo, în piaţă asigurau montajul electronic şi încă unul pentru cei cu sunetul, precizând la milimetru şi la fotogramă alternarea dintre înregistrările în direct şi comentariul poetic punând pe fond muzical vocea romantic-revoluţionară cu care bătrânul actor recita cândva versuri pentru „partid şi conducător". Era, în mod deliberat – aşa îi spusese el ambasadorului ale cărui scopuri le înţelesese perfect - o emisiune care avea să o aducă pe „candidata lor", cum începuseră ei să şi-o numească în intimitatea colaborării, şi în prim planul atenţiei publice în general, dar mai ales, în sentimentele de mândrie pe care conjudeţenii ei trebuiau să le trăiască; sentimente de bucurie a reîntoarcerii frumoasei lor pe locurile natale, fapt care va contribui mult la succesul ei în colegiul electoral respectiv, lucru deocamdată ţinut secret.

Era ţinută secret, de asemenea, o bombă de senzaţie pentru una dintre emisiunile viitoare: Faptul că el, cel care-o iubise, o va cere în căsătorie în direct, încununând o iubire de zeci de ani. Asta era lovitura sentimentală care avea să-i tuntească pe spectatori deodată, dar pentru mult timp, în imaginile care se vor repeta şi în melodiile care li se vor dedica devenind şlagăre aducătoare de voturi. Deocamdată însă, în această primă emisiune, el apărea discret, chiar dacă avea toată costumaţia şi machiajul puse la punct, aşa cum pretinsese întotdeauna, pentru toţi actorii pe care-i filma. Apărea doar într-o mică secvenţă, ieşind în evidenţă printre „prietenii din tinereţe" pe care informatorii ambasadorului reuşiseră să-i identifice, pesemne cum îl identificaseră şi pe el, după cine ştie ce liste păstrate

meticulos, în arhivele lor secrete. Apărea discret, din spatele unui buchet mare de flori, într-un cadru romantic în care chiar ea era pusă să joace făcând ochii mari ca şi cum s-ar fi minunat. Şi, remarcându-l, îl trăgea în faţă, îl arăta publicului, ba chiar îl îmbrăţişa privindu-l într-un fel anume. Privire bine subliniată, obiectivul rămânând mai mult timp pe ochii ei ce străduiau întru duioşia exprimării, cu imaginea tăiată exact când se lumina mai bine, pentru un efect, deocamdată, subliminal. Care, conform savantului decupaj, avea să se repete subliminal de mai multe ori, conform teoriei efectelor psihologice ale subliminalului în arta imaginii, teorie pe care el o preda studenţilor cu o plăcere aproape ocultă.

În modul acesta, ca un prim episod dintr-o suită de filme şi emisiuni care aveau să urmeze mimând actualitatea filmată în direct şi negând orice intenţie de elaborare, sinopsisul serialului care, după mai multe episoade, trebuia să ajungă la nunta lor plină de emoţie şi melodaramă pentru toată lumea mahalalelor sensibilizate de telenovele, trecuse de la priceperea elaborării de tactici politice în care era specializat amabasadorul, amplificându-se şi căpătând foarte multe efecte secundare în decupajul făcut de profesor cu cea mai mare dăruire profesională ân care uita de ura pentru televiziune. Iar acest prim episod, pentru a capta interesul, trebuia să contureze clar personalitatea viitoarei candidate, aducând-o în atenţie publică. Aveau toate şansele de succes, pentru că mai multe televiziuni fuseseră plătite pentru a stimula prin ştiri şi scurte reportaje interesul pentru eveniment, canalizând însă atenţia spectatorilor către această emisiune principală, care prezenta pe larg evenimentul în toată amploarea sa. Nu degeaba i se cumpărase lui Ştefoiu un post cam amărât de televiziune, anunţându-se în presă că vine ca mare specialist pentru redresarea lui; şi nu degeaba ambasadorul, făcându-şi un mult mai realist scenariu decât alţii, se pregătea să dea cu tifla antecesorilor săi care nu reuşiseră prea mare lucru la anterioarele alegeri.

Nu reuşiseră, fiindcă se mulţumiseră doar să găsească vreo persoană oarecare naturalizată în occident, pe care s-o readucă în ţară punând-o să candideze fără s-o cunoască nimeni; sau să se bazeze pe trăgători de sfori locale cum era şi bătrânelul senator care se scuza invocând faptul că n-a avut şansa să

studieze la Harward. Politica trebuia schimbată, iar ambasadorul acesta făcea parte dintr-o nouă generaţie de diplomaţi, instruiţi să nu mai rateze importantul deziderat de a înfăptui globalizarea secretă punând oameni de-ai lor, cât mai siguri, în fruntea treburilor publice din ţările unde erau acreditaţi. Că şi cei dinainte reuşiseră să atragă politicienii locali ca să şi-i subordoneze, era altceva. Era mult mai puţin decât a pregăti un cadidat prin care faci electoratul să creadă sincer că şi-l doreşte... Şi ce şi-ar putea dori mai mult nişte alegători sătui de bărbaţii hidoşi care le-au tot furat votul, decât un chip frumos de femeie care ştie să le zâmbească şi să-i asculte?!... Paternalismul, urât de oamenii care-l suportaseră sub diverse dictaturi avea să fie schimbat cu latura maternă care e mai duioasă – îşi arăta ambasadorul cunoştinţele de psihologie politică deprinse la institute privilegiate, bine finanţate pentru a studia alte modalităţi de manipulare decât cele clasice - şi nimic nu putea fi mai atrăgător decât chipul unei femei frumoase, de asta insistaseră cu el, care era singurul maestru capabil - îi explicase profesorului convingându-l de propriul său geniu.

În felul acesta, Ştefoiu-Mocirloaia era încântat să conlucreze la frumoasa conspiraţie ţinând stacheta cât mai sus. Pentru că el, stăpân pe arta imaginii, avea să facă din femeia visurilor sale, femeia visurilor fiecărui alegător!... Aşa dorea şi ea. Ştia lucrul acesta şi îi fusese confirmat încă de când ambasadorul i-a relatat cum ea nu a cedat deloc şi l-a obligat să insiste a-l atrage... A-l atrage pentru ce? Pentru că ştia că el o vedea încă frumoasă şi aşa o va arăta lumii!

Era, aşadar, din toate punctele de vedere, o filmare cu mari perspective de viitor, atât printr-un subiect melodramatic tratat de Ştefoiu-Mocirloaia cu ştiinţa cine-veriteului de altă dată, devenit non-fictionul de astăzi, cât şi printr-un substrat politic care arăta ştiinţa de manipulare în politicile externe prin care ambasadorul avea să-şi continue glorios cariera. Ca să nu mai vorbim de eficacitatea electorală care putea aduce ţării o politiciană bine experimentată în toate curvăsăriile şi la propriu şi la figurat, care se practică în occident, surclasându-i pe pretendenţii localnici care le învăţaseră după ureche. Era o mizã

importantă față de care el, profesorul, acum și patron, avea o mare responsabilitate, cum se scuza.

Așa că, atunci când, ajungând aproape de final, fu violentat de niște întâmplări neprevăzute de scenariu și, pe deasupra, filmate prost, grosolan, Ștefoiu-Mocirloaia făcu o criză nemaipomenită și, la exact treisprezece minute cât mai erau până la intrarea în emisie, blestemând din nou toate relele aduse de televiziune, hotărâ cu indignată responsabilitate:

-Revocați totul. Crainicul să anunțe modificarea de program. Puneți în reluare ceva, un concert, un divertisment, un Stan și Bran!... Așa ceva nu poate intra în emisie!... – Pentru ca deodată să urle pe parcursul încă unui minut care scurta termenul: A-șa ce-va nu-se poa-teee!... E batjocură!... E călcarea în picioare a profesiei!... E stângăcie de copil care filmează cu telefonul... E sfidare la adresa artei imaginii, cum face televiziunea de când blestemul a adus-o pe lumea asta lăsând impresia că ar avea ceva de-a face cu monumentala, cu glorioasa artă a filmului!... Rahat!... Asta e televiziunea: Rahat!... Sunt un tâmpit să cred că se putea spera la o schimbare în bine!... Asta este...

-... Este promptitudinea de a da o știre fierbinte, cât mai aproape de petrecerea evenimentului, domnule Director General – îl completă redactorul profitând de nodul care i se pusese în gât și nu mai putea continua – Este, recunosc, gazetărie și nu artă a filmului; dar este gazetărie adevărată, domnule Director General – își arătă el, mai departe orgoliile văzând că, mititel cum era, parcă rostogolindu-se, Smeureanu venea în fugă să-i ia apăprarea explicând:

-E vorba de promptitudine!

- Promptitudinea e să-mi spui ce bagi în loc. Asta nu intră!...

- Înseamnă că începem cu stângul, dragă profesore! – i se adresă Smeureanu rece, ca atunci când el îl dezamăgea - O să urle toată presa că ne-am făcut de râs, anunțând insistent că venim cu filmări excepționale de la fața locului.

- Cu filmări proaste!

- Asta-i televiziunea, domnule Director General - interveni și redactorul - E cronofagă. Ea nu are timp de ezitări. Ea e devorată....

- Ştiu!... Ştiiiu!... – urlă deodată profesorul amintindu-şi de modul în care mai părăsise odată acest blestem cu care condiţia sa umană nu se-mpăca - Ştiiiu: "Televiziunea este veşnic devorată şi biciuită de imperativele actualităţii"!... Ştiu acest motto care e pus peste tot şi ştiu şi cine e idiotul care l-a spus prima dată!...

... Când mai erau patru minute până la intrarea în emisie, au ajuns la concluzia să taie undeva, făcând două părţi distincte. Să continue filmul prin transmisia în direct a decernării titlului de cetăţean de onoare, să transmită doar scurta festivitate, exact cum stabiliseră în decupaj, apoi să focalizeze pe marele ecran montat acolo exact pentru acestă manifestare, făcând stop-cadru. Va fi o imagine cu entuziasmul aplauzelor în piaţa plină de oameni şi chipul frumos, din tinereţe, al femeii visurilor sale. Era vorba de chipul din fotografia cu care el luase cândva marele premiu, care va reîncepe lent mişcarea şi se va anşena cu portretul ei mai în plan mediu, ca să nu se vadă chiar toate trăsăturile vârstei, aşa cum i-l făcuseră zilele acestea, tocmai spre a-l proiecta pe marele ecran. A-l proiecta mult, mai bine de un minut, în vreme ce, din unghiul altor camere va fi arătat entuziasmul din piaţă cu urale şi ovaţii... Atât. Restul se aruncă, băgându-se reclamă!

Aşa intrară în legătură cu echipele pregătite la locul faptei în piaţa şi pe estrada de deasupra statuii infanterului cu grenada, verificând aşezarea camerelor şi legăturile cu pupitrul tehnic la care se vor asambla imaginile evenimentului şi ale celor de după eveniment, când eroina va pleca la banchetul intim, iar camerele vor prelua continuarea serbărilor din piaţă şi de pe ecran, cum hotărâră ca un compromis, la insistenţele lui Smeureanu care arăta ameninţător spre cronometru.

Dar, în vreme ce se executa, trimiţând spre intrarea în emisie materialul filmat şi spre echipele de la faţa locului ultimele indicaţii de regie, redactorul nu se lăsă, reluându-şi pledoaria pro-domo:

-Domnule Director General, am tăiat aşa cum aţi hotărât. Aşa va fi. Emisiunea respectivă îşi păstrează parametrii artistici. Dar dati-mi voie să bag separat reportajul celor întâmplate.

- Filmările alea stupide?

- Stupide, dar pline de actualitate!... E cel mai mare cancan, domnule Director General; cea mai mare lovitură de tabloid. Nimeni n-a filmat ce avem noi!

-Mai vedem. E timp, dacă nimeni n-a filmat.

- Nu e timp, profesore! – strigă enervat şi Smeureanu apăsând pe acel „profesore" ca şi cum i-ar fi spus „iar ne despărţim" – Nu e timp! Într-o oră pun alţii cap la cap tot ce s-a filmat şi ne-o iau înainte! Dacă ne-o iau alţii înainte dăm faliment, te asigur!...

Continuară să se certe chiar şi pe parcursul frumoasei lor emisiuni în care coruri şi formaţii o întâmpinau pe fiica oraşului şi, pe ecranul din centrul cu statuia infanterului se proiecta, în toată armonia conferită de filmările elegante şi montajul minuţios, evenimentul trăit pe viu, acolo, de localnici, la dimensiuni de zece ori mai mari. Doar când aceasta ajunsese aproape la trei sferturi, Ştefoiu-Mocirloaia ceda:

-Treaba voastra. Marcaţi bine finalul primei părţi imediat după festivitatea transmisă în direct, luaţi o pauză publicitară şi, pe urmă, daţi anunţ separat că se continuă transmisiunea manifestărilor, dar pe ea n-o mai implicaţi. Ea s-a retras; rămâne doar portretul ei pe care-l arătaţi din când în când pe ecran. Atâta!... În rest, aveţi acolo pupitru tehnic şi faceţi cum vă taie capul!

Şi, spre a drege busuiocul tocmelii de până atunci, le făcu colaboratorilor semn spre galonul de Ancient Age Kenttucky Bourbon Whiskey, trimis de ambasador ca să ciocnească echipa după succes. Aşa că, în continuare, văzu lucrurile care se petreceau pe ecran, dacă nu aprobator, oricum mai relaxat.

Promisese să tacă şi tăcea. Dar aprobator nu putea fi. Pentru că, după numerele câtorva formaţii artistice, alternate cu declaraţiile de dragoste pentru concetăţeana lor luate unor localnici de gazetarul acela mărunt, rotunjor şi agresiv care se recomanda Agavriluţiu, sau Gavrilă Faptdivers, apăru filmarea care-l enervase mai înainte, cu nişte maşini urmărite dintr-o altă maşină, toate în goană şi camera bâţâind ca să prindă imaginile. Era ca un fel de preluare de la o altă televiziune care se interferează, cu un reporter ce intervine spunând: „Avem acum un impresionant mesaj către eroina acestei transmisii şi

concetăţenii care-i sărbătoresc titlul de onoare"... şi, brusc, fără cea mai mică încercare de montaj, apăru mutra bătrânului senator, cam ciufulită şi cam speriată, pentru a dispărea tot brusc şi a se vedea în cadru o maşină de salvare care ţopăia cam instabil pe ritmul alarmei. Abia târziu, ca şi cum ar fi coborât din maşină, aparatul începu a fi ţinut mai sigur în mână, într-o panoramare până la o targă scoasă pe trepte de oameni care, acum ei se mişcau nesigur, se împiedicau şi scăpau exclamaţii obturând din când în când obiectivul prin întoarceri bruşte. Până la urmă, obiectivul reuşi să se stabilizeze pe faţa celui dus pe targă, despre care comentariul spunea că e un important politician care a suferit un accident tocmai când se pregătea să vină la acea festivitate şi, astfel, trăsăturile răvăşite ale senatorului se conturară din nou filmându-i-se şi mâna cu care încerca să-şi netezească ciufuleala în faţa camerei care-l filma pe targa salvării spunând:

-...Da, am cerut să vorbesc personal pentru a transmite, chiar şi în aceste condiţiuni, omagiile mele distinsei doamne la sărbătorirea căreia, în oraşul natal, mă pregăteam să iau parte, dar a intervenit acest accident... accident... a intervenit şi mă-mpiedică acum... – devenea el tot mai bâlbâit când, din afara cadrului, se auzi foarte clar:

- Hă, hă, hă: „accident"!...

Apoi răspunsul altcuiva care parcă şi apărea într-o trecere rapidă prin cadru:

- Ce accident, mă? Că i-a muşcat-o!...

- Hă, hă, hă!... I-a muşcat-o lui Muşcatu!

Apoi obiectivul ocolindu-i brusc, în vreme ce o altă voce strigă de foarte aproape „...tăiat-o, nu muşcat-o"!... Ocolindu-i, spre a reajunge la obrazul palid ce-l arăta pe senator în efortul de a rosti protocolar:

-... Mă-mpiedică să particip, dar ţin să transmit tuturor celor adunaţi să o întâmpine, ca şi distinsei doamne a cărei frumuseţe e legendară, toate omagiile mele pe care...

Nu mai apucă să spună ce anume „pe care", pentru că un salt al târgii îl scoase din cadru şi, în locul lui, rotundă şi cu nas agresiv apăru mutra gazetarului Faptdivers, făcându-l pe profesor să nu mai rabde:

-Iar ăsta?! De unde l-aţi găsit?!...

- Studentul dumneavoastră a trimis – se justifică redactorul – Dorel, cel cu camera portabilă...

Dar fu redus la tăcere, atenţia îndreptându-se spre mutra agresivă care transmitea acum, în condiţii tehnice bune, cu acele mişcări lente şi mângâietoare de aparat, care numai de la un profesor experimentat se puteau învăţa. Ceea ce-i dădea lui Ştefoiu-Mocirloaia certitudinea că, provocând toată povestea asta, în spatele camerei se afla studentul său, găliganul acela talentat şi îndrăgostit ca un prostălău ce era, dar uite că-l dusese mintea să facă şmecheria asta băgându-le pe gât aşa ceva. Şi, cu gândul că acela era unul dintre ultimii studenţi care mai învăţaseră ceva de la el, deveni îngăduitor: Bravo Dorele!...

Purtată în mână cu eleganţă de balet, camera dădea imaginea de ansamblu a pieţii aceleia cu cetăţenii fericiţi ai oraşului înghesuindu-se-n ea, cu femeia visurilor lui văzându-se pe ecran doar atâta cât trebuia de aproape ca să trezească entuziasm şi bucurie sinceră, cu piticania aia agresivă a gazetarului de scandal care ţopăia trezind curiozitatea şi participarea mulţimii în vreme ce spunea cu frenezie:

-Aţi văzut, aţi văzut stimaţi spectatori şi telespectatori gestul patetic pe care, de pe targa de ambulanţă l-a făcut marele nostru politician care şi-a întârziat intrarea în duba... duba salvării, numai ca să-şi poată transmite omagiile pentru care venise în acest oraş. Se odihnea, după călătorie, într-un club privat aşteptând începerea evenimentului nostru pe care, iată, din pricina accidentului pe care l-a suferit, nu a mai reuşit să-l apuce, dar a făcut efortul de a nu pleca de aici fără a-şi exprima omagiile...

Spunea toate lucrurile astea înflăcărat, înflăcărându-i la rândul său pe cei care se aflau în piaţă şi făcându-le semn să aibă răbdare, când ei fremătau în jurul lui formulându-şi în fel şi chip întrebările, curiozitatea, entuziasmul şi alte sentimente care-i făcea să ţopăie, dar, sub mâna lui Dorel ţopăiau artistic, ceea ce pe profesor îl liniştea.

-Aveţi răbdare spunea gazetarul - da, vă voi relata tot; da, domnul senator s-a dus să se relaxeze până la începerea manifestărilor... S-a dus să facă o saună la un club privat din

localitate unde, din păcate, a avut loc incidentul... A, pardon, am vrut să zic accidentul, da...

- I-a muşcat-o? Spune dom-le! – se auzea unul din glasurile de mai înainte - I-a muşcat-o sau i-a tăiat-o?!...

În vreme ce celălalte câteva glasuri scandau într-o veselie:

-I-a muş-cat-o-lui-Muş-ca-tu!...

Totul pe fondul filmărilor elegante, aşa cum decupase el plutirea peste locurile natale a chipului frumoasei care se întorcea ca să aducă fericire concetăţenilor săi... Dar aceia scandau cu o veselie vulgară care strica totul. Iar, pe cât de inspirat şi convingător decurgeau filmările arătând şi impodobirea pieţii şi interesul pentru eveniment al participanţilor, şi planurile cu portretul celei sărbătorite şi prim planurile ziaristului care transmitea, acesta făcea faţă greu, fiindcă trebuia să ţină microfonul cu o mână, folosind-o pentru temperarea mulţimii numai pe cealaltă. Fapt pentru care vorbea cam gâtuit, dar asta măcar corespundea mişcării de ansamblu, care sugera tot mai mult interes şi agitaţie, cum îşi spunea profesional profesorul:

-... Da, stimaţi spectatori şi telespectatori, omagiile către distinsa doamnă pentru care ne-am adunat aici... – striga gazetarul întrerupt de scandările după care ai fi putut crede că de ea era vorba:

- I-a muş-cat-o-lui-Muş-ca-tu!...

- ...Omagiile către distinsa doamnă pentru care ne-am adunat aici – relua el - omagii pe care i le aducem toţi, dar pe care, domnul senator, în ciuda accidentului suferit... – spunea el fără să mai ţină seama de riscul hohotelor celor din jur:

- Hă, hă hă! „Accidentu"... Hă, hă, hă, mamă ce accident!...

-... Da, mă rog, în ciuda a... a ce-a suferit, domnul senator, aţi văzut, la ieşirea de la... de la acel club privat unde e sauna...

- De la Volkswagena!... – nu scăpau ocazia comentatorii.

Dar asta nu se înţelegea decât pentru ei, toată lumea ce urmărea la televizor remarcând doar entuziasmul şi participarea mulţimii, iar pe marele ecran desfăşurându-se spectacolele formaţiilor artistice.

-... Şi-a prezentat omagiul, asta-i esenţial – nu-şi pierdu firea Gavrilă Faptdivers perseverând spre cele plănuite, încât îi

făcu să tacă şi chiar reuşi să domine spunând: Aşa că am să-mi aduc şi eu omagiul oferindu-vă nişte amănunte pe care vreţi să le cunoaşteţi... Asscultati-mă! – ceru el şi obţinu tăcere - Ştiu că sunteţi curioşi să aflaţi... – mai spuse, triumfător, când tăcerea şi liniştirea oamenilor îi confirmară interesul – Ei bine, am un martor aici lângă mine, pe care l-am convins să vorbească!...

- Păi să vorbească! – strigau oamenii – Vrem să aflăm...

- Veţi afla!...

- I-au muşcat-o sau i-au tăiat-o?

- ...Veţi afla de la acest domn purtător de cuvânt – îi asigura Agavriluţiu scoţându-l la iveală şi punându-l în focalizarea obiectivelor pe cel cu buza de iepure – a fost obligat să vă spună toate minciunile în legătură cu ancheta focoaselor furate care a avut loc aici. Ei bine, el vă va spune acuma... vă va spune care-i adevărul, chiar dacă oficialii au mutat ancheta la Chitila!... L-am convins să spună adevărul. Asta era datoria mea de ziarist cu urechea pe inima opiniei publice!... Ei bine, ăsta-i omagiul meu pe care vi-l aduc: Acum veţi afla adevărul despre focoase!

Urmă un moment de tăcere desăvârşită, în care pieptul său scund dar bombat, ca o continuare a burţii consistente, se umflă plin de satisfacţie. Moment de care profită spre a începe, cu mâna pe care o avea liberă de microfon, un gest triumfător privind succesul investigaţiei sale.

Gest plin de efect, făcând publicul să se mişte şi să înceapă a spune ceva, în vreme ce, triumfător, Faptdivers îl aducea cât mai în faţă, cu paşi spăsiţi, pe cel cu buza de iepure care, sub cine ştie ce ameninţări, recita papagaliceşte:

-Vreau să spun adevărul şi numai adevărul!...

- Adevărul despre ce?... Întrebau oamenii la gestul demonstrativ făcut de gazetar.

- Adevărul despre focoase. Adevărul şi numai adevărul! – răspundea buza de iepure ca şi cum cineva-i ţinea pisolu-n coaste făcându-l să insiste chiar dacă alţii strigau:

- Du-te dracului cu focoasele tale!... Noi vrem adevărul despre Muşcatu!

- Adevărul şi numai adevărul! – se ruga acela, înjurat şi huiduit, de tot mai mulţi, care spuneau tot mai multe şi mai neînţelese lucruri.

Până când, cele spuse ajunseră din nou să se-nţeleagă a fi aceeaşi dorinţă:

-Focoase?... Puţin ne pasă nouă de focoase!... Treaba lor ce s-a-ntâmplat cu focoasele!

- Cum adică „treaba lor"?! – protestă Faptdivers – am făcut eforturi mari ca să duc la capăt ancheta, când alţii vă minţeau!... Nu credeţi că vă minţeau?!... Vă minţeau, măăă! – strigă el către cel care râsese când el vorbea de accident – Vă minţeau!

Dar acela ridică din umeri:

-Ce, e prima oară?

- Dar nu vă interesează de ce vă minţeau?

- Dom-le, v-am spus: Ăştia mint tot timpul, şi pe noi nu ne mai interesează minciunile lor!

-Nu?! – întrebă foarte dezamăgit gazetarul.

- Nu! – răspunse hotărât omul - Pe noi ne interesează cu senatoru, cu muşcătura... Că s-a dus la Volkswagena, treaba lui; da ce-a păţit acolo?!... Asta ne interesează: L-a muşcat sau l-a tăiat?!

Om de public, prezentator versat de emisiuni, gazetarul îşi dădu seama că nu putea avea succes şi, până la urmă fu covârşit de scandările prin care populaţia îşi arăta interesul pentru politică : „I-au muşcat-o, i-au tăiat-o? / I-au tăiat-o, i-au muşcat-o? / I-au tăiat-o lui Muşcatu? / I-au muşcat-o lui Tăiatu?!"... Aşa că nu mai insistă pe a lui. Ridică din umeri, îl dădu laoparte pe cel cu buza de iepure abandonându-l total pentru o altă cale de a fi în centrul atenţiei: Adresându-se tehnicianului de la pupitrul tehnic şi întinzând caseta pregătită pentru mai târziu, el schimbă macazul spunând cu multă prezenţă de spirit:

-Am un răspuns şi pentru aceasta, dar îl ţineam pentru o oră de mai mare audienţă. – apoi, adresându-se celor care scandau: Eu vă aduc întotdeauna omagiul meu prin informaţiile pe care le descopăr, aşa că, da, am răspuns şi la asta... Da, stimaţi spectatori şi telespectatori uitaţi-vă pe marele ecran şi veţi vedea ultima ştire-bombă pe care v-o aduc!... Incidentul, sau accidentul despre care e vorba, a fost provocat de doi tineri care sunt acum departe. Ei au fugit ca să nu-i ajungă răzbunarea. Dar mi-au lăsat această casetă... Dorel Stuparu, colaboratorul meu de imagine, a filmat!

Şi pe ecranul măreţ, adus special pentru a dărui concetaţenilor chipul înfrumuseţat de el al venerabilei doamne care fusese frumoasa visurilor sale, Ştefoiu-Mocirloaia văzu apărând, în toată frumuseţea, deosebită, ingenuă, tânără, provocatoare, bustul celei pe care, cu buzele tremurând de neîndrăzneli şi jinduri, studentul său o numea „Bomba sexi"... Apărea cu un aer dulce, îmbietor, în toată plăcerea şi tentaţia pe care le aducea frumuseţea ei suplă, proaspătă, înfloritoare, plină de seva unei tinereţi agresive şi atractive, plină de chemări lăuntrice şi provocând bântuitoare sentimente în sufletele bărbaţilor de orice vârstă:

-Sunt purtătoarea de cuvânt de la biroul vicepreşedintelui Senatului şi din partea grupului parlamentar pe care el îl reprezintă – spunea ea cu un ton atât de atrăgător, atât de mângâietor şi de intim, încât parcă s-ar fi dăruit tuturor deodată, cu suflet bun şi trup dornic - ... vă prezint un comunicat important, după care mă dezic de orice responsabilitate dându-mi demisia şi retrăgându-mă din acest post care mă amestecă în minciuni politice şi...

- Doriţi să tăiem?... Pot imediat muta transmisia în alt loc, domnule Director general, ca să evităm...

De data asta redactorul era intrigat, sau speriat de ce ar fi putut urma şi chiar el propunea tăierea, sau întreruperea:

- Domnule Director General... pot... ca să evităm...

- Ce să evităm?! – întrebă Ştefoiu-Mocirloaia deranjat că-i era distrasă atenţia de la spusele pe care le sorbea de pe buzele Bombiţei - Ce vrei să evităm?!

- Păi, declaraţia asta, care poate fi periculoasă...

- Periculoasă? De ce periculoasă? E filmată foarte frumos!

- Poate fi o declaraţie periculoasă!

- De unde ştii?

- Intuiesc, domnule Director General, nu vedeţi?...

- Văd că e filmată foarte frumos, văd că străluceşte în luminile puse cu multă măiestrie, văd că fata asta, atât de frumoasă, atât de... Na, că n-am mai reţinut ce spunea; ia zi, ce spunea?... Şi se înfurie: Adică nu, îmi spui la urmă; nu mă-ntrerupe, fata asta e atât de...

Profesorul vorbea fără să-l privească; avea luminile ochilor înfipte în ecran, iar nările lui fremătânde, alungând acum total

acea expresie suspicioasă, vibrau... Iar, din când în când, chiar şi buzele cu care-şi rostea încântatele aprecieri, se molipseau vibrând. Vibrau ca şi cum ar fi inspirat plăcutele arome ale trupului atât de bine pus în valoare, ale anatomiei tentante, profilului dulce, obrazului de sărut mângâietor şi carnaţiei înnebunitoare pe care le descria obiectivul, ale frunţii, ea însăşi ca o diademă şi ale părului clătinat cu graţie, chiar când spunea lucruri grave, aşa cum intuise redactorul:

- ... Spre a respecta din toate punctele de vedere obligaţia noastră la transparenţă, spre a demonstra alegătorilor că nu ascundem nimic, trebuie să recunoaştem că incidentul s-a petrecut într-un loc nu prea bine famat pe care, din păcate, vicepreşedintele senatului avea obiceiul să-l frecventeze şi chiar a fost filmat în ipostaze cum îl vedeţi acum, agresând două prostituate...

- Pot să tai; încă mai pot să mut transmisia, domnule Director Ge... – striga redactorul ca şi cum ar fi ştiut prea bine unde se va ajunge.

Dar profesorul-preşedinte-director general, nedezlipindu-şi ochii de pe ecran, îi făcea semn brutal spunând fără să-l privească:

- Iar mă-mpiedici să-nţeleg ce spune!

- Dar e-n direct! Putem noi difuza aşa ceva? O să ne dea în judecată!...

Redactorul ţipa justificându-se; dar nu-l mai auzea nimeni, instinctele profesorului concentrându-i şi auzul pe direcţia monitorului la care urmărea plin de satisfacţii modul cum, înroşindu-i-se treptat obrazul, fapt care o făcea şi mai frumoasă, conturându-i-se şi mai mult buzele prin asprimea cuvintelor pe care le rostea, aprinzându-i-se şi mai mult privirile la acuzele pe care le aducea „năravurilor infecte ale acestui ales al poporului", frumoasa femeie tânără domina cu sentimentele ei, ne mai lăsându-te să te-ntrebi dacă era răzbunare, sau indignare, sau provocare, sau ciudă sinceră, sau orice altceva... Ci cucerindu-te şi făcându-te să simţi nevoia s-o săruţi, s-o săruţi, s-o săruţi şi să-i dai dreptate şi să-i cazi la picioare spunându-i: „Eşti prea frumoasă ca să n-ai dreptate!... Tu meriţi să ai dreptate orice-ai spune!"...

Iar ea spunea; spunea, nu se juca; ataca vehement şi când i se vedea frumosul prim-plan acuzând, şi când pe ecran apărea un bărbat dezbrăcat de la cămaşă-n jos, pe care-l fugăreau două femei şi mai goale, iar ei i se auzea doar glasul vibrând a dulce-tăioasă răzbunare :

-E trist, dar trebuie să spunem, văzând asemenea imagini, că poftele sexuale au făcut din acest bătrân politician un monstru!... Priviţi-l la ce se pretează!... Priviţi ce pretenţii sexuale are!... Da, un monstru care a fost capabil să indigneze până şi asemenea femei obişnuite cu perversiunile!... Da, şi despre care putem spune că, indiferent dacă i-au produs răni în locuri sensibile, au făcut-o în legitimă apărare faţă de abuzurile lui obsedate şi de pretenţiile absurde, pe care ni le confirmă chiar patroana acelui club...

Toate astea erau auzite clar (mai ales că mâna patronului făcea în permanenţă semne de tăcere fiindcă, epuizat, redactorul tot mai scâncea câte-un regret spunând că el avertizase şi dorise să taie emisia, iar cineva îi şoptea „taci mă, că n-auzim ce i s-a tăiat senatorului!") pe imagini cu buzele ei frumoase exprimându-şi indignarea, sau imagini mai neclare, ca de pe nişte camere de supraveghere, cu femeile goale călcându-l în picioare pe bătrânelul dezgolit, sau alergându-l prin cameră şi ameninţându-l cu o foarfecă îndreptată spre poalele cămăşii care-l acoperea destul de puţin. Îl alergau, săreau pe el, dezgolite, aşa cum erau iar pe poalele cămăşii care-i dezgolea şi lui ceva ce se vedea mai vag, apărea o pată de sânge... Apoi acuzele se auziră în continuare, dar pe imaginea ei revenită la superba-i graţie, cu desăvârşirea formelor mângâiată de obiective care se simţeau a fi măiestru şlefuite şi spoturi discrete care ştiau unde să se aşeze pe trupul ei, ca şi cum ar fi fost dotate cu instincte masculine... Vorbe acuzatoare despre abuzurile erotice ale bătrânului se însoţeau cu imaginea ei care, cu cât acuza mai mult, cu atât era mai tentantă ca femeie, mişcându-se în cadru până când i se descoperea şi mai tora, corpolenta Volkswagena îmbrăcată-n bijuterii şi-n bogăţia fustelor ei ţigăneşti, care spunea, văzându-se de fapt, cu ochi atent, că fusese montată acolo dintr-o altă filmare; dar spunea cu propria ei gură şi prin asta era credibilă:

-Da, maică, erea client vechi la noi; dar nu-l ştiam cu aşa năravuri; s-or fi speriat şi fetili dacă l-au văzut aşa cremenal!...

După aceasta, tăietura era bruscă, fără a mai fi fost nevoie de intervenţia redactorului care se tot propusese să o facă. Dar era bruscă nu ca-n metodele lor vulgare de televizionişti nepricepuţi la arta imaginii. Era bruscă pentru a trece foarte măiestrit la un „fondu", din care se anşena apoi ca să iasă încet, migălos, cuceritor în evidenţă, bustul ei de femeie care merită toate comorile lumii, fiind în stare să facă pe oricine a i le pune la picioare, obrazul ei de o transparentă seriozitate care te făcea fericit, ochii ei care-ţi cereau să-i săruţi ca să le treacă indignarea şi buzele, buzele acelea... ce să mai vorbim!... Minunatele ei buze strălucind de supărarea cu care spuneau:

-Da, din acest motiv anunţam la început că e ultima mea misune ca purtătoare de cuvânt a unor asemenea abjecţi politicieni. Mă retrag din lumea asta; mă duc să-mi trăiesc viaţa alături de un băiat simplu şi neimplicat în aşa ceva... Voi mai reveni în politică numai dacă se va găsi o cale curată, cu oameni cinstiţi!...

Tăcerea mare care se lăsase în acel studiou, demonstra modul în care reuşise să-i covârşească pe toţi, chiar şi redactorul punându-şi surdină la ceea ce, doar din instinct de apărare, bombănea despre procesele care vor urma. Dar profesorul nu-i mai dădea de mult nici o atenţie. Se legăna gustând încet din pahar, ca şi cum ar fi văzut mereu imaginile ce-l încântaseră. Şi, doar într-un târziu îşi aminti, poruncind:

-Studentul!... Unde-i Dorel, studentul meu cel reuşit?... Aduceţi-l aici să-l felicităm!... Am să vi-l fac şef, să vă înveţe ce-i aia imagine artistică!... Aduceţi-l, n-auziţi?... Nu vreţi să-l aduceţi, nu vreţi să vi-l pun şef?...

Cândva, nu imediat, bând şi el ca să prindă curaj, tot redactorul fu acela care-i răspunse:

-Cu tot respectul, domnule Director General, vă jur că nu ne opunem... numai că n-avem de unde să-l luăm.

- Nu vreţi, nu că n-aveţi! – îi acuză el părinteşte, calmat acum din toate punctele de vedere şi recunoscând cu tristeţe: Cred că e ultimul care a mai vrut să-nveţe ceva de la mine!

- Pe onoarea mea, domnule Director General. N-aţi auzit că a dispărut împreună cu tânăra doamnă?!... Au lăsat totul, inclusiv caseta pe care am difuzat-o; şi au fugit!...

- Au fugit?

- Da: împreună!... Mi-a cerut şi domnul Smeureanu să-l caut şi nu l-am mai găsit... Uitaţi-vă: Mi-a trimis acest bilet pe care scrie „Imediat, Dorel Stuparu la şefu"... Vedeţi, Domnul Smeureanu v-a priceput de-ndată! Dar nu l-am mai găsit... Au fugit!

- Au fugit împreună!...

- N-aţi auzit ce spunea şi tânăra doamnă?... Că se duce să-şi trăiască viaţa lângă un băiat simplu?!

- Aha!... Va să zică el e băiatul simplu!... Găliganul!

- Cred că el o apără, domnule Director General. E expusă la multe răzbunări tânăra doamnă!...

- Hm, da; desigur... desigur: „tânăra doamnă"!... Hm... Tănăra doamnă...

Şi, rostind aceste cuvinte ca şi cum le-ar fi pipăit căutând anumite semne, deodată, se răscula ceva în el. Îi obligă pe cei din jur să bea; să termine galonul ambasadorului şi să plece la treburile lor... Să-l lase singur. Singur, dar să-i potrivească minutele filmării ca să vadă din nou partea asta cu „tânăra doamnă"... Să-i stingă şi lumina, ca să vadă mai bine pe ecran...

Căuta printre fotograme imaginea care-i plăcea cel mai mult. Atât de mult încât parcă el însuşi o filmase luând-o de la genunchii frumoşi, insistând pe tentaţiile rotunjimilor lor, apoi a celor de mai sus parcă descompunându-se cubist în triunghiuri şi reconstituindu-se în atracţia pântecelui, apoi ocolind-o ca şi cum i-ar fi mângâiat pielea bronzată şi conturându-i tot mai pregnant fiecare dintre rotunjimile trupului. Rotunjimi cărora, prin lumini, umbre, culoare şi încă ceva în plus care există numai în sufletul de artist, filmarea le dezvăluia, încântător ca un susur, chemările frivole. Iar când o găsi, opri şi o lăsă aşa, ca pe-un stop-cadru. Era un stop-cadru pe fotograma pentru care putea să-i dea găliganului Dorel magna cum laudae. Şi chiar i-ar fi dat; dar îşi punea întrebarea dacă mai avea nevoie studentul Stuparu Dorel de aşa ceva, când o avea pe ea, pe Bombiţa vie şi tânără şi fierbinte în carnaţia ei dumnezeiască!...

Se trezi supărat că le dăduse colaboratorilor toată băutura, iar el rămăsese cu paharul aproape gol, secându-i ultimele picături tocmai când simţea nevoia să-i spună găliganului, ca unui ultim student adevărat ce mai avea:

-Da, mă; du-te! N-ai nevoie nici de notele mele, nici să te fac şef aici. Ai nevoie de ea acum, cât e tânără şi-ţi mai poate face plăcere!... Fugi cu ea acum, cât sunteţi încă tineri; şi ascunde-o de jigodiile astea; şi iubeşte-o, iubeşte-o cât poţi, cu tot ce poţi!... Faceţi amor; amor neîntrerupt; amor la nebunie! Faceţi amor până la disperare, dar amor adevărat!... Nu ca mine, cu joc de scenă ca al actriţelor, sau convenţional, ca-n osificarea bătrânească a sentimentelor manipulate... Iubeşte-i carnaţia şi fierbinţelile tinereţii ei dezamăgite şi-ai s-o vezi ce frumos se va ghemui la pieptul tău de găligan!... Iubeşte-o acum, cât sunteţi încă tineri; că, dacă aştepţi, cum am aşteptat eu, n-o să mai ţii în braţe o femeie, ci nişte cărnuri băgate-n măşti de întreţinere, din care ies doar învăţăminte pragmatice despre cum să-ţi trişezi viaţa!... Sau, să trişezi viaţa altora, manipulându-i!... Actriţele alea, care mi-au fost neveste sau amante, erau incapabile de sentimente adevărate fiindcă jucau teatru!...Ele, măcar, se gudurau să le fac frumoase pentru film, care e o ficţiune. Iar eu, fardându-le şi punând lumina făceam din ele nişte ficţiuni!... Dar asta... Asta vrea, cu arta mea, să-i trişeze pe alegători, mă!... Înţelegi?! - Şi, profesoral, repetă: „Învăţăminte pragmatice despre cum să-ţi trişezi viaţa!... Sau, să trişezi manipulând viaţa altora"!... Indiferent; că tot una e!... Fugi acuma cu ea şi n-o lăsa să devină mândră de pragmatismul ăla împuţit ca şi cărnurile bătrâne!... Iubeşte-o acuma, găliganule!... Dacă poţi; şi dacă ea vrea!... Cât poţi şi cât o faci mai mult să vrea!... Cât sunteţi încă tineri! – mai rosti el, melodios... Tot mai melodios, tot mai spre sentimentalismul romanţei de la care-şi amintise cuvintele astea.

EPILOG

A fost cel mai mare succes media, şi financiar şi profesional din perioada respectivă. Toată lumea a recunoscut geniul cu care profesorul Ştefoiu-Mocirloaia a reuşit să redreseze un post de televiziune care se apropiase de faliment, aducând şi bani prin rating dar şi recunoaştere guvernamentală prin „filmări de interes civic şi răspunsuri neocolite pentru informarea corectă a electoratului".

În ciuda expresiei suspicioase pe care nasul său le-o adresa, politicienii îi făceau curte; Smeureanu nu i-a mai spus niciodată cu răceală „profesore"; iar redactorul care, înfricoşat de urmări, voise să-ntrerupă discursul Bombiţei a primit Marele Premiu „Informarea Civică" tocmai pentru acea transmisie în direct cu explicaţia ei faţă de cetăţenii care scandau despre Muşcatu. La bodegă, comesenii pe care şi-i acceptase întotdeauna profesorul doar dintre cei vechi, sau după multe suspiciuni, erau cei mai mândri de el, glumind doar cu sinceră condescendenţă; nimeni nu mai lua în derâdere pedanteria eleganţei sale retro, ba unii tineri, influenţabili în materie de superficialităţi cum e moda, începeau să-l imite; iar rectoratul universităţii l-a propus cu onoare decan. Când s-a ajuns la episodul cu nunta, nu numai că drumul spre glorie îi era asigurat, dar toate articolele care-şi arătau admiraţia, nu mai scriau despre „Frumoasa femeie care şi-a regăsit patria şi iubitul", ci despre „Celebrul producător tv care se căsătoreşte cu femeia viselor lui din tinereţe". Pentru ca atunci când a venit momentul candidaturii, multora, chiar si ambasadorului, să le treacă prin minte că, dacă e vorba de popularitate câştigată rapid, ar fi mai indicat să-l propună pe el.

Dar lui nu-i păsa. Chiar dacă nu o spunea cu voce tare, se obişnuise cu gândul că, aşa cum îşi vânduse cândva portretele pentru salonul deocheat al Volkswagenei, talentul său de a face femei frumoase pe ecran fusese cumpărat cu preţul aparenţelor

de soţ şi de patron. La fel de blazat şi-n materie de casnicie şi-n materie de televiziune, dispreţuindu-le pe amândouă, el devenea, totuşi, conştient că-i satisfac comoditãţile vârstei. Şi le suporta, purtând ca accesorii la costumaţia sa retro, câte un ceas, sau câte un lanţ, câte o pereche de butoni sau un ac de cravată din cele foarte scumpe, bijuterii de înaltă valoare cum nu putuse el avea până atunci. I le făcea cadou, cu divese ocazii, cea care fusese femeia visurilor lui, pomenind de fiecare dată numele câte unui soţ dintre cei pe care-i avusese şi îi moştenise.

Uneori numai, tocmai spre a uita sau a-şi linge rănile ultimelor experienţe din viaţa sa publică şi sentimentală, se gândea cu jind la studentul lui ăla, găliganul care fugise cu Bombiţa. Se gândea cu jind, ca şi cum şi-ar fi dorit nespus de mult să fie în locul aceluia care se ascundea de furia politicienilor pe care-i făcuse de belea, peregrinând împreună cu cea care-i era iubirea vieţii. Şi îi spunea: Da, ascunde-te cu ea si iubeste-o cât sunteţi încă tineri!... Eu?... Eu o să mă fac de rahat lăsându-mă filmat şi la nuntă, şi apoi la alegerea ei ca deputat în Parlamentul Patriei, făcând tot jocul ăsta idiot de care m-am săturat de mult.

Ştii de când?... De când mi-am dat seama că dragostea mea era doar moftul tinereţilor. Că baba asta, trecută „of course" prin sute de bărbaţi, m-a urmărit, m-a căutat şi a făcut eforturi să mă depisteze, pusă de cine ştie ce şefi, care ne manipulează cu cine ştie ce interese pe care ea le poartă pe ascuns cum îşi poartă şi măştile care-i consolidează cât de cât pieile pentru minutele când apare-n public!... Da: fardând-o pe ea, ăia ne manipulează pe noi!

Că eu, doar sunt în arta asta de-o viaţă-ntreagă şi ştiu ce e machiajul... Eu sunt adevăratul manipulator! Dar fiindcă ştiu mai bine decât ei să pun şi fardul şi lumina, nu-mi permit s-o fac decât în filme!

SFÂRŞIT

CRONOLOGIE BIBLIOGRAFICĂ

1948 - debut cu nuvele şi povestiri în "Flacăra", "Cuget liber", "Pagini dobrogene"
1950 - „Asiziile şi alte povestiri radiofonice"
1952 - „Vremea viteazului" - serial de teatru istoric
1954 - „Cu toată viteza" - piesă în 3 acte, premieră "Teatru la Microfon"
1956 - „Ochiu Dracului" - roman, Editura pentru literatură
1957 - „Poveste de iarnă" - primul spectacol de televiziune în direct
1958 - „Vârsta de aur" - roman, Editura pentru literatură
1958 - „Nopţi dobrogene" - povestiri, Editura Tineretului
1958 - „Familia" - piesă în 3 acte, cu care se inaugurează teatrul de televiziune
1959 - „Sângele şi apa" - nuvele, Editura pentru literatură
1961 - „Cu mâinile noastre" - reportaje, Editura pentru literatură
1962 - „O familie puternică" - roman, Editura Tineretului
1963 - „Viitorul al doilea" - nuvelă, Editura Militară
1964 - „Puterea" - roman, Editura pentru literatură
1965 - „Balade" - povestiri, Editura Tineretului
1965 - „A doua dragoste" - 3 acte, premieră Teatrul Constanţa si Teatru TV
1966 - „Fiara" - piesă în 3 acte, premieră Teatru radiofonic si Teatru TV
1967 -„Viaţa particulară a lui Constant Hagiu" - roman, Ed. Tineretului
1967 - înfiinţează postul „Radiovacanţa"
1968 - „Dreptul la dragoste" - nuvele, Editura pentru literatură
1968 - începe realizarea şi prezentarea pe parcursul mai multor ani a serialului TV de film de autor „Călătorii romantice"
1969 - înfiinţează Editura Eminescu şi colecţia „Romanul de dragoste"
1970 - „Femeia cu ochi albaştri" - roman, Editura Junimea
1970 - înfiinţează Studioul de filme al televiziunii începând producţia primelor seriale româneşti şi a coproducţiilor TV
1971 - „Asediul" - film artistic de lung metraj prod.„Romaniafilm"
1972 - „Femeia fericită" - piesă 3 acte, premieră Teatrul Bacău şi Teatru TV
1973 - înfiinţează „Casa de filme nr. 4" devenind producătorul unor filme şi mari ecranizări precum:„Cantemir"„Ioanide"„Adevărul şi Puterea", „Mihai Viteazul", „Actorul şi sălbaticii", „Ciprian Porumbescu" „Ţara de

piatră", „Serata", „Casa de la miezul nopții","Cu mâinile curate", "Felix și Otilia", „Lumina palidă a durerii", „Nea Mărin Miliardar", „Iarba verde de-acasă", „Alexandra și infernul", „Scrinul negru", „Tănase Scatiu", „Facerea lumii", „Agentulstraniu", „Imposibila iubire", „Castelul din Carpați", etc.

1973 - „Puterea" - roman, ed.II, Editura Eminescu

1974 - „Teatru" - colecția "Rampa"

1974 - „Fata bună din cer" - 3 acte, rev. „Teatrul" și premieră Teatrul Pitești

1975 - apare în „Dicționar de literatură română contemporană", Editura Albatros

1976 - „Cota 2516" - film artistic de televiziune

1976 - „Această viață sentimentală" - roman, Ed. Cartea Românească

1977 - „Profesorul Demnitate. - piesă în 3 acte, premieră Teatrul Național Craiova și Teatrul TV

1977 - „Femeia cu ochi albaștri" - roman ed. II, Editura Albatros

1977 - „Plângerea lui Dracula" - roman, Ed. Cartea Românească

1978 - „Casa dintre câmpuri" - film, coproducție „Romaniafilm" și TVR

1978 - „Prețul dragostei, al credinței și al urii" - roman, Ed. Cartea Românească

1979 - apare în „Dicționar de literatură română", Editura Univers

1979 - „Patriarhii" - roman, Ed. Cartea Românească

1979 - „Teatru comentat" - volum antologic, Editura Eminescu

1979 - „Reporter romantic în țară și pe glob" - antologie reportericească Editura Junimea

1979 - apare în "Dicționar cronologic de literatură română" , Ed. Științifică și Enciclopedică

1979 - „Baladele pământului natal" - povestiri, Ed. Ion Creanga

1979 - „Romanul unei zile mari" - Editura Albatros

1980 - „Sufletul locului" - piesă în 3 acte, Teatru TV

1980- „Circul spionilor"- film artistic, producție „România film"

1981 - „Dracula" premieră Teatrul Sibiu

1982 - „Insulele" - roman, Editura Albatros

1983 - „Simboluri" - reportaje, Editura Militară

1983 - „Romanul nopții de februarie" - Editura Militară

1984 -„Romanul unei zile mari" - ed. II, Editura Albatros

1984 - „Rănile soldaților învingători" - roman Ed. Cartea Românească

1985 - „Romanul unui mare caracter" , Editura Militară

1986 - reînființează, la „Contemporanul" suplimentul "Realitatea ilustrată"

1987 - 1990 - „Faptele, Secolul, Puterea" - trilogie, Editura „Albatros"
1989 - „Romanul unei zile mari" ed.III, Editura Albatros
1990 - înființează Casa de Editură și Producție Audio, Video, Film „Realitatea", cu publicațiile „Ave", „Necazul", „Antologia poeziei creștine"
1990 - înființează Fudația Episcopul Grigorie Leu
1991 - „De groază și de râs" - proze și scenarii, Editura Realitatea
1991 - până azi, înființează rubrica radio săptămânală „Căsuța poștală 33"
1992 - „Poetul ca o floare". - roman, Editura Realitatea
1992 - 1993 „O țară bogată cu țărani bogați" -reportaj european „Realitatea"
1992 - înființează spectacolele radio - tv. cu public „Cabaret politic"
1993 „Omul succesului" - piesă în 3 acte, Teatrul National Radiofonic
1994 Anonimul Brâncovenesc - editura „Realitatea"
1994 - până în prezent - „În gura leului" - rubrică moralistă săptămânală în ziarele „Libertatea", „Ordinea", "Azi", „Cronica română", „Albina" și în emisiunea lunară „Viața ca un spectacol"
1995 - „Drumul spre Damasc" - roman, Editura Eminescu
1995 - devine membru titular al Institutului Internațional Jacques Maritain
1995 - „Democrația locală" - eseuri, Editura Realitatea
1995 - „Hora tranziției", „Nu trageți în guvern", „Bomba tranziției", „Vin alegerile". - spectacole complexe cu transmisii radio în direct și serial TV
1996 - „ Generalul și găinarul" - piesă în 3 acte, Teatrul Național Radiofonic
1996 - „Spionii birocrați" - roman, Editura Eminescu
1996 - „Noi și Europa", „S-a schimbat schimbarea" , „Poveste politică de iarnă" - spectacole complexe multimedia cu transmisii în direct
1997 - înființează Consfătuirea Națională a Intelectualilor de la Sate
1997 - „Fiii risipitori ai Europei" - eseuri, Editura Realitatea
1997 - „Dămăroaia Story" - piesă în 3 acte, Teatrul Național Radiofonic
1997 - este printre inițiatori și devine membru fondator al Asociației Europene pentru Educație Pluralistă
1998 - înființează Institutul Național de Personalism
1998 - înființează revista „Pluralitas"
1998 - apare în "International Author's and Writer's Who's Who" - Cambridge
1998 - „Au avut românii norocul unei revoluții?" - eseu, Editura Realitatea
1999 - apare în "Marquis Who's Who in the World" și în „Cambridge Dictionary of International Biography"

1999 - înființează „Mișcarea pentru Progresul Satului Românesc"
2000 - „Re-introducere în Personalism" - eseuri, Editura Realitatea
2000 - apare în „International Directory of Philosophy and Philosophers" - B. G. State University - Ohio
2000 - „International Man of the year 2000-2001" - Cambridge Biographical Centre
2000 - Inițiază Asociația Fundațiilor pentru Dezvoltare Rurală
2001 - „Iarna iubirii" - roman, Editura Realitatea
2001 - înființează, la 172 de ani de la apariție, noua serie a revistei „Albina"
2001 - „Cartea Episcopilor Cruciați" - Editura Realitatea
2001 - apare în „500 Leaders of Influence"- American Biographical Centre"
2002 - apare în „Enciclopaedia on Personalists of the Twientieth Century"
2002 - „Amintiri din Casa Scriitorilor" - volum antologic, Editura Realitatea
2002 - Revista „Albina" devine „Albina românească" publicatie a Mișcării pentru Progresul Satului Românesc, cu un program consecvent de dezvoltare socio-economică și integrare europeană a ruralului românesc
2002-„The Islands" - traducere engleză a romanului „Insulele" (apărut în română în 1982) – „Realpublishers"
2002 - până în prezent realizează emisiunea TV „Cafeneaua literară"
2003 - lansează în revista „Pluralitas» ipoteza Personalismului Diacronic și publică „Idei personaliste de actualitate în opera lui C. Rădulescu-Motru"
2003 - apare în „The Coexistence World Initiative Network Partner Directory"
2003 - apare în „Directory of Philosophy Center SUA"
2003 - „Romanul Plângerilor sau Călăul lui Dracula" - roman Ed. „Realitatea»
2003- "Studii, metode si ipoteze de filozofie personalista", Colectia Personalista
2004 – „În gura leului – sau cronica politică a anilor 1992-2004" – publicistică, pamflete, tablete, Ed. „Realitatea"
2004 - Revista „Albina Românească" împlinește 175 de ani de la apariție, prilej cu care primește Ordinul Meritul Cultural în grad de Mare Ofițer
2004 - Începuturile ziaristicii în România -studii și cursuri, Ed.„Realitatea"
2004 - Album aniversar „175 de ani de presă româească", transliterări de facsimile și comentarii, Ed.„Realitatea "
2005 - lansează conceptul de „Societate Civilă Transnațională"
2005 - „The Novel of a Great Day" - traducere prescurtată în limba engleză a „Romanului unei zile mari" - „Realpublishers"

2007 - cu „Nuvele şi Istorii", începe seria de OPERE DEFINITIVE, urmând volumele de „Romane istorice", „Teatru", „Romane contemporane", „Publicistică", „ Studii", „ Memorii"
2007 - "Societate civila, Meritocratie, Democratie reala" - studii în volum omagial la 75 de ani
2008 - "Duhovnicul diavolului" - piesa in trei acte
2009 - "Despre meritocratie" sau "palide reflexiuni despre meritocratie în umbra deconcertanta a nemeritocratiei" - Ed. "Realitatea"
2009 - "Persoana umana si pragmatica dezvoltarii durabile" - eseu insotit de mai multe studii de caz realizate de Gh. Manea - Miscarea pentru progresul Satului Românesc
2010 - "Femeia fie ea regina" - roman, coeditare Ed. "Realitatea" si Ed. "Semne"
2010 - "Afinitati elective", volum de memorii si romanele "Femeia fie ea regina" "Insulele" si "Romanul unei zile mari" apar în "Amazon.Com" in SUA
2010 - "Roma-termini", roman Ed, "Virtual Bing-Bang".
2010 si 2011 – Primele 22 de volume din seria de „opere definitive" plus trei traduceri în limba engleză se distribuie prin reţeaua de carte electronică www.corectbooks.com
2011 - Procurorul din X... - o novela românească si contemporana - "Realitatea"
2012 - Biserica din eter - "Realitatea"
2012 - Românii si ziarul - despre începuturile presei românesti "Realitatea"